

LINDA CAJIO

Aleea florilor

Traducerea și adaptarea în limba română de ION
NICULESCU

ALCRIS

Romance

Prolog

— Ia te uită... exclamă Brooke Brady către bătrânul ursuleț de plus, așezat pe scaunul de alături. Ceva îmi spune că nu mai suntem în Oregon!

Așa cum se aștepta, ursulețul nu spuse nimic. Tânăra izbucni în râs. Dacă ar mai fi fost un pasager în mașină, probabil că și-ar fi exprimat oarecari îndoieli, în legătură cu sănătatea ei mintală.

Dar nu era nimeni. Călătoria asta, de trei zile, se desfășurase într-o singurătate absolută cu excepția momentelor când se oprișe să facă plinul, să se aranjeze ori să mănânce și să doarmă la vreun motel. După ce lăsase în urmă Munții Roșii din nord-vestul Statelor Unite, Brooke străbătea acum Texasul, atât de plat, încât putea vedea la kilometri întregi, împrejur.

Își ridică ochii spre cer, sperând că ploaia care amenința să cadă de mai mult de o oră, va mai aștepta puțin. Pentru că se temea de remorca agățată în spatele mașinii – remorca al cărei conținut reprezenta tot ce avea – se va umple cu apă.

La gândul acestei eventualități, se strâmbă și aruncă o privire în urmă. Apoi izbucni iar în râs, conștientă de spectacolul comic pe care-l oferea pe această șosea texană: o mașină decapotabilă, de un roșu strălucitor, aproape nouă, care trăgea după ea o rablă de remorcă, ce se hurducăia pe șosea.

Dar asta îi era cea mai mică dintre griji. Avea alte lucruri pe cap, primul fiind acela de a ajunge la un motel, aproape de Amarillo, care n-ar fi trebuit să se afle la mai mult de opt kilometri.

Opt kilometri mizerabili și de tot râsul!

Tânăra suspină adânc gândindu-se ce o aștepta acolo: o slujbă nouă, o nouă viață, și la ce lăsase în urmă: prietenii de o viață.

Să pleci de la zero, să prinzi rădăcini în altă parte, nu era un lucru tocmai ușor. Dar Brooke Brady era hotărâtă. Trebuia să-și schimbe viața, trebuia să-și găsească un loc al ei.

Trebuia, pur și simplu...

Iar Texasul era un loc la fel de bun ca oricare altul.

Dintr-odată, tunetul bubui, întrerupându-i șirul gândurilor. Tresări și își ridică privirea către norii îngrămădiți la sud-vest, admirând imaginea magnifică pe care o ofereau. Părea că mantia enormă de bronz plutea suspendată deasupra pământului.

Încruntă din sprâncene și dădu drumul radioului. Era fixat tot timpul pe lungimea postului ei preferat din Portland, așa că nu auzi decât o serie de pârațiuni. Răsuci de buton până când în difuzor răsunară foarte clar acordurile unei balade country, anunțând-o că reușise să prindă un post local. Accentul târăgănat al cântărețului îi smulse un surâs și imediat se simți mai destinsă.

Apoi cântecul fu întrerupt de vocea crainicului care anunța sosirea iminentă în zonă a unei tornade.

Din comunicatul institutului meteorologic reieșea că un nor imens în formă de pâlnie fusese reperat la sud-vest de Amarillo și toți cei care se găseau în zonă trebuia să fie pregătiți să intre în adăpost, în caz de necesitate.

— Oh, nu... murmură Brooke, consternată.

Sosită în apropierea orașului se mirase de

puținătatea circulației, într-o după-amiază de vineri. Localnicii fuseseră fără îndoială avertizați de dimineață și preferaseră să nu se îndepărteze de casă.

Tânăra își înghiți saliva, cu ochii fixați pe linia orizontului. În zare se putea distinge clar mișcarea norilor grei, care deveniseră de culoarea antracitului. Erau oare pe cale să formeze o spirală? Greu de spus, ținând cont de culoarea cerului, care se întunecase brusc. Ai fi zis că este ora șapte și nu cinci și jumătate cât era în realitate, în acea după-amiază de mai.

Pe Brookke o trecu un fior, cuprinsă de regretul că nu era deja instalată în vreun motel. Vremea de felul acesta nu-i plăcea. Nu-i plăcuse niciodată. Probabil fiindcă fusese prinsă într-o furtună îngrozitoare când avea cinci ani. Nu uitase niciodată bubuiturile tunetelor din seara aceea și nici fulgerele care sfâșiau cerul.

Respirând sacadat, încercă să-și alunge nervozitatea care i-o dădea amintirea acelei întâmplări de coșmar. Tehnica asta pe care o practica de mult, începu să dea rezultate. Dar doar până în momentul când se uită din nou pe cer.

De data asta, fu aproape sigură că recunoaște blestematul de nor despre care vorbea comunicatul de la radio.

Dar nu era cumva victima propriei sale imaginații? Poate... Greu de știut, mai ales că experiența ei în materie de tornade și-o datora doar televiziunii.

Dar turbionul gri-alb care plana în înaltul cerului lua fără putință de tăgadă forma unui con, pe măsură ce se apropia de pământ. Terifiată de spectacol, Brooke apăsă frâna. Crainicul o sfătuisese să se pună undeva „la adăpost”, dar ce să înțeleagă prin asta? se întrebă ea uitându-se la un podeț situat câțiva metri depărtare. Pasajele de genul acesta erau des întâlnite în regiune, permițându-le

fermierilor să circule fără să se intersecteze cu șoselele care străbăteau câmpia întinsă. Construcțiile astea solide constituiau cu siguranță un fel de adăpost.

Dar cum să-ți dai seama cu adevărat dacă e vorba de un pericol real? Nu cumva exagerase?

Se mai uită încă o dată la norul care se mărea din ce în ce și făcu o grimasă. Nu, nu exagerase niciun pic gravitatea situației.

Cu ochii fixați pe cer, apăsă până la fund accelerația, grăbită să ajungă până la pasarela care acum părea mai depărtată decât crezuse. Inima i se zbătea în piept când ajunse lângă construcție. își luă geanta și coborî în grabă din mașină.

Dar în loc să se adăpostească sub pod, rămase pe marginea drumului, fascinată de uraganul care era pe punctul să se dezlănțuie. Vuietul vântului deveni asurzitor. Ramuri de copaci, bucăți de metal, tot felul de resturi, erau izbite de împrejmuirile câmpurilor. De sus, ploaia și apoi grindina se abăură asupra șoselei și asupra capului lui Brooke.

Fata scoase un țipăt și se grăbi, fără zăbavă, spre adăpostul de ocazie. Clătinându-se, reuși să ajungă în partea cea mai apărută a construcției, chiar sub arcadă. Se ghemui acolo în timp ce în jur natura se dezlănțuise din plin, transformând peisajul în anticamera infernului.

Rafalele violente de vânt îi tăiau răsuflarea. Trăia un coșmar înfricoșător, fără să mai spere că se va trezi vreodată. În tot acest timp continua să privească mașina, un mic punct roșu, singurul reper într-un univers fantasmagoric.

Pe urmă și această realitate începu să se clatine, scuturată de cutremurături și totul începu să se învâртеască.

Sub ochii ei uimiți, punctul roșu fu smuls de la

pământ, luat pe sus și înghițit de tornadă.

Capitolul 1

Patrick Sawyer se înnebunea după furtuni de când se știa. Copil fiind ieșea în pridvor de la primele picături de ploaie și rămânea acolo până când sunetul tunetelor se stingea cu totul. La maturitate, se gândise să-și folosească această înclinație dând o mână de ajutor serviciului meteorologic, atunci când condițiile climaterice deveneau alarmante.

Urmașe lungi antrenamente pentru a-și putea îndeplini această funcție de „observator”, și faptul că lua parte la astfel de operațiuni îi aducea o reală plăcere.

În după-amiază aceea, era așezat la volanul camionetei sale, oprită pe un pod care se găsea în apropiere de Emerald City, o localitate satelit a orașului Amarillo.

Radioul mașinii difuza un val de știri meteorologice. Un curent de aer rece pentru acea perioadă a anului, intra pe fereastra deschisă. Atmosfera era grea, încărcată de umiditate. Spre sud-vest, un fulger sfâșie cerul plumburiu și bubuiturile puternice ale tunetului se auziră, nu mult după aceea. Patrick simți cum i se zbârlesc firele de păr de pe piele, o reacție imediată de avertisment. De data aceasta nu era vorba de o alarmă falsă, se gândi el, cu toate simțurile încordate, dintr-odată.

Postul de radio portabil păru și el că-și iese din adormire.

— Sam! Sam! S-a pornit o tornadă! Vine drept spre noi!

Auzind avertismentul acesta, întrerupt de pârâituri.

Patrick se încordă și se uită spre cer, ascultând totodată amănuntele pe care i le dădea interlocutorul lui, cuprins în mod vădit de agitație. Deodată, o altă voce răsună în difuzor, mai apropiată și totodată mult mai

calmă.

— Atenție, atenție! Mă adresez tuturor unităților, aici unitatea Opt. Tornada la opt kilometri de Amarillo. Aștept confirmarea de la unitatea Țase.

Răspunsul se auzi imediat.

— Confirm. Norul înaintează spre nord-est, direcția Emerald City.

Emerald City!

Patrick se ridică dintr-o săritură, cu ochii ațintiți spre micul orășel, care-și datora numele vegetației luxuriante care-l înconjură. Cea mai mare parte a prietenilor lui, ca și familia sa, locuiau acolo. El însuși venise aici, cu șase ani mai înainte, deschisese o spălătorie automată, și mai avea o mică prăvălie unde se servea înghețată și cocteiluri de lapte, ca și un service auto cu spălătorie pentru mașini, pe care se pregătea să-l inaugureze.

Service-ul auto îl putea zări de altfel de acolo, de pe înălțimea unde își parcase mașina. Cu câteva minute mai înainte, încă mai trebuia pregătind deschiderea, care urma să aibă loc a doua zi. Fusese chemat să monitorizeze sosirea iminentă a tornadei.

— Unitatea zece! Unitatea Zece! Vezi cumva un nor în formă de pâlnie? reluă vocea coordonatorului.

— Negativ, răspunse observatorul întreat, un vecin și un prieten a lui Patrick.

Acesta din urmă luă microfonul și apăsă butonul de emisie.

— Îl văd eu, înaintează în direcția mea, spuse el. Dar n-a atins încă pământul.

Din fericire, era adevărat. Norul uriaș părea că-și reluate cursa infernală pe cer, cum se mai întâmpla uneori. Cu puțin noroc, ar fi putut trece peste Emerald City, fără să producă pagube importante.

Dar Patrick nu apucă să spună mai multe. O rafală

violentă de vânt, intrând pe ferestrele deschise, scutură cu putere camioneta. Câteva momente mai târziu, picături mari de ploaie se spărgeau de parbriz, cu o forță incredibilă. Patrick ridică geamurile și porni ștergătoarele de parbriz. Deși obișnuit cu asemenea fenomene meteorologice, nu putu totuși să-și reprime un frison de spaimă, în acel moment. Nu-și abandonă însă postul de observație nici când grindina începu să duruie pe caroseria camionetei, producând un vacarm infernal. Se mărgini doar la a mări volumul aparatului de radio.

Atunci se auzi vuietul acela, un zgomot terifiant, care după mărturia celor care-l mai auziseră, amintea de trecerea unui tren de marfă.

Da, nu mai era nicio îndoială, era vorba de un uragan. Care încă nu se năpustise asupra pământului.

Furia i se dezlănțuise în înaltul cerului, cruțând de puțin Emerald City, cu excepția potopului de ploaie și grindină, care smulgea în drumul lui tablele prost fixate ori ramurile copacilor mai firavi...

De asemenea, furtuna luă pe sus o mașină decapotabilă, vopsită în roșu aprins, și o duse pe acoperișul service-ului lui Patrick Sawyer. Patrick clipi des din ochi, văzând mașina zburând pe sus ca și cum ar fi fost victima unei halucinații. Coborî în grabă din mașină și neținând cont de furia elementelor dezlănțuite, urmări traiectoria incredibilă a acelui punct, mare și roșu.

Nu, nu era cuprins de delir. Mașina roșie zburase pur și simplu prin aer... Și aterizase exact în mijlocul micului său service pe care-l construisese cu atât de multe eforturi și care ar fi trebuit să-și deschidă a doua zi poțile pentru public.

— Unitatea Doisprezece! Unitatea Doisprezece! Ce ai să-mi spui?

Patrick, care asistate înmărmurit la tot spectacolul,

întinse mâna udă spre tabloul de bord al camionetei.

— Am scăpat de uragan, spuse el la microfon. N-au fost decât niște rafale mai puternice de vânt, cu ploaie și cu grindină.

— Distrugeri?

— Minime, aparent. Cu excepția...

Își înghiți saliva.

— ...unei mașini sport, roșie, care s-a sfărâmat de service-ul meu auto.

— S-a notat. Unitatea Douăzeci, ceva de semnalat?

Viața, ca și tornada, își urmau cursul lor. Terminându-și misiunea, Patrick se instalează la volanul camionetei și traversează podul, conducând sportiv, grăbit să ajungă la Emerald City. Opri mașina în fața service-ului și coborî din mașină, un pic preocupat de trombele de apă care continuau să curgă din cer.

— De necrezut! mormăi el, dând ocol la ceea ce, fără îndoială, cu câteva minute mai înainte, fusese o superbă mașină sport.

Descoperi numărul de înmatriculare al mașinii, abia vizibil printre fiarele cromate și strâmbe ale parașocului: Oregon. Stupefiat, se întreabă câți kilometri făcuse mașina ca să ajungă să se facă praf în Texas.

Și ce se întâmplase cu pasagerii?

În acel moment se auzi cum un alt vehicul se oprește, din frâne. Era o mașină albă care purta însemnele poliției texane. Tânăra care coborî din ea era de o frumusețe izbitoare.

Mică, blondă, bine făcută, arăta foarte înspăimântată. Ținea de geanta pe care o avea de parcă în ea s-ar fi aflat tot ce avea mai scump pe lume.

Patrick o văzu cum aleargă până la mașina roșie și cum se îneacă în lacrimi, în fața grămezii de fiare.

— Doamne, Dumnezeule, sughiță ea printre hohote.

Nu e posibil, nu e posibil!

Frământa în mâini cureaua genții, bătea din picioare și își aranja furioasă șuvițele de păr care i se lipiseră de față. Patrick se simți dintr-odată cucerit de această apariție, care degaja un curios amestec de forță și fragilitate.

Și cine n-ar fi fost cucerit?

Simți cum îl cuprinde o dorință neașteptată, care-l irită.

— Și unde e remorca? îl întrebă fata, întorcându-se spre el.

— N-are rost să te uiți așa la mine, habar n-am! îi răspunse el indispus.

Își regretă imediat răspunsul prea puțin amabil. Nu trebuia să se certe, trebuia să rezolve problema. Iar tânăra nu era în niciun caz vinovată de ce se întâmplase. Cu greu ar fi putut s-o învinuiască cineva! Totuși, cu mutra înfuriată pe care el o afișa, o făcea pe tânăra să creadă că o acuză.

— De ce-mi vorbești așa? exclamă ea, lansând din ochii căprui un amestec de furie și amărăciune.

Patrick făcu instinctiv un pas înapoi. Deschise gura, gata să-și ceară scuze, dar privirea i se opri pe buzele pline ale tinerei. Tulburat, se grăbi să-și plece capul și se trezi față-n față cu imaginea mai tulburătoare a pieptului ei, ridicat sub tricoul ud, care nu mai putea ascunde nimic.

Dumnezeule...

— Te-am întrebat ceva! insistă ea. Ești cumva surd?

— Nu. Chiar deloc.

În acel moment, un scârțâit de frâne pe care îl cunoștea prea bine, și care uita cu regularitate să-l remedieze, se auzi în apropierea lor. Sunetul dezagreabil îl ajutase totuși să nu se umple de ridicol, până la capăt. Se întoarse și nu fu deloc surprins s-o vadă pe mama lui coborând dintr-o furgonetă care aparținea fratelui său.

— Am auzit vestea la radio! anunță Sarah Sawyer apropiindu-se de ei.

Se uită rapid la ceea ce mai rămăsese din mașina lui Brooke apoi își îndreaptă atenția către fata blondă care stătea la un metru de grămada de fiare.

— E a dumneavoastră? se interesă Sarah, impresionată vizibil de expresia tristă a necunoscutei.

Aceasta îi confirmă, cu buzele tremurânde.

— Oh...

Un alt scrâșnet de frâne, de asemenea cunoscut, se auzi anunțând sosirea Cynthiei Kimbrell. Sora lui Patrick coborî din mașina care aparținea mamei sale. Pe ușile din spate ieșiră două fetițe gemene Emmaline și Michele, nepoatele lui Patrick. Ele o rupseră la fugă spre mașina avariata, atât de repede cât le permiteau picioarele lor de cinci ani.

— S-a spus la radio! lansă Emmy, cu ochii albaștri strălucind de încântare.

— Asta e mașina? completă și Shelly, ca și cum vehiculele care zburau prin aer ar fi fost un lucru absolut obișnuit.

— Liniștiți-vă fetelor, interveni Cynthia.

Apoi se uită la mama ei, care o îmbrățișase pe fata cea blondă.

— E mașina ei? se interesă ea cu o grimasă.

Patrick dădu din cap.

— Sărăcuța de ea, spuse Cynthia cu un mic suspin.

Fie și „sărăcuța de ea”, se gândi Patrick, care nu era deloc mândru de accesul de indispoziție pe care-l avusese. Poate că fata avea într-adevăr probleme, dar și el le avea pe ale lui...

Se felicită că încheiase la timp un contract de asigurare pe deplin acoperitor. Deodată, se crispă!... îl pusese bine, nu-i așa? își răscoli memoria, rememorând

momentul când pusese la cutia poștală plicul din hârtie maronie.

— Nu sunt răniți pe aici?

Polițistul Sam Richardson, pe care Patrick îl cunoștea de mai mulți ani, se apropia de grupul strâns lângă mașina avariata. Patrick se întoarse spre el și constată surprins că vreo zece, doisprezece locuitori din Emerald City se adunaseră și asistau cu interes la spectacolul care li se oferea.

Sarah Sawyer îi răspunse polițistului.

— Suntem bine cu toții. Cu excepția, poate, a acestei tinere... Cum te cheamă, fetițe?

— Brooke Brady, răspunse aceasta cu o voce încă nesigură.

Se depărtă de Sarah care insistă blând:

— De unde vii?

— Din Portland, Oregon.

— Și unde te duci?

— La Amarillo. Mi-am găsit o slujbă acolo.

— Deci te muți?

Brooke aprobă din cap. Se uită apoi la mașina din fața ei și fața i se crispă.

— Aveam... aveam și o remorcă. Cu tot ce aveam înăuntru și... și...

Vocea i se stinse. Se făcu albă la față ca varul și umerii i se lăsară în jos.

Din instinct, Patrick se apropie de tânără și o susținu în momentul în care acesta începu să se clatine pe picioare.

— Hei Brooke. Brooke Brady!

Vocea feminină pătrundea în mintea ei amorțită devenind din ce în ce mai clară. Fata scutură ușor din cap și scoase un scâncet, ca și cum ar fi fost trezită din somn. Cineva îi puse o batistă udă pe frunte și se văzu silită să

iasă din starea de inconștiență în care se afla, să înfrunte realitatea nemiloasă, amintirile recente atât de neplăcute.

Brooke deschise încet ochii și realizează că era întinsă pe o pătură, înconjurată de figuri străine. Mișcă din sprâncene, recunoscând figura unei femei ce-i surâdea cu căldură și a cărei privire strălucea de bunătate. Apoi zări un bărbat. Un texan cu părul negru, cu cizme de cow-boy și care nu părea prea manierat.

— Ah, bine că ți-ai venit în fire, micuța mea... spuse femeia, cu un suspin de ușurare.

Brooke o aprobă în tăcere și încercă să se ridice, mai mulți îi întinseră mâna s-o ajute și câteva secunde mai târziu se afla în picioare, încă slăbită.

— Am... am leșinat? murmură ea.

Nu i se mai întâmplase așa ceva și era uluită.

— Da, și nici nu-i de mirare, îi răspunse Sarah. Pot să te ajut cu ceva? Ai vreun prieten? Familie?

— Nu, n-am pe nimeni.

Adevărul acesta nemilos îi răscoli și mai tare amărăciunea și simți cum lacrimile îi inundă din nou ochii. Își șterse pleoapele cu un gest nervos.

— Dar totul se va schimba în bine... când o să ajung în oraș.

Se uită după polițistul care o salvase și în mașina căruia auzise la radio că o mașină roșie, sport, aterizase într-un service auto la... da, chiar în Emerald City. Iar bărbatul acela ar fi putut s-o ducă la Amarillo.

Dar pe moment parcă dispăruse.

Femeia de lângă ea îi observă disperarea subită și-i trecu un braț protector pe după umeri.

— Ce se întâmplă micuț?

— Eu... unde este polițistul cu care am venit? Credeam că mă poate duce până la...

— A primit un apel urgent. Dar Patrick cred că ar fi

bucuros să te conducă în oraș. Dar poate că nu acum. Ar trebui să dormi la noi și mâine când or să ți se mai calmeze emoțiile, o să te duci la Amarillo.

— Dar...

— Nu există niciun dar care să mai conteze.

Apoi femeia o conduse la o furgonetă de culoare albastru electric, pe care era inscripția „se poate utiliza și de cei cu handicap”.

— Ascultă de sfaturile unei mame, adăugă femeia cu multă convingere, chiar dacă nu este mama ta. Ești încă șocată, ai nevoie de o baie caldă, de o masă bună și de o noapte de somn. O să am eu grijă de tine.

— Dar...

— Așază-te în față, insistă femeia, pe un ton ce nu admitea replică.

Văzând că Brooke se mișca fără prea multă siguranță, ridică o sprânceană.

— Patrick!

Acesta se repezi, o ridică pe tânără în brațe, o așeză pe bancheta din față a mașinii și-i puse centura de siguranță. Se priviră în ochi, unul pe celălalt, câteva momente și atât. Dar pentru Brooke a fost suficient ca să descopere în ochii lui o strălucire a cărei semnificație nu-i era suficient de clară. Se simți deodată tulburată de acest schimb de priviri și de faptul că reacționa astfel.

Pe dracu', Patrick ăsta era un cretin! Ea avea nevoie de o noapte de somn liniștit.

Femeia aceea cumsecade și autoritară se urcă la volan și demară.

— Hainele tale sunt ude, Brooke. O să te schimbi imediat ce ajungem acasă.

— Dumneavoastră știți cum mă cheamă, observă fata, dar eu nu știu care-i numele dumneavoastră.

— Sarah Sawyer. Sunt mama lui Patrick.

— Oh...

Din glasul lui Brooke se putea deduce atât de clar că numitul Patrick îi făcuse o impresie proastă, încât Sarah se întoarse spre ea, surprinsă.

— Nu-ți place fiul meu?

— Ei bine...

Brooke nu dorea să rănească sentimentele acestei femei, atât de săritoare.

— La drept vorbind, n-a prea fost din cale afară de curtenitor cu mine.

Sarah încruntă din sprâncene.

— Vorbești de băiatul îmbrăcat cu o cămașă din material de blugi și care purta cizme de cow-boy.

— Hm... da.

— Și nu a fost „curtenitor” cu tine?

Brooke dădu din cap. În mod vizibil surprinsă Sarah nu mai zise nimic, câteva momente.

— În acest caz, cer eu scuza în locul lui, spuse în cele din urmă. N-are totuși obiceiul de a fi grosolan în fața tinerelor drăguțe. Nici în fața nimănui, de altfel.

Dădu ușor din cap și conduse mai departe, angajându-se pe străduța care purta numele de „Aleea Florilor”.

— Iată-ne ajunse, anunță ea, oprind mașina în dreptul numărului douăzeci și patru. Nu-i nicăieri mai bine decât acasă...

Lui Brooke nu-i rămânea decât să fie de acord. Și-ar fi dorit și ea să aibă un loccârui să-i spună „acasă”.

— Hai să intrăm. Viața o să-ți se pară mai luminoasă, după o baie caldă. O să-ți dau niște haine de-ale Cynthiei.

— Cynthia?

Brooke o urmă pe Sarah pe o alee mărginită de arbori care ducea la o casă cu trei etaje, cu arhitectură solidă și fără pretenții, dar cu toate acestea agreabilă.

— Cynthia e fata mea. La service ai remarcat o fată roșcată, care avea două fetețe gemene?

Brooke își aminti ceva, vag. Dădu din cap.

— Ei bine, e fata mea. Soțul ei face serviciul militar în Alaska. Se întoarce în iunie, iar până atunci, stă aici cu noi toți.

— Cu „noi toți”? repetă Brooke, mirată.

Sarah izbucni în râs.

— O să cunoști pe toată lumea, mai târziu. Cu excepția fiului meu Randy, care săptămâna asta e la Nashville.

Brooke clătină iar din cap, un pic depășită de evenimente. Își aminti deodată o frază auzită, puțin mai înainte, în timpul conversației ce avusese loc la stația service.

— Service-ul aparține fiului dumneavoastră?

— Da, răspunse Sarah, suspinând. Trebuia să-l inaugureze mâine.

— Vreți să spuneți... că e abia construit?

— Da, e nou-nouț.

— Dumnezeule! Acum înțeleg de ce era așa pornit împotriva mea.

— Nu cred că era furios pe tine, micuțo. La urma urmei, nu-i vina ta că tornada a adus mașina până acolo!

Desigur, dar era un raționament pe care Patrick poate că nu se gândise să-l facă...

Brooke urcă treptele peronului și din nou o cuprinse disperarea, gândindu-se la situația în care se afla. Totuși, de data asta rămase dreaptă, fără să se clatine pe picioare. Și nici n-ar fi putut, fiindcă Sarah o ținea ferm pe după umeri!

Sprijinul acesta, plin de căldură omenească, îi aminti deodată de mama ei, răpită cu câțiva ani înainte de un cancer nemilos. Viața ei ar fi fost cu totul alta dacă aceasta

ar mai fi trăit. Aventura aceasta în Texas n-ar mai fi avut loc...

Dar, până una alta, se afla totuși în Texas și trebuia să facă față tuturor lucrurilor ce puteau să i se întâmple. Brooke își dorea doar să aibă energia necesară pentru a trece de toate încercările întâlnite pe drumul pe care pornise. Și era sigură că această energie o va căpata până a doua zi, datorită primirii călduroase pe care i-o făcea Sarah Sawyer.

În acel moment o berlină și o camionetă se angajară pe aleea ce ducea la casă.

Ajunsa la marginea peronului, Brooke făcu o pauză, înainte de a o urma pe Sarah, în interior. Se întoarse și o văzu pe Cynthia cu cele două fetițe, coborând din berlină. Apoi îl văzu pe Patrick, trântind portiera camionetei.

„Dar... ce caută aici? se întrebă tânăra, reproșându-și imediat atitudinea. Ce drept avea să pună asemenea întrebări? Spera însă ca vizita bărbatului să nu dureze prea mult.

Brooke ridică din umeri, îi surâse lui Sarah și intră în hol.

Îi ajunse câteva momente ca să-și dea seama de valoarea mobilierului vechi. Să se încânte de culorile tapetului și volutele scării în spirală.

— Ai o casă grozavă, Sarah! îi declară ea însoțitoarei sale.

— Oh, nu-mi aparține. Proprietarul este Patrick. Aici sunt doar musafiră, la fel ca tine.

Capitolul 2

Brooke nu spuse nimic și se bucură de sosirea Cynthiei, care dădea o altă continuare discuției. Sarah îi ceru fiicei sale să facă oficiile de gazdă în timp ce ea se duse să verifice dacă mâncarea, pe care o lăsase pe masa caldă, nu se arsesese în timpul cât lipsise.

După câteva momente intră și Patrick, ținând în brațe cele două fetițe care țipau și râdeau de mama focului. Le lăsa jos, nu înainte să obțină câte un sărut, drept răsplată. Această scenă ar fi emoționat-o, în alte condiții, pe Brooke.

Dar în situația actuală n-avea nici cea mai mică dorință să se gândească la texanul acesta frumos și impetuos. Râzând împreună cu fetițele, Cynthia se întoarse spre Brooke.

— Bună ziua, spuse ea surâzând larg. Mă cheamă Cynthia Kimbrell și aceste mici belele, care-mi aparțin, se numesc Emmaline și Michele, fiind cunoscute ca Emmy și Shelly.

Fascinată de asemănarea celor doi copii, Brooke acorda prea puțină atenție spuselor Cynthiai. Fetițele aveau același nas cârn, aceiași ochi, de un albastru strălucitor, aceeași așezare a pistruiilor, aceleași bucle blonde. Erau identice.

Numai funda care le ținea la ceafă părul legat în coadă de cal le deosebea: una avea panglica albastră și cealaltă verde.

— Pe fratele meu l-ai cunoscut deja, spuse Cynthia.

— Într-un fel, răspunse Brooke, surâzând tinerei roșcate.

Surâs care se stinse atunci când se adresă lui Patrick.

— Dacă am înțeles bine, sunteți proprietarul acestei case, iar eu n-aș vrea să vă produc niciun fel de dezagrement. Puteți să mă conduceți la un hotel?

— Nu e niciun hotel în Emerald City. Și nici nu mă deranjează să rămâi aici. Avem suficiente camere libere.

— Cum te mai simți? o întreabă Cynthia.

— Bine. Foarte bine.

— Mă îndoiesc, interveni Sarah, intrând în cameră. Ca să se simtă bine ar trebui să-și schimbe hainele. Hai, vino cu mine să-ți arăt unde este baia.

Apoi se uită la fiul ei...

— Cred că și tu ar trebui să te schimbi, băiete. Ești ud leaorcă. Cynthia, vrei să pui masa în timp ce eu mă ocup de Brooke?

— Dorințele voastre, doamnă, sunt ordine pentru mine, zise Patrick înclinându-se în fața mamei sale.

Cynthia chicoti amuzată și Brooke se surprinse și ea surâzând. Se întrebă unde era tatăl, capul familiei, dar nu avu ocazia s-o facă, pentru că Sarah o și luase de braț, conducând-o spre scară.

— Hai, vino. O să găsesc ceva cu ce să te îmbraci, în timp ce faci baie... Am să-ți pregătesc camera lui Randy, de la etajul trei.

„Randy?”

— Ar trebui... neapărat să sun la compania de asigurări.

— Câteva minute în plus sau în minus, n-o să schimbe nimic halul în care se află mașina ta. În schimb, ți-ar da ocazia să te îmbolnăvești. Deci, baia mai întâi.

— Foarte bine, doamnă, se pomeni răspunzând Brooke, urcând primele trepte. Când ajunseră la cel de-al doilea etaj Sarah îi arătă cu un gest sala de baie, apoi se îndreptă spre capătul culoarului, unde se afla camera Cynthiai. Se mișca atât de repede încât Brooke abia avu timp să se uite împrejur. Își dădu de îndată seama că tot interiorul casei degaja o impresie de eleganță sobră.

Camera pe care o ocupa Cynthia, cu mobila de lemn lăcuit și draperii de dantelă, nu făcu altceva decât să-i întărească această impresie. Brooke era gata s-o complimenteze pe Sarah pentru gustul cu care era aranjată casa când o văzu pe aceasta aproape intrată cu totul într-un sertar de la comodă. Sarah se ridică și-i întinse apoi o bluză roșie și o pereche de blugi. Apoi deschise un alt sertar și-i examinează conținutul.

— Stați de mult împreună, în casa asta? întrebă Brooke.

— Oh, nu! Acum un an stăteam singură într-un apartament. Dar cartierul devenise atât de rău famat încât Patrick a insistat să mă mut aici. Apoi a venit și Cynthia cu micuțele. După aceea l-a convins și pe fiul meu cel mic să se mute cu noi. Și în cele din urmă a venit și Gilbert.

Dumnezeule, era un trib întreg!

— Gilbert? insistă ea, privind-o întrebător.

Sarah se întoarce spre ea, ținând pe braț o cămașă de noapte și un halat plușat.

— Gilbert Mercer, fratele meu. E pictor.

— Serios? Și ce pictează? Peisaje ori portrete?

— Niciuna, nici alta! Este decorator de interioare... dar acum este imobilizat într-un scaun cu rotile, în urma unui grav accident pe care l-a avut acum șase luni. O încercare deosebit de dură pentru un bărbat cu firea lui. Își pierduse orice dorință de a lupta și refuză orice fel de tratament. În cele din urmă, Patrick a construit o rampă și a reamenajat și restul casei și a reușit să-l convingă să se mute aici. Încerc să-l ajut să-și revină. Și cred că, în bună măsură, o să reușesc.

Deci, contrar celor crezute de Brooke, nu Sarah era șeful. După toate aparențele, Patrick era cel care conducea destinele acestei familii. În orice caz, el era cel care lua deciziile importante. Și cel care era ascultat. Dar poate că nu era încântat că mama lui făcea invitații străinilor.

— Mă simt foarte stânjenită... murmură ea, spunând ce-i stătea pe suflet.

— Și de ce, mă rog?

— N-ar fi trebuit să accept invitația pe care mi-ați făcut-o.

— Ce idee!

— Practic, m-am invitat singură și...

— Hei, nu începe cu prostii! Suntem bucuroși să te putem ajuta așa că nu ne lua plăcerea asta.

— Randy nu cred că fie bucuros că i-am ocupat camera.

— Nu văd de ce l-ar deranja, din moment ce lipsește toată săptămâna. E plecat la Nashville, unde încearcă să vândă cântecele country pe care le-a compus. Până acum a reușit să vândă vreo trei. S-ar descurca mai bine dacă s-ar muta în Tennessee, dar nu vrea. Spune că nu are curaj. Dar în realitate, cred că nu vrea să se despartă de prietena lui actuală!

Sarah se aplecă spre Brooke.

— Băieții mei sunt foarte diferiți. Randy hoinărește prea mult ca să mai aibă timp să muncească, iar Patrick muncește prea mult ca să mai aibă timp de distracții.

Brooke reflectă la această declarație, cel puțin surprinzătoare.

— Cu ce se ocupă? Întrebă, după câteva momente.

— Patrick? E... cum să-ți spun, nu există un cuvânt care să poată descrie ce face.

Îi întinse tinerei cămașa de noapte și halatul.

— Acum ești aranjată. Doamne, am uitat de lenjerie! Sper că îți plac desuurile sexi, fiindcă Cynthia numai așa poartă! Uite... spuse, trăgând un alt sertar.

Scoase de acolo un slip și un sutien din mătase... în dungi.

Brooke tuși încet.

— Vă... mulțumesc.

Sarah ieși din cameră, iar Brooke se grăbi s-o urmeze până la baia spațioasă și perfect amenajată.

— Prosoapele sunt în dulap, săpunul și șamponul pe etajeră. Găsești în sertar o periută de dinți nouă și cosmetice. Crezi că mai ai nevoie de ceva?

— Nu, de nimic. Într-adevăr nu lipsește nimic. Să știți

că mă simt foarte îndatorată că sunteți atât de drăguță.

— N-ai de ce. Mă duc să schimb așternuturile în camera lui Randy.

— Pot s-o fac și singură.

— Nu. Mai bine dă-ți jos hainele alea ude de pe tine.

Sarah plecă și tânăra fată rămase în cadrul ușii încercând să-și amintească toate informațiile pe care le căpătase. În acel moment apăru și Patrick, în picioarele goale și cu pieptul dezgolit. Se ducea probabil în camera lui. Se opri o clipă părând că vrea să spună ceva, apoi privirea i se opri pe desuurile pe care Brooke le ținea în brațe, împreună cu celelalte haine ale Cynthiei. Apoi privirile li se întâlniră.

— M-am întâlnit cu mama pe culoar și m-a rugat să-ți spun că masa e aproape gata. Sufrageria e jos, în stânga.

Brooke clătină din cap, fără să zică nimic. Era fascinată de umerii largi, de mușchii care i se desenau sub pielea bronzată. În cele din urmă intră în sala de baie și închise ușa după ea.

Câteva momente mai târziu, intră în cada plină cu apă caldă și parfumată. Efectul de destindere apăru imediat și abia atunci realizează cu adevărat ce i se întâmplase. Dădu frâu liber amărăciunii sale, sperând că robinetul deschis îi va acoperi hohotele de plâns. Dacă ar fi auzit-o Sarah, cu siguranță că ar fi intrat în baie s-o consoleze, dar Brooke era întotdeauna o fire independentă și prefera să-și rezolve singură problemele.

În cele din urmă își șterse urmele lacrimilor de pe obraz cu mănuașă de baie și apoi gonindu-și din minte gândurile negre, se concentrează asupra locuitorilor casei. Randy, Gilbert, Cynthia și belele ei, Sarah... un grup interesant.

Și desigur, Patrick. Nu știa ce să creadă despre acest bărbat care-și împărțea cu atâta generozitate casa cu

restul familiei. Ceea ce probabil nu era un lucru ușor. Era necăsătorit până la urmă, sau cel puțin așa presupunea ea, și lipsa de intimitate putea fi uneori stânjenitoare.

În orice caz, nu părea a avea un caracter rău, așa cum crezuse prima oară. De fapt, părea un sfânt mai degrabă! Se ocupa de familie. Și-i adăpostea pe străinii aflați în nevoie... Nu-și amintea să mai fi întâlnit un bărbat atât de drăguț și îndatoritor.

Brooke ridică din umeri. Bunătatea era o calitate întâlnită rar la bărbați. Șansele de a întâlni un asemenea specimen, chiar în prima zi a sosirii ei în Texas, erau probabil inexistente. Și chiar dacă ar fi fost așa nu-i ardea să înceapă vreo relație. Chiar și cu un bărbat de o gentilețe exemplară. Experiența o învățase că mijlocul ideal de a trece prin viață este mersul de unul singur. Din acest motiv, tăiasse legătura cu toți cunoscuții, își încărcase remorca și pornise în această lungă călătorie spre sudul Statelor Unite!

Tânăra simți cum i se crispează stomacul, ceea ce-i aduse aminte că nu mâncase de dimineață. Gândindu-se la masa care o aștepta, se clăti în grabă și se șterse înainte să îmbrace hainele pe care i le dăduse Sarah. Se uită în oglindă și se strâmbă: părul îi stătea ca o claie de fân. Se felicită în gând că se îngrijise să-și ia geanta înainte să iasă din mașină și scoase din ea o perie de păr și produse de machiaj. Imaginea din oglindă începu s-o mai liniștească. Arăta cât de cât a chip omenesc!

Puțin mai reconfortată, Brooke ieși din sala de baie și începu să coboare scara. Deodată, cuprinsă de timiditate, își încetini pașii. Orientându-se după zgomotul vocilor, ajunse la intrarea unei încăperi luminate puternic și în mijlocul ei se afla o masă de dimensiuni generoase. În jurul ei erau instalați toții noii ei prieteni, și un bărbat necunoscut, în scaun cu rotile, care nu prea fi decât

Gilbert.

— Ah! te simți mai bine, nu-i așa? spuse Sarah de îndată ce Brooke apăru în cadrul ușii.

Jenată de faptul că toate privirile erau îndreptate spre ea, tânăra aprobă din cap, fără niciun cuvânt.

— Cred că ai cunoscut pe toată lumea, mai puțin pe Gilbert. Gilbert, ea e Brooke, tânăra despre care ți-am vorbit.

Bărbatul cu părul argintiu și ochii foarte albaștri îi adresă un semn din cap și ea îi răspunse la fel.

— Ia-ți o farfurie de tocană și așază-te lângă noi, adăugă Sarah.

— Haide să-ți arăt de unde să-ți iei mâncarea, spuse Patrick, ridicându-se și făcându-i semn să-l urmeze.

Intrară într-o bucătărie mare, de unde nu lipsea nimic din cele ce puteau asigura confortul locuitorilor casei. Aici el deschise un dulap, scoase o farfurie adâncă și i-o umplu cu tocană de miel, mirosind deosebit de apetisant.

— Îți ajunge? o întrebă el, arătându-i farfuria.

— Da, pentru început.

Răspunsul ei spontan îl făcu pe Patrick să suradă și reacția lui o deconectă. Privirile li se întâlniră din nou și ea văzu din nou în ochii lui acea strălucire neobișnuită. Să fie vorba de... atracție? Brooke speră că nu-și trădase sentimentele, căci și ea se simțea atrasă de acest bărbat al cărui fel de a fi totuși, n-o încânta din cale afară.

Un lucru inexplicabil, se gândi ea, în timp ce se așeza la masă. Inexplicabil, și în același timp în acord cu norocul ei dintotdeauna. De-abia ce se hotărâse să plece în sud, ca să ducă o viață singuratică, că îl și întâlnise pe bărbatul care o puneă pe jar cu prezența sa.

— Nu-i așa, Brooke?

Tânăra tresări. Sarah și ceilalți se uitau la ea,

așteptând în mod evident un răspuns.

— Mm... da, desigur, se bâlbâi ea. Dar scuzați-mă, mi-e teamă că n-am înțeles prea bine întrebarea.

Totți izbucniră în râs și apoi Sarah se uită la ea cu bunăvoință.

— Îi spuneam lui Gilbert că ai plecat din Portland să te stabilești în Amarillo.

— În sfârșit. Totuși n-am crezut că va trebui să mă opresc la câțiva kilometri de această localitate... suspină ea, amărâtă. Oricum, lucrurile rămân în aceeași situație, mâine o să ajung acolo. O să-mi încep serviciul luni, și pe lângă asta, din cauza tornadei, o să am cu ce să-mi ocup timpul liber.

— În ce domeniu o să lucrați? se interesă Patrick.

— Sunt administrator la Ruby's Slipper. Cunoaște-ți desigur lanțul acesta de magazine care vând încălțăminte! Se va deschide în curând și în Amarillo. În centrul comercial Eastgate, mai precis, inaugurarea era prevăzută pentru...

— Nu sâmbăta asta, cealaltă, îi sfârși Patrick fraza. Știu, pentru că am și eu acolo o afacere.

Brooke n-avu timp să-l întrebe ce fel de afacere pentru că Sarah interveni în discuție.

— Ruby's Slipper? Nu-mi spune nimic.

— Nu e chiar de mirare, îi replică Brooke. Sunt mai bine aranjați în partea de nord.

Mai spuse că o cunoscuse pe Ruby Lloyd, fata fondatorului acestui lanț de magazine, în liceu și că urmasă după aceea un curs de manageri.

Cynthia, care ascultase cu atenție conversația, își înăbuși un căscat.

— Scuza-mă, Brooke, nu mă plictisești, dar lucrez de la mijlocul nopții până la ora opt și îți mărturisesc că sunt puțin în contratimp.

— Unde lucrezi?

— La spital. Amarillo General. Ca asistentă. Lucrez patru nopți pe săptămână, la secția de pediatrie.

Brooke clătină din cap.

— Și îți place ce faci?

— Enorm, și te rog să mă scuzi, n-am niciun moment să mă plictisesc.

Și ca să demonstreze adevărul declarației sale începu să povestească o anecdotă, pe care o auzise de curând, provocând veselia tuturor.

— Ce ai de gând să faci mai departe?

Gilbert așteptase să se restaureze calmul ca să pună această întrebare musafirei.

— În viitorul imediat? Cred că în primul rând o să-mi sun compania de asigurări. Mă gândesc că, ținând seama de circumstanțe, or să mă despăgubească pentru mașină, remorcă și toate lucrurile care se aflau în ea. Cred că or să-mi pună și o mașină la dispoziție.

— Și după aceea? insistă Gilbert.

Fratele lui Sarah părea sincer interesat și Brooke se simți impresionată.

— Imediat ce o să am o mașină, o să iau o cameră la hotel și o să caut un apartament. Mobilat, de preferință, fiindcă nu-m decăt un deșteptător...

— Patrick te-ar putea ajuta. Are vreo două case de ocazie.

— Mai are de asemenea și șase service-uri auto, patru spălătorii auto, o sală de jocuri și încă multe altele în oraș, interveni Sarah, nu fără o notă de mândrie în glas.

— Adevărat? întrebă Brooke, uitându-se atent la Patrick.

Acesta încuviință din cap.

— Și nu ai, din întâmplare și niște apartamente de închiriat?

— Din păcate nu. Numai niște parcaje.

— Cinci, preciză Sarah.

Hotărât lucru, tipul era o adevărat enigmă. Se înșelase atunci când îl judecase atât de aspru? Până la urmă, fusese mai mult decât drăguț față de ea, în afară de prima lor întâlnire. Accesul de furie de atunci fusese totuși o reacție normală.

Poate. Fiindcă nu va putea afla niciodată adevărul, căci a doua zi Patrick Sawyer o să dispară din existența ei. Lucru pentru care se putea felicita, de altfel.

După ce măncă o cantitate impresionantă de tarte cu mere, Brooke propuse să strângă masa.

— Cu plăcere, micuț, îi răspunse Sarah. În seara asta am o mulțime de alte lucruri de făcut. Și niște teme.

Teme? Surpriza se citi cu siguranță pe chipul tinerei, fiindcă toată lumea pufni în râs.

— Sunt înscrisă la cursul de contabilitate de la colegiul Amarillo, îi explică Sarah cu ochii strălucitori. Am regretat întotdeauna că nu mi-am putut continua studiile. Anul trecut când am venit aici, Patrick mi-a vorbit de programul de învățământ pentru adulți și m-am lăsat ademenită. Acum mai lupt cu problemele de algebră...

— Și îți place? întrebă Brooke, ridicându-se și adunând farfuriile.

Sarah ezită, apoi încrețește din nas.

— Să zicem că nu sunt tot timpul încântată. Mă mai ajută și Cynthia câteodată, dar...

— N-am mai făcut algebră de opt ani, observă Cynthia, râzând. Plus că nu eram grozavă la materia asta!

Brooke își lăsa capul într-o parte.

— Adoram algebra și luam întotdeauna notele cele mai bune la materia asta. Aș putea să vă ajut...

Cuvintele astea îi ieșiră spontan pe gură, ca și răspunsul entuziasmat al lui Sarah, care veni imediat.

— Accepți să mă... lămurești?

— Desigur. Chiar și în seara asta dacă dorești.

— Nu, nu în seara asta. Ești istovită și n-am decât niște probleme ușoare de rezolvat. Dar pentru viitor, n-am să zic nu, pe cinstea mea!

— Dacă Brooke o să conducă un magazin din centrul comercial, n-o să aibă prea mult timp liber, observă Patrick.

Sarah își mușcă buzele.

— Așa e. Ce Dumnezeu am în cap? Ai atâtea griji și așa ca să te mai poți ocupa și de temele mele...

Orice urmă de speranță îi dispăru din privire și Brooke care căpătase deja o mare afecțiune față de această femeie, nu dori să-l lase pe Patrick s-o facă să-și piardă speranțele.

— N-am nici cea mai mică intenție să devin o sclavă, replică ea. Acordă-mi patruzeci și opt de ore ca să mă instalez, și începem meditațiile.

După aceasta luă teancul de farfurii și se duse la bucătărie. Patrick o urmă, o secundă mai târziu, aducând și restul de veselă. îl puse alături și deschise ușa mașinii de spălat vase.

— Ce faci? îl întrebă tânăra.

— Vreau să te ajut.

— Nu e neapărat necesar.

Perspectiva de a sta alături de bărbatul acesta în bucătărie, îi provoca o tulburare profundă.

— Ba da. Nu uita că ești musafir și deci nu ești obligată să faci nimic.

— Este totuși cel mai mic lucru pe care-l pot face ca să vă răsplătesc ospitalitatea! Apropo, spune-mi cât vă datorez...

— Nu mai vorbi prostii!

— Dar...

— Niciun dar, îi răspunse el pe un ton care nu admitea replică, ca cel al lui Sarah.

Înțelegând că n-are rost să mai insiste, Brooke scoase un oftat și neștiind cum să iasă din încurcătură se grăbi să cufunde o caserolă în apa fierbinte din chiuvetă. Foarte fierbinte...

— Au! țipă ea, trăgându-și mâna imediat.

Patrick o prinseșă de încheietură și examinează degetele înroșite! apoi deschise robinetul de apă rece și-i duse mâna sub jetul de apă. Tânăra tresări la contactul cu apa rece, dar acesta nu era singurul motiv pentru care reacționa așa.

Patrick se găsea la câțiva centimetri de ea și apropierea aceasta o făcea să se simtă neobișnuit.

Simțind-o cum respiră sacadat, el încruntă din sprâncene, întrebător.

— E în regulă?

Brooke se pregăti să-i răspundă, când deodată gemenele năvăliră în încăpere.

— Ce faceți aici, voi amândoi? lansă imediat Shelly întrebarea cu glasul ei pițigăiat.

Brooke se dădu repede înapoi, doi pași.

— M-am opărit, spuse ea, surâzând forțat și arătând degetele celor două fete. Iar unchiul vostru încerca să mă oblojească.

Cei doi copii se apropiară ca să examineze mai de aproape mâna înroșită.

— Te ustură? întrebă Emmy.

— Un pic, admise Brooke.

— Unchiule Patrick, trebuie să-i dai niște pupicuri. Buba nu trece așa de ușor, dacă nu ai grijă să faci asta.

Tănăra femeie simți cum i se înroșesc obraji la auzul sfaturilor pe care le dădea Shelly.

— Unchiul tău nu voia să-mi dea pupicuri. Îmi dădea

doar cu apă rece pe pielea opărită.

Emmy ridică brațele spre cer.

— Atunci e normal că nu te simți mai bine! Fiindcă nu ți-a dat pupicuri pe degete, așa cum face cu noi, când ne doare ceva!

— Așa e! Și ne trece atât de repede! Întări și Shelly.

Înlemnită, Brooke îl văzu pe Patrick cum se apleacă spre ea, îi prinde mâna cu delicatețe și-i sărută unul câte unul degetele martirizate.

— Ei... acum mă simt mult mai bine, se auzi ea exclamând, cu o voce ciudată. Nu mă mai ustură deloc. Chiar deloc!

— Crezi că ajunge, unchiule Patrick? se interesă Emmy. Încă mai sunt roșii, degețelele...

Patrick care observase încurcătura tinerei, dădu afirmativ din cap.

— Da, prietena noastră a spus chiar ea că se simte mult mai bine, iar acum, explicați-mi voi cum de nu vă aflați în pat, la ora asta. Este ora opt.

— Vinerea avem dreptul să ne culcăm la opt și jumătate, răspunseră gemenele în cor.

Patrick se scărpină pe bărbie.

— Așa e, am uitat. Bine, dar acum trebuie să urcați în camera voastră imediat. După ce termin de spălat vasele, vin și eu să vă spun o poveste. De acord.

— Ce poveste? Cenușăreasa?

— Iar Cenușăreasa?

În chip de răspuns, fetițele dădură cu hotărâre din cap.

— Bine, fie și Cenușăreasa. Și acum hai, să nu vă mai văd pe aici.

Fetițele dispărură într-o clipă, lăsând-o pe Brooke destul de îngrijorată. Se întoarse spre chiuvetă și se apucă de treabă. Patrick aranja farfuriile în mașina de spălat, iar

ea clătea tacâmurile în chiuvetă.

După ce terminară, ea se șterse pe mâini cu o lavetă și se îndreptă spre ușa batantă care separa bucătăria de culoar.

— Dacă dorești să suni la compania de asigurări, fără să fii deranjată, e un telefon în biroul meu de la etajul trei, îi spuse Patrick înainte să iasă.

— Îți mulțumesc.

— E chiar în fața camerei lui Randy, unde o să dormi în noaptea asta.

— Mulțumesc, repetă Brooke.

O luă pe scări și ajunsese la etaj găsi fără nicio dificultate. Descoperi că nu erau decât două camere pe palier. Mânată de curiozitate, intră.

Camera era decorată în nuanțe de maro, se vedea că este vorba de camera unui bărbat, chiar dacă se cunoștea că de ea se îngrijește o femeie. Constată cu încântare că patul era mare și acoperit cu o pătură pufoasă. Abia aștepta să se afunde în așternuturile călduroase.

Se simți dintr-odată foarte obosită. Dar înainte să urce în pat, pentru un somn bine meritat, trebuia să sune la serviciul de permanență de la societatea de asigurări.

Se întoarse și traversă culoarul ca să ajungă în biroul despre care-i vorbise Patrick. După ce aprinse lumina, se uită în jurul ei. La stânga se afla o masă mare, acoperită cu dosare și alături un calculator. În dreapta se afla o bibliotecă, ocupând tot peretele.

Un birou obișnuit, își spuse înaintând în încăpere. Descoperi un paravan, care practic împărțea încăperea în două, lucru pe care nu l-ai fi bănuț din pragul camerei. Tânăra surăse, descoperind o canapea de piele, un televizor cu video și o combină hi-fi.

— Ascunzătoarea mea! îl auzi pe Patrick în spatele ei.

Surprinsă, Brooke tresări puternic. Fără nicio

îndoială, bărbatul acesta avea abilitatea de a intra într-o încăpere fără să facă nici cel mai mic zgomot, ca o pisică.

— Iartă-mă, n-aveam intenția să-mi vâr nasul...

— N-are importanță. Ai sunat la compania de asigurări?

— Nu încă. Tocmai mă uitam, prin preajmă. Ai o casă foarte drăguță, Patrick.

— Chiar îți place? se interesă el, măgulit de compliment.

— Da, foarte mult. Mă întreb totuși cum ai putut să stai aici singur. E așa de mare...

— De aceea mi-am și chemat familia. Din acest motiv. Și fiindcă și lor le e mai bine așa.

— Te preocupă mult soarta celorlalți, nu-i așa?

— Într-adevăr. Sunt, dacă vrei, un fel de bun samaritean. Așa că dacă ai vreo dorință deosebită, Brooke, nu ezita s-o formulezi, adăugă el privind-o în ochi.

Ea înghiți în sec. Ce Dumnezeu, tipul ăsta își dăduse seama că prezența lui o făcea să se simtă tulburată?

— Nu, îți mulțumesc, îi răspunse ea, cu o siguranță simulată. Dar... tu ai una? Adesea cine se preocupă de nevoile celorlalți, n-au timp de ei înșiși. Dacă nu vrei să plătesc pentru găzduire, atunci poate că aş putea face altceva ca să-ți mulțumesc?

El o privi îndelung și apoi se duse la ușă.

— N-am nevoie de mare lucru ca să fiu fericit. Un acoperiș deasupra capului, familia pe lângă mine și, din când în când, câte o aventură profesională. Nimic mai mult.

După care ieși.

Capitolul 3

Lui Brooke îi trebui o jumătate de oră ca să rezolve problemele legate de asigurare. Sunase la numărul din carnetul de asigurări, felicitându-se că avusese prezența

de spirit să-și ia geanta din mașină.

I se dăduseră toate asigurările că a doua zi va avea la dispoziție o mașină, așa că se întoarse în camera lui Randy ceva mai liniștită. Își scoase cu satisfacție lucrurile Cynthiei, în care se simțea puțin cam stângace și își puse o cămașă largă în chip de pijama, oftând ușurată se strecură apoi în așternutul înflorat și se simți cuprinsă de o fericire simplă și intensă.

La puțin timp după asta însă, după ce stinse veioza, o mulțime de probleme începură să o frământă. Garderoba i se dusesse pe apa sâmbetei, trebuia să-și găsească o casă, cu cât mai puține cheltuieli, trebuia să se obișnuiască apoi cu o viață nouă, cu o nouă slujbă...

Încerca să-și alunge gândurile acestea sumbre, amintindu-și de superbe peisaje întâlnite de-a lungul drumului din Oregon până în Texas, de oamenii pe care-i întâlnise. Își aminti de un băiețuș care-și scosese guma de mestecat din gură și i-o întinsese ei, râzând cu toți dinții. Imaginea aceasta o reconfortă și în curând se cufundă într-un somn adânc. Dar începu să viseze trenuri care alergau în goană, scoțând scârțâituri sinistre. Bubuituri de tunet. Urletul tornadei.

Tânăra tresări din somn. Inima îi bătea cu deosebită putere. Urechile îi vâjâiau. Tremurând sub pătura mângâietoare, nu-și recăpătă ritmul normal al respirației decât după câteva secunde bune. În tot acest timp își repetă în gând că este întreagă și nevătămată. Întreagă și nevătămată. Întreagă și nevătămată.

Îi trebui un sfert de oră ca să-și revină și să încerce să readoarmă. Se gândea la bătrânul copac din curtea tatălui ei, din Seattle. Sub el fusese, pentru prima oară în viața ei, surprinsă de un uragan. Se întâmplase cu douăzeci de ani în urmă. Vântul se pornise să sufle dintr-odată, scuturând cu violență ramurile. Își aminti că,

terorizată, nici nu îndrăznise să mai coboare. Apoi ploaia începuse să cadă, fulgere orbitoare brăzdau cerul pretutindeni, iar bubuitul tunetelor era asurzitor.

Visul îi modifică dramatic adevărul acelei întâmplări și o făcea martorul neputincios al unor întâmplări înspăimântătoare. O vijelie cumplită smulse copacul din rădăcini și-l ridică într-un vârtej uriaș. Se agăța de ramurile lui, îngrozită...

Brooke deschise din nou ochii, încercând să scape de coșmar. Avea fruntea acoperită de transpirație și tremura din tot trupul. Respiră adânc și se ridică în picioare, în mijlocul camerei.

Cu toată oboseala de care era copleșită, era clar că în noaptea aceea n-avea să poată dormi. Aprinse veioza și se uită la ceas. Mai era puțin până la miezul nopții. Începu să se plimbe prin cameră, căutând o carte ori o revistă. Degeaba. N-avea nici radio, nici televizor.

Continuă să se fâțâie, cu disperare. Apoi, cuprinsă de o inspirație subită își puse halatul căpătat de la Sarah și ieși pe culoar în vârful picioarelor, ca să nu-i trezească pe ceilalți.

Se opri în fața unei uși închise. Pe sub ușă nu se zărea nicio lumină. Prinse clanța și o răsuci cu multă precauție, intrând apoi în cameră. Închise ușa după ea și auzi zgomot de voci.

Cu nervii întinși la maximum, îl zări pe Patrick, întins confortabil pe o canapea. Ecranul televizorului îi lumina fața, dându-i un aer sinistru.

— Ce se întâmplă? o întrebă el, cu glas înăbușit. Suferi de insomnie?

Brooke dădu din cap, începând să se obișnuiască treptat cu penumbra din cameră. Își strânse faldurile halatului în jurul corpului.

— Îmi pare rău. Dacă aș fi știut că ești aici, n-aș fi

îndrăznit să...

Tăcu încurcată, conștientă de inutilitatea vorbelor sale.

— Să intri? sfârși Patrick în locul ei, cu un râs lipsit de veselie. Probabil că arăt ca un câpcăun?

— Nu, nu. Deloc. Dar...

— Nu-ți face probleme. Înțeleg.

Vrând să-și repare stângăcia, tânăra făcu un pas spre el.

— Te deranjează dacă mă uit și eu la televizor? întrebă ea după aceea.

Nu era convinsă că se simte în largul ei în prezența acelui bărbat, dar era gazda ei și, mai ales, fiul lui Sarah.

— Am avut două coșmaruri și mă simt... un pic nervoasă.

Privirea lui Patrick părăsi ecranul și se îndreptă spre ea.

— Înțeleg, spuse el. Stai jos, te rog.

Brooke se îndreptă spre canapea și se așează.

— La ce film te uiți?

— Alien.

— Cred că este potrivit pentru starea în care mă aflu...

Răspunsese așa într-o doară și comentariul acesta îl făcu pe Patrick să izbucnească în râs. Râs care o impresionează plăcut pe Brooke. Atmosfera din încăperea deveni mai destinsă.

— Ne putem uita foarte bine la altceva, spuse Patrick, întinzând mâna spre telecomandă. Pe canalul doisprezece e un film mai vechi cu John Wayne, dar am uitat cum îi spune.

— Dar cred că Alien îți place mai mult...

— L-am văzut de mai multe ori.

Butonă rapid, până la cifra doisprezece.

— Aha, e Hatâri. Unul din filmele mele preferate. L-ai văzut?

— Numai de vreo câteva zeci de ori, răspunse ea înăbușindu-și un căscat. Dar este exact filmul de care am nevoie în seara asta. O să fie perfect.

El ridică din umeri și-i întinse un bol cu floricele, pe care-l ținea lângă el.

— Ți-e foame?

— Tot timpul.

Se uitară la film în tăcere și goliră bolul cu floricele. Brooke constată cu mirare că orice urmă de nervozitate îi dispăruse. Se simțea „acasă”. Cunoștea intriga filmului, așa că imaginația începu să-i răătăcească prin alte părți. Imaginile din coșmar îi reveniră, se regăsi iar, ghemuită sub copacul din curtea copilăriei sale...

Se gândi cum ar reacționa tatăl său dacă ar afla prin ce trecuse. Ar fi fost cuprins de griji, pentru singurul lui copil? Ar fi luat primul avion spre Amarillo, ca să rezolve situația fără ezitare? Ar fi insistat să se întoarcă în casa părintească?

Casa părintească!? Nu mai era de mult căminul lui Brooke, dar era casa unde trăia tatăl ei cu o femeie mult mai tânără decât el și cu copilul acesteia. Un băiat de nouă ani care o înnebunise de cap cu vorbăria lui, în timpul mesei de sărbătorire a numirii ei ca administrator. Îl ascultase cu inima strânsă pe tatăl ei cum își povestea isprăvile din copilărie. Dacă douăzeci de ani petrecuți pe lângă servitori și dădacă nu-i fuseseră suficienți ca să înțeleagă că John Brady n-o iubea, acum era pe deplin lămurită.

Era într-adevăr greu de acceptat, dar suficient ca s-o facă să primească slujba asta din Texas. Să ardă toate punțile în urma ei. Îi venise greu să ia o asemenea decizie, găsise chiar o slujbă similară la Seattle, dar acum regreta.

Dar pentru moment, lucrurile nu mergeau chiar atât de bine cum și-ar fi dorit. Dar mai era și mâine o zi...

— Brooke?

Patrick îi șopti numele, temându-se să n-o trezească. Fata stătea cu capul dat într-o parte, fără să facă vreo mișcare. Avea pleoapele închise și respira regulat. Adormise. Patrick își acordă privilegiul de a o privi fără reținere pe femeia care-i năvălise în viață pe neașteptate, răvășind totul. Își opri ochii asupra părului ei, de culoarea mierii, se uită la nasul drept, la urmele de transpirație de pe frunte, la buzele întredeschise. Niște buze pline, voluptuoase, trandafirii, care te îndemneau să le săruți. Apoi se uită la corpul ei relaxat. Halatul de pluș nu dezvăluia prea multe, dar sub el se puteau ușor ghici sânii rotunzi și coapsele ispititoare. Mirosul unui parfum delicat răzbătea până la el.

Patrick își simți gâtul uscat și respiră adânc. Bine că această Brooke Brady va pleca mâine. Dacă ar mai fi rămas, l-ar fi sus-pus unui adevărat calvar! Valul de dorință care-l cuprinsese îl surprinse și pe el. O dorință multă vreme reprimată, amestecată cu un fel de nevoie de răzbunare. Simți cum roșește arzând de nerăbdarea să... ce? Să o aibă pe Brooke? Nu neapărat pe ea, își zise. Voia să aibă lângă el un suflet de femeie.

Asta nici nu era de mirare. În cursul ultimilor doi ani nu avusese decât aventuri pasagere. Iar ultima dintre ele părea că reînvie de la o vreme. Era vorba de Stephanie, o logodnică venită parcă din infern! Inima începu să-i bată mai tare, amintindu-și cum se purtase aceasta cu familia lui.

Cum se purtase cu el...

Ce Dumnezeu găsisese la ea? Gândindu-se mai bine își dăduse seama că se simțise atras pur și simplu de argumentele ei fizice. Totuși în comparație cu Brooke,

Stephanie nu i se mai părea atât de extraordinară...

Pentru că Brooke era frumoasă. Diabolic de frumoasă. Aceasta se mișcă în somn și scoase un suspin prelung. Ce se întâmpla cu ea? Îi era frig? Avea vreun alt coșmar? Patrick se apropie și se aplecă ușor asupra ei. Îi puse cu grijă o pernuță sub cap.

Ea se mișcă, își schimbă poziția, dar nu deschise ochii. Patrick îi îndepărtă o șuviță de păr care-i căzuse pe față și care cu siguranță că o deranja. Era pe punctul să termine când sonorul televizorului se mări anunțând sfârșitul filmului. Tresări surprins și atinse fără să vrea obrajii fetei.

Aceasta deschise ochii, își înăbuși un strigăt și se ridică privindu-l ucigător.

— Ce faci? Îl întrebă pe un ton acuzator.

— Adormiseși și...

Își dădu deodată seama ce-și putea ea imagina. Și obrajii i se înroșiră.

— Să nu crezi că...

— Nu, nu cred... Sunt sigură.

După care se ridică, își strânse mai bine halatul și se îndreptă spre ușă. Patrick o ajunse într-o secundă.

— Ascultă, e ridicol! Nici nu te-am atins...

— Ah, nu desigur! Îi replică ea, convinsă evident de contrariu.

— Nu sunt genul de bărbat care profită de faptul că o femeie doarme ca să... ca să...

Ea îl fulgeră cu privirea.

— Poate că nu e suficient de excitant?

Iritat, el o privi drept în ochi.

— Să spunem doar că sforăiturile nu mă inspiră.

— Eu nu sforăi.

— Îhî! Îi replică el neîncrezător.

Furioasă, ea se întoarse și ieși hotărâtă din încăpere.

— Ești nu numai un bătăran. Ești un... cretin!

O secundă mai târziu, ușa se trânti în urma ei. Patrick se uită îndelung după ea încercând inutil să-și calmeze furia. Termenul pe care i-l adresase i se părea cumplit de nedrept.

A doua zi dimineată se trezi cu două ore mai târziu ca de obicei. Mai era încă înverșunat pe când cobora scara și ferm hotărât să-i spună lui Brooke ce credea despre ea. Să-l facă bătăran și... cretin! Era inadmisibil.

Căută la parter s-o găsească pe tânără, dar nu-l întâlni decât pe Gilbert, care citea ziarul în bucătărie.

— Bună dimineată! zise Patrick.

Cufundat în lectură, Gilbert îi răspunse cu un mormăit nedeșluit.

— Unde au dispărut cu toții? adăugă Patrick.

Atitudinea morocănoasă a unchiului său nu-l intimidă defel. Ca și el, Gilbert se trezea adesea prost dispus.

— Sarah și gemenele au plecat la băcănie, Cynthia are un drum de făcut. Randy e la Nashville.

Ca și când n-ar fi știut că Randy e la Nashville!

— Și Brooke?

— Cine?

— Musafira noastră!

— Aha, tipa aia blondă care are un surâs atât de fermecător, că face harcea-parcea și pe tipii cei mai duri?

— E blondă într-adevăr, dar nu m-am uitat cum surâde. Gilbert ridică ochii din jurnal. Se uită la Patrick pe deasupra ochelarilor pe care-i purta ca întotdeauna pe vârful nasului.

— Nu mă surprinde prea tare, îi replică el sec. Era întuneric aseară, când am auzit tot felul de chestii...

„Iată-ne ajunși și aici!”, se gândi Patrick. Gilbert avea camera sub biroul lui și de bună seamă că nu-i scăpase nimic din schimbul aprins de replici pe care-l avusese cu

Brooke. Iar acum îi ținea partea. Trădătorul!

— Deci, unde este, unchiule Gilbert?

Gilbert suspină și clătină din cap.

— Cu Cynthia, mormăi el și se cufundă iar în lectură.

Sora ta o duce la firma care închiriază mașini.

— Deci or să se întoarcă aici, după aceea?

— N-am nici cea mai mică idee. Dar m-a mirat că Brooke era atât de grăbită să plece din casa noastră. Mă întreb de ce?

— Și eu!

Patrick se răsuci rapid pe călcâie și ieși din încăpere. Se instalează în salon și în următoarea oră citi din Wall Street Journal, pândind prin fereastra deschisă zgomotul mașinii, care să anunțe întoarcerea celor două femei. Când auzi o portieră trântindu-se, se grăbi să iasă. Dar era Sarah cu gemenele, nu Cynthia cu Brooke.

Se apucă să descarce camioneta, plină de pungi cu provizii. Tocmai făcea ultimul drum când mașina Cynthiai intră pe alee, urmată la puține secunde de o berlină albă. O recunosc la volan pe Brooke, îmbrăcată în hainele ei și părând deosebit de agitată.

Probabil la gândul că în scurt timp o să se întoarcă în Amarillo și o să scape de „cretinul” care o agresase noaptea trecută.

Gândul acesta îl tulbură mai mult decât era normal. Probabil fiindcă nu era chiar un cretin.

„În cazul acesta, de ce te comporți ca și cum ai fi?” îi șopti o voce interioară.

— Nu-i adevărat! exclamă el, pe când Cynthia trecea pe lângă el.

— Poftim?

— Nimic. Nu-i nimic! îi răspunse el arțagos.

— Hei, ce te-a mușcat în dimineața asta? Ori ești nervos fiindcă Brooke este gata să ne părăsească?

— Termină cu prostiile, te rog!

O lăasă acolo și, cu brațele încărcate se duse în bucătărie. Nu după multă vreme, Cynthia și Brooke, cu gemenele zbenguindu-se în urma lor, intrară în încăpere.

— E frumoasă noua ta mașină! zise Emmy.

— Ne plimbi și pe noi cu ea? adăugă Shelly.

— Mașina nu-i chiar a mea, așa că azi nu pot să vă plimb. Trebuie să mă întâlnesc cu agentul de asigurări peste...

Se uită la ceas și se strâmbă.

— Peste exact trei sferturi de oră, așa că trebuie să mă grăbesc.

Brooke se întoarse spre Sarah, care stătea în fața dulapului cu câte un borcan în fiecare mână.

— Mulțumesc pentru tot, spuse și se apropie de ea, îmbrățișând-o.

— Oh, pentru nimic, micuțo. Mi-a făcut plăcere să te pot ajuta.

Brooke îi surâse apoi se întoarse către Gilbert, ce-și îndrepta căruciorul spre ea.

— A fost foarte interesantă discuția noastră din dimineața asta, Gilbert.

Aha, discutaseră deci? Oare despre el?

— Și eu cred la fel, îi răspunse Gilbert în timp ce ea îl îmbrățișă și-i dădu o sărutare pe frunte.

Brooke le salută apoi pe gemene, care se bosumflaseră și le dădu fiecareia câte o suzetă fluorescentă.

— Doamna care ține prăvălia din colț m-a asigurat că vă plac foarte mult, le spuse ea.

Le luă apoi pe rând în brațe și le sărută. Fetițele îi răspunseră cu niște pupicuri pline de afecțiunea aceea copilărească, cu care-l fermecaseră pe Patrick încă din primele clipe când intraseră în casă.

După aceea urmă Cynthia, în această mică ceremonie de rămas bun.

Nu mai rămăsese decât Patrick. Acesta stătea încordat și se întrebă dacă o să aibă parte de același tratament ca restul familiei.

— Îți mulțumesc că mi-ai dat camera lui Randy pentru noapte, îi spuse ea pe un ton formal, întinzându-i mâna.

— N-ai pentru ce, îi răspunse el, cu aceeași atitudine ca și tânăra femeie.

— Ești supărată pe el?

Întrebarea zburase de pe buzele lui Shelly, care-și îndreptă spre ea nutrița fermecătoare.

— Cine, eu? Nici pomeneală.

— Atunci de ce nu-i dai și lui un pupic?

Brooke ezită o secundă, mai puțin decât își imaginase Patrick, și apoi îl îmbrățișă în grabă.

— Gata! Acum sunteți mulțumite?

Shelly și Emmy schimbară o privire pe furiș. Cea din urmă se hotărî să vorbească din nou.

— Pupicul se dă de obicei pe buze între băieți și fete, nu-i așa?

— Michele René Kimbrell! interveni Cynthia scandalizată.

— Dar este adevărat, mămico, interveni și Shelly.

Brooke râse forțat.

— Nu-mi amintesc să-l fi sărutat pe Gilbert pe buze!

— Oh, cu el nu-i același lucru, îi explică Emmy. El e bătrân...

— Nu e bătrân deloc, ripostă Brooke, aparent la fel de amuzată ca toți ceilalți din încăpere.

Cu excepția, probabil, a celui vizat în principal.

— De altfel, vârsta nu are importanță, mai adăugă ea. Ieri seară, de exemplu, unchiul vostru mi-a sărutat

degetele, nu-i așa?

— Asta nu se pune. Le-a sărutat fiindcă aveai bubiță, spuse Shelly.

— Ba da, se pune!

Își mușcă buzele, observând cum Cynthia și Sarah schimbă o privire semnificativă între ele. Bravo! Reușise să calce în străchini!

Spre marea ușurare a lui Brooke, Gilbert puse capăt acestei dispute ce părea fără sfârșit, luând-o pe Shelly în brațe și punând-o pe genunchi.

— Ce ar fi să stai un pic liniștită, domnișoară știe Tot? Și tu, Emmy. Adevărate țățici, micuțele astea două!

Toată lumea izbucni în râs... și Brooke profită de această diversiune ca să se îndrepte spre ieșire.

— Gata, mulțumesc încă o dată. La revedere.

În secunda următoare, se făcu nevăzută. Spre deosebire de noaptea trecută, Patrick nu mai simți nimic, după ce ușa se închise după Brooke. Totuși când se auziră primele zgomote ale motorului de la mașina tinerei, îl cuprinse un subit acces de melancolie.

Descumpănit, adresa un semn din cap tuturor și urcă la etaj, în biroul său, unde-l așteptau câteva dosare.

Nu după multă vreme, viața sa o să-și reia cursul normal. Brooke îi furase vreo cincisprezece ore din viață, ba nu șaisprezece. Era aproape un an de când nu mai acordase atâta timp unei femei. Și n-o să-i mai acorde nici acesteia, nici măcar un minut!

— „Ochii care nu se văd, se uită!”, își spuse el cu hotărâre, trecând pragul biroului. Asta e deviza mea.

Efluviile unui parfum de flori de câmp îl cuprinseră deodată și își înăbuși cu greu o înjurătură.

„Ochii care nu se văd”, desigur. Dar ce te faci cu celelalte simțuri?

Capitolul 4

În clipa în care casa lui Patrick Sawyer îi dispăru din câmpul vizual, Brooke scoase un suspin de ușurare. Despărțirea nu este întotdeauna un lucru ușor, iar pentru un copil crescut de străini nici îmbrățișările ceva obișnuit.

Dar reușise să iasă din această situație și încă destul de bine. Era gata să parieze că nimeni nu reușise să descopere cât o costase acest ceremonial. De fapt, gândul ăsta nici nu le-ar fi trecut măcar prin cap. Și cum ar fi putut s-o înțeleagă cineva dintr-o familie în care legăturile dintre membrii ei erau atât de strânse, iar relațiile atât de pline de căldură omenească? Brooke le spusese la revedere tocmai din acest motiv.

Acum o aștepta o altă încercare, de o altă dimensiune: să se confrunte cu realitatea orașului Amarillo. Și să rezolve o grămadă de probleme înainte de ziua de luni, data în care trebuia să înceapă noua muncă.

Magazinul nu-și deschidea porțile pentru public decât mai târziu, dar ea trebuia să supravegheze ultimele lucrări de decorare, să discute cu reprezentanții firmei, cu furnizorii, să angajeze vânzători.

Și în primul rând să-l întâlnească pe agentul de asigurări. Acesta urma să-i dea un cec pentru plata chiriei automobilului, în așteptarea momentului când dosarul ei va fi studiat, după care trebuia să primească despăgubirile pentru mașină, remorcă și lucrurile personale. Mașina care se mai afla încă drept în mijlocul autoservice-ului lui Patrick.

Patrick...

Tânăra clipi din ochi, în timp ce imagini ale acestuia i se perindau prin memorie... Oare cât timp îi va trebui ca să-l alunge cu totul din amintire? Zece minute? Poate cincisprezece? Și apoi o să revină iar, cu insistență...

Își aminti de scurta îmbrățișare, determinată de inocența gemenelor, dinaintea despărțirii. Tipului acesta

nu-i lipsea deloc farmecul personal. Păcat că era un cretin... căci fără îndoială așa era. Altfel de ce încercase s-o mângâie în timp ce dormea? Da, în timp ce dormea. Fiindcă el nu știa că de fapt se trezise, atunci când îi pusese o pernă sub cap. Și-i simțise tot timpul privirea ațintită asupra ei.

Dar ea de ce se prefăcuse că doarme? Nu era oare un fel ascuns de a-l incita să...?

Scutură din cap, încercând să alunge aceste nedumeriri pe care nu le putea clarifica și se concentrează asupra următoarelor puncte din programul său. După întrevăderea cu agentul de asigurări își va căuta un hotel! apoi o să meargă la magazin, să-și cumpere haine, încălțăminte și celelalte. La urmă o să urce în cameră, o să facă o baie, o să mănânce și... cu ajutorul cerului, o să tragă un somn zdravăn, toată noaptea!

Două ore mai târziu, ieșea pe aleea principală a unui mare centru comercial cu brațele încărcate de pachete. Agentul îi dăduse un cec, în a cărui valoare era cuprinsă și o sumă care s-o despăgubească pentru lucrurile personale. Își cumpărase deci elementele de bază ale unei garderobe. Și o pereche de încălțări confortabile. Ruby's Slipper nefiind încă deschis, trebuia din păcate să se aprovizioneze de la concurență.

Asta nu-i plăcea deloc. Și nu numai din loialitate față de patronii ei, ci datorită faptului că ea cunoștea foarte bine calitatea produselor din acest lanț de magazine.

Încrederea și entuziasmul erau elementele esențiale ale succesului. Ca și energia.

Energia care-i dispăru brusc în momentul când trecu pragul hotelului unde stătea. Era ora patru. Își așază noile veșminte în dulap. Apoi coborî și cumpără un ziar de la chioșcul cel mai apropiat.

Întoarsă în cameră, telefonă să i se aducă o pizza.

Atunci și numai atunci își acordă luxul de a se întinde pe pat.

Brooke scoase un oftat de plăcere înainte să se scufunde în lectura anunțurilor din Amarillo Daily. Toate temerile îi dispărură, când zări lunga listă a apartamentelor de închiriat. Nu-i rămânea decât să facă o alegere. Ținând cont de mărimea și costul chiriei, își însemnă pe cele situate în apropierea centrului comercial unde urma să lucreze.

Se ridică și scoase din geantă o hartă a orașului, pe care o avea împăturită acolo. Constată că nu-i era de prea mare folos. Pentru a face o alegere corectă, trebuia să fie ajutată de cineva care cunoștea locurile.

Cum nu cunoștea pe nimeni în Texas, în afară de vreo șase persoane, nu-i fu greu să se hotărască. Cynthia îi păru cea mai potrivită s-o însoțească în aceste prospecțiuni.

Formă deci numărul de telefon pe care tânăra femeie i-l dăduse în acea dimineață. îi răspunse una dintre gemene, cu o voce matură, pe care în mod evident fetițele n-o foloseau decât în astfel de ocazii. După câteva secunde, o auzi pe Cynthia.

— Sunt încântată să te ajut, îi răspunse ea după ce auzi despre ce e vorba, dar n-am venit aici decât de câteva luni și nu cred că ți-aș fi de mare folos. Patrick este mult mai potrivit decât mine să-ți servească de ghid.

— Oh, nu, nu Patrick! exclamă ea spontan. Dar Sarah?

— Mama este o dulceață, Brooke, dar nu cunoaște nici ea străzile cu apartamente de închiriat mai bine decât mine. Nu, te asigur că Patrick este singurul în stare să te ajute.

— Nu... nu vreau să-l deranjez. Nu pot să-i cer așa ceva.

— Nici nu trebuie s-o faci tu, o fac eu pentru tine.

Hei, vino puțin.

Brooke închise ochii. De ce nu se adresase unei agenții imobiliare? Lucrul ăsta era logic pentru cineva care are pretenția să se descurce de unul singur...

— Alo?

— Ei, bună seara... începu ea cu o voce nesigură...
Ce... ce mai faci?

Era o întrebare isteată de pus unui tip care plesnea de sănătate cu numai câteva ore mai devreme?

— Bine, dar tu?

— Bine. Foarte bine. De fapt, mă întrebam dacă...
Adică...

Doamne ce neajutorată era!

— Cynthia ți-a spus de ce am sunat?

— Aproximativ. Se întâmplă ca mâine după-amiază să fiu liber. Ți convine?

— Mâine? repetă ea, descumpănită de evoluția rapidă a situației. A, da, desigur.

— Ai reperat vreo câteva apartamente susceptibile să-ți placă?

— Da, am însemnat vreo câteva în ziar.

— Cam la ce preț?

Îi spuse cifra.

— Bine. O să mă interesez și o să discutăm. Unde stai acum?

Brooke îi spuse numele și adresa hotelului.

— Perfect. Trec să te caut mâine la ora unu. E bine?

— Ești sigur că nu te deranjez prea mult?

— Deloc!... îți datorez asta...

Ea făcu ochii mari, uluită, dar nu avu prea mult timp să-și pună întrebări, căci Cynthia preluă telefonul.

— Ai văzut ce ușor e?! îi spuse ea, entuziastă. Să găsești un apartament nici n-o să fie greu. Patrick e un fel de vrăjitor!

Un vrăjitor! mai degrabă un fel de nouă versiune a lui Dr. Jekyll și Mr. Hyde! Și fraza aia enigmatică pe care o rostise: „Îți datorez asta”. Un fel de umor negru? încerca să-i mulțumească pentru că-i făcuse praf service-ul? Sau făcea referire la scena petrecută în ajun, în biroul lui? Poate că dorea să-și ceară scuze, într-un mod onorabil.

Brooke nu-l cunoștea destul de pe acest bărbat încât să sesizeze sensul ascuns al cuvintelor lui. Se gândea totuși că avea de-a face cu cineva de încredere. Îi spusese totuși că avansurile lui din ajun n-o încântaseră prea tare, iar dimineața el păstrase distanța. Asta îi confirma bănuielile: Patrick Sawyer era un tip bine, potrivit expresiei consacrate. Un tip bine care, pe deasupra, o ajuta să-și găsească un apartament în Amarillo.

A doua zi, Patrick bătu la ușa ei exact la ora convenită. Se plimbase în jurul hotelului mai bine de un sfert de oră, ca să nu ajungă înainte de vreme.

Tânăra îi deschise imediat și-i surâse cu acel surâs deosebit, pe care Gilbert îl descrisese cu atât de mult talent. Patrick fu cuprins de un subit acces de gelozie. Faptul că un altul remarcase surâsul fetei, îl făcea furios. Chiar dacă era vorba de un bărbat bătrân. Bătrânul domn nu era chiar atât de bătrân și avea încă un succes notabil, pe lângă genul feminin.

Reacția asta era stupidă, își spuse el înaintând în camera ocupată de Brooke. Tot atât de stupidă ca bucuria pe care o simțise atunci când îl rugase s-o ajute să găsească un apartament. Asta nu însemna că nu-i mai purta pică.

El considera că nu depășise limitele corectitudinii în seara aceea, dar totuși. De acum înaint, va avea grijă să se țină la distanță de ea. Chiar dacă i se părea irezistibilă, în rochia înflorată pe care o purta, în ziua aceea. Da, o să fie de o prudență exemplară. Să vină ea spre el, dacă dorește.

Gândul acesta extravagant îl făcu să râdă, iar râsul acesta o surprinse pe tânără.

— Ce e așa de amuzant?

— Hm... Asta! îi răspunse el arătându-i cu degetul mulțimea de pungi cu numele magazinelor scrise pe ele, îngrămădite într-un colț al camerei. Ai făcut cumva niște mici cumpărături?

Ea schiță o strâmbătură comică.

— Da, una mică. N-aveam decât ce era pe mine... Deci a trebuit să pornesc de la zero și să cumpăr tot ce aveam nevoie.

Se așează pe pat și-l invită pe Patrick să se așeze pe fotoliul din cameră.

— Aș vrea să găsesc un apartament mobilat, adăugă ea încrețind din nas.

— Nu-ți face probleme. Am două magazine de vechituri. Surâsul acela nemaipomenit se desenează pe buzele tinerei.

— Mulțumesc, dar sunt și așa plină de datorii. Mă voi mulțumi cu ce o să găsesc.

— Am vrut să spun că o să-ți fac rost de tot ce ai nevoie! Ea se uită la el cu atenție.

— Și de ce ai face asta pentru mine, Patrick? Nici nu ne cunoaștem prea bine, la urma urmei. Cine ți-a spus că nu sunt o hoată?

Brooke își dădu seama că marcase un punct, fiindcă n-avea efectiv ce să-i răspundă. Nimic în orice caz, care să poată fi spus cu voce tare.

— Consider că ai aparențele unui om cinstit. Și nu uita de vocația mea de bun samaritean!

Ea clătină ușor din cap.

— Desigur, desigur... nu uit.

— Așa că sper să-mi ceri ajutorul de câte ori ai nevoie. Brooke îl aprobă din nou, cu un aer atât de solemn,

încât el se întrebă dacă nu cumva această conversație, aparent banală, nu are pentru ea și o semnificație mai profundă. Dar, nu, desigur că nu.

Brooke îi întinse ziarul desfăcut.

— Uite, am însemnat câteva apartamente care am considerat că ar fi potrivite cu ceea ce caut.

Patrick scoase și el un ziar din buzunarul blugilor și apropie fotoliul de pat, astfel încât să-l poată examina împreună.

Alegerile ei erau ale cuiva venit din altă parte, care nu știa nimic despre noile locuri, care puteau fi ca peste tot în SUA, unele mai bine, altele mai puțin. Înarmat cu stiloul, el îi tăie fără ezitare opțiunile pe care le considera de „risc”.

Când se uită la ea, observă că-l observă nedumerită.

— De ce ai...?

— Am tăiat zonele mai puțin recomandabile.

— Dar n-au mai rămas decât șapte apartamente.

— Așa e.

El se ridică și-i arată telefonul de pe noptieră.

— Încearcă să stabilești niște întâlniri. În timpul acesta eu o să iau niște răcoritoare. Am văzut un automat în hol. Să-ți aduc o oranjadă?

Ea suspină, cu ochii pe foaia de ziar și apoi aprobă din cap, ridicând receptorul telefonului.

Patrick întârzie intenționat. Când se întoarse, după zece minute, tânăra încă vorbea la telefon. Își însemnă ceva, apoi îi mulțumi interlocutorului său și închise.

— Uite ce am făcut! exclamă ea. Unul dintre apartamente este deja închiriat, dar am aranjat vizite pentru celelalte șase.

El îi întinse o sticlă rece de suc de portocale.

— Când este prima vizită?

— În trei sferturi de oră.

Îi arată anunțul respectiv și adăugă:

— Nu știu cât timp o să ne ia ca să ajungem acolo.

— Nu e prea departe. Avem timp și să facem un tur al orașului. Ești de acord?

Brooke luă o gură bună de suc și aprobă.

Ajunși în stradă, își disputară misiunea de a conduce automobilul, dar Brooke spuse că în felul acesta va învăța să se orienteze în oraș și se așează la volan. Patrick se urcă și el în mașină fără prea mare entuziasm. După ce își potrivi scaunul, se decise să profite de situație pentru a admira peisajul și a se destinde. Care peisaj era de fapt, interesant.

Totuși, în timpul călătoriei își păstră privirea aproape tot timpul pe însoțitoarea sa, îndrumând-o cum s-o ia prin oraș. Îi privi părul, care acum era lăsat liber și tot atât de ondulat ca al gemenelor. Părul fetițelor era mătăsos și el nu pierdea nicio ocazie să-și treacă mâna prin el, în ciuda protestelor lor.

— Te amuzi? Îl întrebă Brooke, aruncându-i o privire piezișă. Am un fel atât de jalnic de a conduce?

— Deloc. Conduci foarte bine.

Nu-i spusese la ce se gândea, așa cum nu-i mărturisii nici dorința de a o mângâia pe păr.

— Emmy și Shelly au buclele naturale? Au noroc! Eu nu mă pot lăuda cu așa ceva.

— Așa? Dar buclele astea...? Profită de ocazie ca să-i răsfire puțin coafura, tot atât de moale ca și a nepoatelor sale.

— Aceasta, dragul meu, este rezultatul unei lungi întâlniri cu noul meu fier de coafat.

„Dragul meu”? Patrick se surprinse deodată că regretă că nu asistase și el la acea întâlnire și și-o imaginează pe Brooke, așezată pe pat, coafându-se într-o ținută cu totul lejeră. Cum să fi fost acea ținută? Nu putea ști. Nu-l

invitase să împartă cu ea asemenea momente de intimitate, dar îi ceruse s-o însoțească în căutarea unui apartament.

Un apartament în care ar fi rămas și el bucuros, de altfel... Doar pentru o noapte, evident! Exact timpul pentru a-și satisface curiozitatea, dorințele. Nimic mai mult.

— Cu bucle naturale ori nenaturale, părul tău arată foarte bine, se auzi el spunând.

— Chiar crezi cu adevărat?

Părea sincer surprinsă și intra cu stângăcie într-un viraj greșit.

— Ah, iartă-mă, murmură ea. Ce să fac acum?

— Ia-o la stânga.

Patrick se reaseză în scaun și se încordă ca să-și îndrepte atenția numai asupra drumului pe care mergeau. Imaginile cu dormitorul ei, cu toalete vapoaze, erau prea tulburătoare.

— Încă o dată la stânga.

Brooke îi urmă indicațiile și în cele din urmă ajunseră într-un parcaj, în fața unei uși de sticlă pe care scria „administrator”.

— Vrei să te însoțesc? îi propuse Patrick fetei, pe un ton tot atât de natural ca și buclele ei.

— Cum vrei. Dar mi-ar plăcea să aud și o părere obiectivă.

Văzând că vrea să-i cunoască părerea o urmă în birou și apoi urcară două etaje ca să ajungă la un apartament atât de înghesuit, cum Patrick nu mai văzuse până atunci.

În timp ce administratorul îi arăta lui Brooke baia și bucătăria, Patrick examinează camera principală care conținea o canapea și o masă, înghesuite. Tapițeria și tavanul erau marcate de igrasie. Încruntă din sprâncene, prea puțin încântat de acest interior. După ce mulțumi politicos, se întoarseră la mașină.

— E de necrezut! exclamă Brooke, indignată. Să ceri o asemenea sumă pe gaura asta de șobolani.

— Poate că următorul va fi mai bun!

— Cu greu ar putea fi mai rău! îi răspunse ea râzând.

Dar această bună dispoziție i se schimbă de-a lungul orelor ce urmau. Nu le mai rămăseseră decât două apartamente pe listă și Brooke începuse să-și piardă speranța.

Îndrumată de Patrick, opri în fața unei clădiri înălțată în stil baroc și o cercetă cu mult interes. Era zugrăvită în alb și galben, avea două etaje și aerul acela vetust al poveștilor cu zâne.

— Ia te uită, zise ea ieșind din mașină.

Patrick o urmă îndeaproape, la fel de fermecat de construcție.

— Cred că sunt pe cale să mă îndrăgostesc, adăugă ea cu suflarea tăiată, urcând scările peronului.

Vocea îi vibrase de pasiune atunci când rostise aceste cuvinte, pasiune pe care Patrick n-o încerca nici măcar atunci când era pe cale să încheie o afacere reușită. Aceasta îl făcu să vadă cu alți ochi pe femeia elegantă, de vreo treizeci de ani, care le deschise și care se numea Dot.

— Urmați-mă, vă rog, le spuse aceasta, îndreptându-se spre o scară magnifică de lemn. Casa îmi aparține și deci... sunt destul de pretențioasă când îmi aleg chiriașii, care în acest moment sunt în număr de trei.

Înainta cu pași înceți, datorati formelor plinuțe, dar Patrick nu se lăsa amăgit. Femeia aceasta fusese, fără îndoială, foarte frumoasă în momentele ei de tinerețe. Cum o arăta de altfel și un portret atârnat în hol.

Mergând pe urmele proprietăresei ajunseră la etaj și traversară culoarul. Dot se opri în fața unei uși vopsite în verde de Verona. Scoase din buzunar o cheie imensă, amintind de cele de la cuferele de comori ale piraților, și

deschise ușa. Îmbujorată în obraji, Brooke aproape că țopăi de nerăbdare. Uitându-se la ea, Patrick se gândi că așa făceau și nepoatele lui în seara de Crăciun. Se dădu puțin într-o parte, ascultând exclamații de încântare pe care ea le scotea la vederea spațiului de locuit, a decorațiilor, a culorilor alese...

— Care este prețul? întrebă Brooke în cele din urmă, cu voce tremurătoare.

Dot spuse un preț rezonabil. Ba chiar mai mult decât rezonabil, aproape că părea suspect.

Schimbă o privire cu Patrick.

— Unde este baia? întrebă acesta, bănuind că se găsește la parter.

Brooke îi arată cu degetul o ușă pe stânga.

— Și bucătăria?

Aceasta era amplasată imediat lângă intrare.

— Are și balcon, cablu TV și telefon... adăugă tânăra.

— Bine, în cazul acesta care e problema? întrebă Patrick. Pentru că trebuie să existe una.

— Așa cum v-am mai spus, sunt foarte exigentă cu locatarii mei. Trebuie să aveți referințe de la șase persoane ca să locuiți aici, urmează două luni de probă și apoi un contract de închiriere pe cel puțin doi ani.

— Contractul și perioada de probă nu-mi pun nicio problemă, observă tânăra. Dar cele șase referințe...

— Dar câte îmi puteți aduce?

Brooke se uită întrebătoare la Patrick și acesta făcu un semn aprobator din cap.

— Numai trei. Abia am sosit în Amarillo.

Dot își încrucișă brațele, gânditoare.

— Cred că și patronul meu o să vă garanteze. Locuiește în nord, așa că ar fi vorba de patru referințe, adăugă Brooke. Sunt de-ajuns? Și mă angajez să am grijă de apartamentul dumneavoastră.

Cu ochii mijiți, proprietara își examinează interlocutoarea.

— În ceea ce privește garanția și...

— Contractul de doi ani, nu sunt probleme.

— Ești sigură de ce vrei? interveni Patrick. Doi ani sunt o perioadă mare de timp. Se pot întâmpla multe în timpul ăsta. Poți să te îndrăgostești, de exemplu, să te căsătorești...

Brooke izbucni în râs, ca și cum ar fi auzit o glumă bună.

— Se poate întâmpla. Și în cazul ăsta poate ai să dorești să locuiești într-o casă, nu într-un apartament. Orice se poate întâmpla.

— Știu, spuse Brooke.

Și se întoarse spre Dot.

— Putem să facem târgul?

— Mă duc să aduc contractul.

Și dispăru pentru câteva secunde.

Patrick ascultă zgomotul pașilor ce se depărtau pe scară și zise:

— Cred că ești pe cale să comiți o mare eroare.

— De ce? Locul ăsta e încântător.

— Se poate, dar te condamni să locuiești aici doi ani.

Brooke îl luă de braț și-l duse pe balcon.

— Ce zici de vederea asta spre oraș? E superbă, nu?

Era superbă, ce să zică? Dar nu atât de superbă ca făptura care era la câțiva centimetri de el... și care se apleca periculos peste balustrada de fier forjat.

— Încerci să-ți pui capăt zilelor? îi replică el sec apucând-o hotărât de umeri.

O muștră așa cum o făcea cu nepoatele lui atunci când făceau vreo prostie. Totuși nu era vorba de o fetiță acum, ci de o femeie teribil de tulburătoare.

Ea își lăsă capul pe spate și izbucni în râs, apoi se

întoarse spre el și îi întinse brațele.

— Așa ceva trebuie sărbătorit, Patrick! Dacă am dansa?

„Dacă am dansa?”

De câte ori nu auzise el cuvintele astea, în timpul când Stephanie îl târa pe la tot felul de recepții mondene. Știa foarte bine că el nu dansează, dar relua mereu această invitație. Și atunci, orbit de frumusețea ei, îi dădea voie să-și găsească un alt cavaler. Apoi un altul. Și încă unul.

— Nu, mulțumesc, îi răspunse el cu glas înghețat, amintindu-și deodată că frumusețea nu este decât un înveliș, nimic mai mult.

Și fără un cuvânt părăsi balconul, lăsând-o singură și descumpănită.

Brooke simți o strângere de inimă. Ce prostie! De ce își închipuise că și el dorea să sărbătorească acest eveniment?

Capitolul 5

O oră mai târziu, se urcară din nou în mașină, încordați. Brooke se uită la ceas, aproape șase.

Dorise să-l invite pe Patrick la restaurant pentru a sărbători instalarea în casă nouă, dar acum lucrul ăsta nu i se mai părea cu putință.

Ce se întâmplase de fapt pe balcon? Ce spusese atât de grav încât reușise să destrame aerul acela de prietenie, care se instalase între ei?

Se apropiaseră atât de tare unul de celălalt, practic aproape se ținuseră în brațe. Și dintr-odată...

Brooke suspină încet și aruncă pe furiș o privire spre însoțitorul ei tăcut... dar acesta se uita cu obstinație pe geamul mașinii și nu reuși să-i distingă expresia obrazului. Și nici nu-i era foarte necesar. În adâncul sufletului, ghicise de ce o respinsese.

Amintiri dureroase o cuprinseră, trezind în ea îndoieli pe care se străduia din răputeri să și le alunge din suflet.

Părăsită de tatăl ei la vârsta de cinci ani, abandonată de doi iubiți și un logodnic, câțiva ani mai târziu, Brooke se întrebase adesea dacă nu cumva avea ghinion în dragoste.

Sau mai degrabă dacă nu cumva era incapabilă să trezească un asemenea sentiment. Câteodată era înclinată să creadă că ambele ipoteze erau valabile. Teorie pe care acum i-o confirma și Patrick.

Tânăra își spuse că asemenea incidente n-au nicio importanță. Că traversase Statele Unite ca să înceapă o viață nouă... de una singură. Dar asta n-o consola prea tare. Nu-i stătea în fire să invite bărbații la restaurant. Și cu atât mai puțin să-i îmbrățișeze fără motiv. Deci nu-i rămânea decât să renunțe la ideea de a cina cu Patrick Sawyer. Apăsă pe accelerație pentru a ajunge mai repede la hotel.

Schimbară un la revedere atât de rece, încât simți că tremură încă atunci când urcă în pat.

* * *

A doua zi, Brooke se trezi cu întârziere din cauza ceasului deșteptător. După ce-l examinează, trebui să recunoască faptul că era singura vinovată, fiindcă nu-l potrivise cum trebuie. Făcu un duș și se îmbracă rapid, apoi părăsi hotelul.

Centrul comercial Eastgate era situat la un sfert de oră de noul ei domiciliu. Magazinul își deschidea porțile pentru public peste două săptămâni, iar muncitorii făceau ultimele retușuri la exterior. Aleile erau de asemenea foarte animatele căci nu toate chioșcurile erau terminate.

Brooke ajunse în cele din urmă pe aleea care o căuta și trecu prin fața unui magazin de discuri, a unui restaurant, a unei librării. Puțin mai încolo, un magazin de bijuterii, unul de suveniruri și în sfârșit ajunsă la ceea ce

avea să devină lanțul de magazine Ruby's Slipper.

Bineînțeles, nu exista niciun panou care să anunțe asta, iar vitrina magazinului în fața căruia se opri era acoperită cu o perdea grea de fier. Dar Brooke știa că așa trebuia să arate în acel moment, și își simți măgulit orgoliul, aflându-se în fața acestui magazin. Ruby's Slipper din Amarillo, Texas, era unul din cele mai mari ale sistemului, de pe teritoriul Statelor Unite.

Scoase o cheie din geantă, dezamorsă sistemul de securitate, apoi împinse grilajul la perete. Deschise ușa de sticlă și intră în sfârșit în paradisul ei.

Poate nu chiar paradisul, se corectă ea câteva secunde mai târziu, uitându-se împrejur. În stânga se găseau niște rafturi care așteptau să fie montate, în dreapta o teighea plină de registre de contabilitate, o casă de marcaj și corespondență nedeschisă.

Tânăra stătu o clipă în loc, copleșită de amploarea sarcinii pe care trebuia s-o îndeplinească. Poate că ar fi fost mai bine să accepte postul, identic cu cel de aici, care i se propuse la Seattle. Magazinul era mai mic, funcționa de aproape un an... și nu era decât la o azvârlitură de băț de tatăl ei! Își aminti ea cu amărăciune. Tatăl ei și „familia” sa!

Gândul acesta o făcu să-și revină. Își puse geanta pe teighea și începu să trieze corespondența, convinsă că a făcut o alegere bună.

Cu timpul, va demonstra tuturor de ce este în stare. Și nicio tornadă ori un oarecare Patrick Sawyer n-o vor putea împiedica să-și atingă obiectivul!

După ce cercetă conținutul corespondenței - în principal era vorba de cereri de angajare - își aruncă ochii pe ceas.

Era un ceas de aur, foarte scump, pe care tatăl ei i-l trimisese la terminarea liceului.

Se făcuse deja ora zece. Era timpul să sune la Compania de telefoane, de la un post public, ca să se asigure că Ruby Slipper o să aibă curând legăturile făcute. Cu aceeași ocazie, ceru ca telefonul de la noua locuință să fie trecut pe numele ei.

Se făcu amiază până reuși să termine cu diferitele treburi administrative și stomacul îi striga de foame. Își luă deci lucrurile și închise ușa magazinului după ea.

După ce mănca un sandviș într-un bar din apropierea centrului comercial, Brooke făcu câțiva pași în aripa complexului Eastgate unde era situat și Ruby's Slipper, atât pentru a-și lua câteva repere cât și pentru a se destinde. În prelungirea aleii erau: un magazin de înghețată și unul de îmbrăcăminte... ca și o galerie de jocuri video, la câțiva metri de un magazin de încălțăminte.

„Formidabil!” se gândi, caustică, uitându-se la firma de deasupra ușii. Sala se chema „Curcubeul electric”. Amintiri neplăcute legate de singura ei vizită într-un asemenea loc îi reveniră în memorie. Aparatele stabilimentului erau și ele electrice. Și foarte colorate.

Unele emiteau tot felul de „zip”-uri, de „vaang” și „cic-cec”-uri și alte asemenea onomatopee tot atât de interesante. Sala de jocuri nu era prea departe de Ruby's Slipper așa că urma să aibă parte de această ambianță sonoră opt ore pe zi și șase zile pe săptămână! Asta o să-i facă viața minunată!

— Ei, cum ți se pare „Curcubeul electric”?

Brooke tresări auzind lângă ea vocea bărbătească și familiară. Se întoarse și dădu nas în nas cu Patrick care și el, își aminti Brooke, avea un magazin în centrul comercial.

Tânăra își mușcă buzele și, tulburată de apropierea lui, își îndreptă atenția spre sala de jocuri.

— Cred că n-are un nume tocmai potrivit. Ar trebui, mai degrabă, să-i zică „Poluarea electrică”...

El păstră tăcerea câteva secunde.

— Și de ce mă rog? o întrebă.

— Dar mi se pare evident! Pentru că zgomotele mașinilor sunt absolut insuportabile!

Scoase un suspin și mai adăugă:

— Mă întreb de ce Ralph Lloyd a ales un local atât de aproape de blestematul ăsta de „Curcubeu”. Ori poate că sala s-a instalat de curând?

— Pentru cultura ta generală, află că sala „Curcubeul electric” a fost primul loc închiriat din Eastgate.

— Ah?!

Cum de știa lucrul acesta Patrick și de ce o anunța atât de sec?

— Absolut. Iar patronii au fost încântați să mă aibă drept client.

Lui Brooke i se puse un nod în gât.

— Cum, ești client aici?

— Da, ai înțeles bine. Mi se cunoștea reputația de om de afaceri serios și deci știau că o să-mi onorez contractul...

— Înțeleg...

Deodată, ea îi văzu chipul marcat de furie aplecându-se spre ea.

— Patrick eu...

— Stai liniștită, zgomotul n-o să te deranjeze. O să fiu deosebit de atent cu etanșeitatea pereților, iar ușile localului or să fie întotdeauna închise.

Doamne ce făcuse? își spuse Brooke.

— Nu știam că tu ești proprietarul sălii de joc, se bâlbâi ea, punându-i mâna pe braț.

— Și dacă ai fi știut?

— Ei bine... m-aș fi împușcat.

— Fără să te gândești niciun pic?

— Ei... ba da. Dar doar fiindcă...

Tânăra nu mai spuse nimic. Până la urmă, n-avea nicio obligație să-i dea vreo explicație acestui bărbat. Și de altfel nu mai exista nimeni care să-i asculte explicațiile. Patrick Sawyer trecuse dincolo de ușa curcubeului său electric.

O clipă, se simți tentată să-l urmeze, ca să-i explice de ce nu putea suferi asemenea săli de joc, dar n-o făcu. De ce să fi îngenuncheat în fața lui de fiecare dată când se înfuria?

„Fiindcă tu ești de vină, de obicei!”

— Nu, spuse cu voce tare.

Brooke se întoarse la Ruby's Slipper și își folosi furia de care era cuprinsă, ca să îndeplinească multele treburi care o așteptau.

Câteva ore mai târziu, urca aproape târându-se scara ce ducea la apartamentul ei. Ajunsă în cameră, mai găsi energia necesară pentru a se asigura că legătura telefonică pe numele ei a fost făcută, apoi se întinse în pat și, cu capul înfundat în pernă, stătu așa o jumătate de oră.

Din nefericire, nu putea să impună o asemenea liniște și stării de spirit de care era cuprinsă. Imagini din discuția furtunoasă pe care o avusese cu Patrick îi reveneau în minte fără încetare. Acum, luând distanță, regreta că-și exprimase părerea cu atâta brutalitate.

Ce era de făcut, totuși? Să-i ceară scuze? Ar cam fi cazul și nici nu era prea greu, fiindcă probabil se vor întâlni destul de des pe aleile centrului comercial.

Dacă nu cumva el o va evita...

Dacă el o să se încăpățâneze să fugă de ea, atunci...

Auzi o sonerie înceată. Nerecunoscând tonalitatea, Brooke nici n-o luă în seamă, Apoi tresări. Ce idioată putea fi! Era telefonul.

— Alo?

— Brooke? Sarah la telefon. Am făcut o grămadă de

diligențe ca să-ți aflu numărul de telefon. Sper să nu te superi...

— Nu, desigur că nu...

— Uite, te-am sunat ca să aflu dacă... ai vorbit serios în seara aceea când mi-ai propus să-mi dai meditații la algebră.

— Absolut, îi răspunse ea cu prudență, neîndrăznind să spună ce-i trecea în acel moment prin minte: „Fie-ți milă, nu în seara asta!”

— Ah, e formidabil! Și ești liberă în seara asta? Am mâine un test și nu sunt grozav de sigură de mine...

Brooke avu senzația că o greutate enormă i se așază pe umeri.

— Ai spus... în seara asta?

— Da. Nu voiam să te sun, pentru că îmi imaginez că ai avut o zi epuizantă. Dar apoi m-am gândit că o să-ți facă plăcere o masă bună în schimbul lămuririi unor blesteme de ecuații! Îți promit să nu te rețin prea mult...

— O masă bună, repetă ea visătoare.

— Da. Friptură de pui cu fasole verde, salată...

Tânăra scoase un suspin.

— La ce oră?

— Cât îți trebuie să ajungi?

— Să zicem o oră?

— Foarte bine, totul o să fie gata.

Când Brooke sosi, totul era gata. Se așeză la masă și mănca totul cu poftă, înconjurată de Sarah și de gemene. Care-i spuseră că unchiul Gil era la cinema cu o tipă, că Cynthia era la spital și că unchiul Patrick era sus, în birou. Ceea ce le cam surprindea oarecum, fiindcă de obicei acestuia îi plăcea foarte mult friptura de pui.

Brooke însă, nu era surprinsă deloc. Patrick se refugiase în ascunzătoarea lui, aflând că o să vină ea, în seara asta.

— Nu prea e stilul lui... observă și Sarah, suspinând. Cuvintele acestea confirmară bănuielile tinerei femei.

— E... vina mea, mărturisi ea. Cred că l-am ofensat azi. Povesti pe scurt ce se întâmplase în centrul comercial.

— Patrick n-are în mod evident nici cea mai mică dorință de a mă vedea, concluzionă ea. Altfel de ce n-ar fi cu noi ca să guste din mâncarea lui preferată?

Sarah așteptă ca gemenele să mănânce tot din farfurie și apoi le rugă să se ridice de la masă. Acestea se executară, ascultătoare, și în curând se auziră sunetele televizorului din salon. Atunci Sarah începu să vorbească.

— Cred că te înșeli în privința lui Patrick, spuse ea. După părerea mea, faptul că lipsește de la masă are altă semnificație.

Brooke încruntă din sprâncene.

— Adică?

— Contrar la ce îți închipui, nu te detestă. Aș zice că mai degrabă îi plăci...

Brooke râse auzind această ipoteză, care i se părea fantezistă.

— Nu râde, îi spuse Sarah, serioasă. Dacă nu i-ai plăcea, nu i-ar păsa niciun pic de părerea ta. Și dacă nu i-ar păsa, ar fi aici ca să înfulece o bucată zdravănă de pui fript!

Brooke se gândi o clipă, dădu din cap și apoi o ajută pe Sarah să strângă masa.

— Nu mă convingi cu explicația asta. Ceea ce spun ori fac, nu-l interesează absolut deloc, așa că n-a avut nici cea mai mică dorință să fie cu mine la masă, asta-i tot.

— Ta-ta-ta! Fuge de tine fiindcă îi plăci atât de mult încât îi este frică să nu se îndrăgostească. Patrick n-a prea avut noroc în dragoste, asta e...

Brooke se crispă... în dragoste?

Nici ea nu fusese prea norocoasă în acest domeniu.

— Ai încredere în cuvântul unei mame, insistă Sarah, intrând în bucătărie, cu Brooke pe urmele ei.

Apoi, schimbând brusc subiectul, zise:

— Vasele mai pot aștepta, în seara asta. Nu și algebra, în schimb! Trebuie să iau cel puțin o notă medie la testul ăsta.

„În ciuda gândurilor cel puțin tulburătoare care-i frământau mintea, Brooke se așează lângă Sarah și se concentrează asupra șirurilor de cifre. Lucră fără întrerupere până la ora nouă, când sosi Cynthia, plângându-se de o migrenă cumplită. La zece se întoarce și Gilbert, cu un surâs satisfăcut pe buze.

În acel moment, Sarah mărturisi că algebra nu mai are niciun secret pentru ea și își invită profesoara să servească o bucată de tort din frigider.

Fericită că a terminat cu algebra, Brooke se duse în bucătărie. Împinse ușa batantă... în spatele lui Patrick care tresări și scăpă paharul cu lapte, pe care tocmai se pregătea să-l bea. Vasul nu se sparse, dar conținutul se împrăștie pe mozaic.

— Oh, îmi pare rău... se bâlbâi ea repezindu-se spre chiuveță, ca să ia un burete.

Fără să vrea, îl izbi din nou pe Patrick, care avusese și el același reflex ca și ea.

— Stai liniștită, îi spuse sec Patrick, punând paharul lângă o farfurie cu resturi de pui.

— Am vrut doar să te ajut.

Se dădu într-o parte ca să nu-l încurce.

— Orice aș face, iese pe dos, murmură ea.

Spuse aceste cuvinte adresându-se mai degrabă ei însăși, decât lui Patrick.

— Asta crezi cu adevărat? o întrebă el.

— Asta știu.

— Te înșeli.

— În cazul ăsta, de ce ești tot timpul pornit contra mea?

— Nu-i adevărat.

— Ba da! Uită-te la tine, ești livid și aproape tremuri, iar ochii...

Nu, ochii lui nu exprimau furie ci altceva, greu de definit.

— Ce-i cu ochii mei?

— Sunt... foarte frumoși, spuse ea dintr-o suflare.

— Și de ce ți se pare că din cauza asta sunt furios pe tine? insistă el, vorbind încet.

Se apropie de ea, dar Brooke se dădu înapoi până ajunse cu spatele lipit de dulap. Clipi din pleoape și se uită la gura lui, cu buzele întredeschise, foarte aproape de a ei. Fără reacție, Brooke, care până atunci evitase toate contactele fizice, simți că arde de dorința de a-l săruta pe Patrick Sawyer.

— Nu... nu știu, articulă cu greu... Și până la urmă, ce importanță are?

În clipa următoare, se lipi de el și-i întinse buzele. Sărutul care urmă, tandru și pasionat totodată, o duse în al nouălea cer. Și în clipa aceea simți că în afara corpului acelui bărbat, lipit de al ei, în afară de inima lui bătând lângă a ei, de mâinile și de gura lui însetată, nu mai exista nimic...

— Oh, Brooke... șopti el, strângând-o în brațe.

Se auzi un zgomot de ușă în spatele lor, făcându-i să tresară.

Tânăra aproape că-și pierdu echilibrul când el îi dădu drumul din brațe. Abia reuși să se prindă de mânerul dulapului.

Numai atunci realizară că nu mai erau singuri în încăpere.

Emmy și Shelly stăteau în fața ușii, identice în

rochițele lor de casă, una bleu lavandă și cealaltă verde camenta.

Văzuseră oare ceva? Cum să știe?

— Aha, iată-vă, monștri mici! exclamă Patrick întinzând mâna spre farfuria cu pui. Ce s-a întâmplat? Vă e un pic de fomică? Sau căutați o bucată de tort? Dar mai întâi să-mi spuneți ce căutați aici la ora asta?

— Pe tine te căutăm, îi răspunse Emmy, aruncându-i o privire acuzatoare. Nu ne spui o poveste în seara asta?

— Așa e, nu se spui o poveste în seara asta? insistă și Shelly, clătinând din cap.

Fetițele schimbaseră o privire complice, apoi Shelly sușoti ceva la urechea surioarei ei, după care pufniră în râs.

— Ceea ce faci nu e frumos, Michele! interveni Patrick. Vrei să ne spui și nouă secretul tău?

Și cum copilul nu spunea nimic, se întoarse spre cealaltă nepoată.

— Emmeline?

— A zis: „Ai văzut cum se sărutau pe gură, așa cum fac fetele cu băieții”!

Patrick ridică ușor ochii spre cer și Brooke își dădu seama că gemenele nu pierduseră nimic din spectacol.

Teribil de încurcată, se îndreptă spre ușă în timp ce Patrick, aparent dezinvolt își punea un alt pahar cu lapte.

— Sunteți sigure ce nu vreți să ronțăiți nimic? insistă el.

Emmy și Shelly schimbă iar priviri între ele și fără să se mai lase rugate se repeziră la masă, unde se așezase și unchiul lor.

Oscilând între dorința de a dispărea și aceea de a asista la scenă, tânăra rămase nemișcată, cu mâna pe clanța ușii.

— Cred că m-ați văzut adineauri, când o sărutam pe

Brooke, nu-i așa? spuse el, întinzând fiecărei fetițe câte un copan și un șervețel de hârtie.

Îl aprobară, amândouă deodată.

— Și există vreo întrebare pe care vreuna dintre voi vrea să mi-o pună.

Fetițele se gândiră un pic, apoi Shelly luă din nou cuvântul.

— Și acum, Brooke o să aibă un bebeluș?

Aceasta din urmă o luă rapid din loc și nu se opri până la mașină.

Capitolul 6

Mărți la prânz, Patrick trecu de porțile centrului comercial Eastgate și se îndreptă spre magazinul Ruby's Slipper. Așezată pe jos, în spatele localului, Brooke auzi clopoțelul de la ușa de la intrare. Se înroși violent când îl zări pe Patrick.

Acesta nu fu deloc surprins de reacția ei. Și el s-ar fi simțit jenat dacă în ajun ar fi fugit ca un laș, așa cum făcuse ea!

Ce seară... ce sărut năvalnic, ochii uimiți ai nepoatelor sale și în cele din urmă, visele cele mai roze cu putință.

— Bună! îi strigă ea, adresându-i acel surâs fermecător, de care el nu s-ar fi săturat niciodată.

Refuzând să se lase fermecat în ziua aceea, Patrick se așează lângă ea, printre etajerele metalice, șuruburi și sculele împrăștiate. Cu brațele încrucișate, se uită la fata de lângă el, care avea aerul nevinovat al unui copilaș.

— Niciun bună! exclamă el, decizându-se brusc să abandoneze limbajul ceremonios. Poți fi atât de drăguță să-mi explici de ce ai fugit aseară, ca o tornadă?

Spre mirarea lui, Brooke izbucni în râs. Un râs cristalin care-i merse drept la inimă și-i alungă orice dorință de a-și manifesta supărarea.

— Îmi pare rău, spuse ea în cele din urmă, ștergându-și ochii. Se pare că te-ai descurcat destul de bine, mai adăugă ea, adoptând fără a clipi un ton familiar.

— Destul de bine? Da, cred că da! Știi că sunt obligat să le promit de fiecare dată câte ceva scorpiilor alea, ca să mă lase în pace?

— Da! Și ce le-ai promis?

— Să le duc sâmbătă în parc. Și ghicește cine o să ne însoțească? adăugă el, cu un surâs feroce.

Ea ridică ochii și-și trecu mâna la spate.

— Degeaba te uiți așa la mine. Am o mulțime de treburi de făcut. N-am cum să vă plimb o jumătate de zi cu nepoatele tale.

— Ce fel de treburi?

— Asta de exemplu? spuse ea, arătând cu degetul acuzator spre materialele întinse pe jos. Mă lupt de azi dimineață cu blestematele astea de rafturi și n-am reușit să așez niciunul.

— Să vedem.

Intrigat, Patrick se aplecă să le examineze mai de aproape.

Tânăra își împinse părul pe spate și-i întinse niște instrucțiuni de folosire, scrise-n patru limbi, care i se păreau de neînțeles.

— Îți urez noroc, mormăi ea strâmbându-se. O să ai nevoie... pe lângă astea, hieroglifele o să ți se pară un joc de copii.

Cu sprâncenele încruntate, Patrick începu să citească instrucțiunile de asamblare a etajerelor. Se uită să nu lipsească vreo piesă, inspectă uneltele de care dispunea Brooke, apoi clătină din cap.

— Bine, o să montez eu rafturile, și tu o să-ți petreci ziua de sâmbătă cu noi.

— S-a făcut, răspunse ea fără ezitare.

— Stai, nu te grăbi. Chestia asta nu e ușoară și ești și tu, în parte, responsabilă de promisiunea pe care am făcut-o nepoatelor mele. Mai e o condiție.

— Care?

— Îmi dai o sărutare pentru fiecare etajeră.

În loc să-i scoată ochii, așa cum se aștepta el, Brooke își plecă fruntea, gânditoare.

— Pentru fiecare etajeră, ori pentru fiecare vitrină?

— Pentru fiecare etajeră...

Poate că era nebun, dar nu era prost!

Cu mâinile în șold, tânăra făcu în gând o socoteală rapidă.

— Ajungem la vreo optzeci de sărutări!

— Dintre care cinci trebuie plătite înainte!

— Ți-ai pierdut mințile?

„Fără nicio îndoială” își spuse el, în gând. Altă explicație pentru felul în care se purta, nu avea! Văzându-l cu câteva zile mai înainte, l-ai fi crezut cu totul mulțumit de viața sa de holtei!

Satisfăcut? Probabil. Fericit? Prea puțin sigur. În orice caz, nu era obligat să-și pună întrebări despre comportamentul cel puțin ciudat al femeilor. Iar în ceea ce o privea pe cea din fața lui, Patrick n-avea nevoie de prea multă intuiție pentru a ghici că o să-l refuze. Ceea ce până la urmă era bine... pentru că nu era sigur că o să-și poată ține angajamentul...

— Fie. Cred că și pe mine m-a cuprins un fel de nebunie... fiindcă sunt de acord! Când dorești să-ți primești răsplata?

— Acum.

— Aici? se interesă ea, uitându-se afară prin vitrina care permitea trecătorilor să vadă tot ce se întâmpla în interior.

— Nu, cred că acolo...

Cu o privire poznașă, atinse cu degetul buzele tinerei. Aceasta scoase un suspin și, luându-l de mână, îl duse în spatele magazinului. Acolo, îl cuprinse cu brațele după gât și fără nicio ezitare, îl sărută.

Îmbrățișarea nu dură mai mult de o secundă, apoi făcu un pas înapoi și-l privi surâzând.

— Asta numești tu sărutare?

Ea izbucni în râs.

— „Exercițiul este mama învățăturii!”

După care făcu o a doua tentativă de a-și demonstra teoria. Apoi pe a treia. A patra. La a cincea, Patrick simți că-și pierde capul. Sărutările acestea din ce în ce mai aprinse, mai senzuale erau pentru el o adevărată tortură. Corpul suplu și cald al tinerei se lipea de al său și el tremura auzindu-i scâncetele.

Brooke se depărtă, cu răsuflarea tăiată.

— Țsta a fost ultimul.

— Da, răspunse el, încă marcat. Și dacă am continua? Datorianu-i atât de importantă, așa că...

Drept răspuns, ea se ridică pe vârfuri, gata să-i răspundă. În acel moment, se auzi clopoțelul de la ușa de la intrare.

— Aștepți, pe cineva? murmură el.

— Ce oră e?

— Ora unu.

— În cazul acesta, da. Trebuie să angajez vânzători. Și am mai multe interviuri în după-amiaza asta. Oh, Doamne... zise ea încercând să facă un pic de ordine în coafura ei.

Se îndreptă spre ușă cu un surâs crispat pe buze. Patrick o urmă, sorbind din priviri silueta grațioasă care se mișca în fața lui. Începu să monteze etajerele. Nu avea de ales, din moment ce... încasase arvuna.

* * *

— Iată o tipă pe care n-o pot angaja, spuse tânăra când se întoarse, douăzeci de minute mai târziu.

Așezat pe jos, Patrick își începuse munca de asamblare.

— De ce nu? Am auzit-o de aici și mi s-a părut destul de competentă.

— Da. Este chiar și un pic prea bine informată! Uită-te la cămașa ta, Patrick Sawyer! E plină de urme de ruj, identic cu cel pe care-l folosesc eu. După surâsul ei, cred că nici ei nu l-a scăpat amănuntul acesta. Și am vrut să evit comentariile ce ar fi putut să le facă mai târziu...

El se uită la cămașă și constatând că Brooke avea dreptate, izbucni într-un hohot de râs.

— Ai din întâmplare o cămașă de schimb? întrebă ea ținându-și buzele poznaș.

— Da, în mașină.

— Poți să te rog să te duci s-o iei? Mai aștept alți trei candidați în după-amiaza asta, iar următorul trebuie să apară în cinci minute. Dacă nu ne luăm măsuri de prevedere, tot centrul comercial o să fie cu ochii ațintiți asupra noastră.

— Și ce-i cu asta? Ți se pare stânjenitor?

— Da.

Brooke nu ținea, într-adevăr să-și înceapă această nouă viață fiind centrul atenției celorlalți comercianți. Îi făcu semn cu capul lui Patrick să părăsească magazinul înainte de sosirea următorului candidat. Acesta se execută fără prea mare tragere de inimă. Brooke se simți deodată extrem de îngrijorată văzându-l ieșind. Își aminti ce se întâmplase în spatele magazinului și o trecură fiori de spaimă. În definitiv, lipsise foarte puțin să facă dragoste cu Patrick, chiar aici...

Mai mult chiar, se simțise plină de dorință. Ceea ce pentru ea era un lucru absolut nou. Își simți gâtul uscat

când își aminti atingerea mâinilor sale, pe ceafă, pe spate, pe picioare... Își aminti și de valurile de plăcere care o cuprinseseră în îmbrățișare. O experiență cel puțin tulburătoare.

Deci nu-i era nesuferită, cum crezuse la un moment dat?

Da, se plăceau unul pe celălalt. Dar era vorba doar de atracție fizică.

Dar avea coare nevoie de o astfel de relație, bazată doar pe dorință, ea care dorea să înceapă o nouă existență? Avea destule necazuri pe cap, nu-i mai trebuia încă una!

Dar ce era de făcut? se întrebă ea, abătută la gândul că n-o să-l mai sărute niciodată pe Patrick Sawyer. În primul rând, trebuia să se înhame la treabă. Să pregătească deschiderea magazinului și să obțină o cifră de afaceri excelentă, în continuare.

Mai târziu... O să se gândească la timpul potrivit. Da, mai târziu, poate că își va permite o aventură.

Dar oare asta își dorea? O aventură? în mod evident, nu. Ca și celelalte milioane de romantici care populau planeta, se gândea la dragoste, cu D mare. Și cine spune Dragoste, spune căsătorie, copii...

— Ești o proastă! își șopti ea.

Dar optimismul ei încăpățânat o surprinsese. Căci la ce ar fi putut să spere? Dacă propriul tată nu putuse s-o iubească, cum ar fi reușit s-o facă alt bărbat?

Patrick nu terminase de montat etajerele în seara aceea. De fapt, montase doar una singură. De ce nu reușise să termine, cât timp fusese acolo? Nu-și dădea seama... dar nu, dacă nu reușea să termine treaba n-o să primească ceea ce ceruse în schimb!

Nu că nu i-ar fi făcut plăcere să se supună regulilor jocului - stabilite chiar de el, de altfel. Nu, dar tocmai asta

era problema. îi plăcea prea mult. Mult prea mult.

Iar acum îi era realmente frică de faptul că o să cadă victimă farmecului fetei dacă va îndrăzni să-și ceară datoria. Ar fi fost un risc imens s-o mai sărute de încă câteva zeci de ori!

Din acest motiv, nici nu terminase treaba și plecase în timp ce ea examina un ultim candidat. Dacă ar mai fi rămas, n-ar fi rezistat dorinței de a o invita la restaurant, de a o conduce până la noua ei locuință și...

Dar de ce își închipuia că ea ar fi lăsat lucrurile să meargă atât de departe?

Patrick își puse întrebarea asta pe tot parcursul drumului până la Emerald City. Și o parte din noapte.

Ceva îl intriga. O femeie atât de rezervată ca Brooke, oricâtă pasiune ar fi demonstrat în timpul săruturilor acelea, era dispusă să-i împărtășească sentimentele?

În ceea ce-l privea, se temea să se implice mai mult decât era rațional, într-o asemenea poveste. Să depășească stadiul de simplă atracție fizică. Și oare nu era și așa atât de prins de farmecul ei? Dacă se îndrăgostea și ea își va bate joc de el, așa cum făcuse Stephanie?

Cunoștea bine rolul acesta și nu ținea să-l interpreteze din nou.

Miercuri dimineată, la trezire, încă se mai întreba. Să-i termine ori nu montarea etajerelor? Putea să-i spună că este ocupat. Să-i ceară scuze și să se fofileze. De altfel, chiar era ocupat până peste cap cu treburile pe care trebuia să le termine la autoservice. Din fericire, avea o poliță de asigurare, așa că urma să primească despăgubiri. Trebuia să se ocupe și de deschiderea „Curcubeului electric”. Deci avea toate scuzele... Da, așa o să facă. O să stea deoparte până sâmbătă, ziua când urma să scoată gemenele la plimbare în parc. Și conta pe cele două diavolițe că vor fi o bună companie!

Grijile pe care și le făcea în timp ce-și făcea aceste planuri, dovedeau că nu era în niciun caz pregătit pentru cele șaptezeci de săruturi promise...

Deci, se mulțumi doar a vârî capul pe ușă la Ruby's Slipper ca s-o anunțe pe Brooke că este ocupat și apoi își consacră toată energia propriilor probleme.

Joi adoptă aceeași tactică și văzu că tânăra terminase de montat etajerele.

— Ai la fel de multă treabă ca și mine, îi spuse ea simplu, după ce se salutară, nemaifăcând nicio aluzie la acele săruturi tulburătoare.

Patrick o aprobă și plecă, întrebându-se dacă ea nu cumva uitase cu totul îmbrățișările dintre ei... sau dacă nu cumva se temea și ea la fel de mult. Și dacă această ultimă ipoteză era adevărată, atunci amândoi se aflau într-o situație deosebit de delicată!

* * *

Vineri dimineață, Brooke se uită de mai multe ori înspre alee. Oare Patrick o să-i mai ceară sau nu datoria? Și ce o să facă, dacă o va face?

La amiază, nevăzându-l, înțelese ce se întâmplă. Ceva ce bănuia din momentul în care se declarase „foarte ocupat”. Patrick nu dorea cu tot dinadinsul ca înțelegerea lor să fie respectată. Și chiar dacă se simți ușurată că scăpa de asemenea încercare, totuși nu înțelegea de ce își schimbase atât de brusc atitudinea.

Se întrebă și despre ziua deși sâmbătă. Mai voia să-l însoțească, pe el și pe gemene, în parc? Nu vorbise decât o singură dată despre această plimbare...

Exasperată, își luă geanta și închise magazinul la amiază. Apoi, cu un mers hotărât, se îndreptă spre sala de jocuri, hotărâtă să limpezească lucrurile. Complet decepționată se trezi în fața unui oblon de fier. Înțelese imediat de ce Patrick nu mai trecuse s-o salute. Nu

trecuse, în acea zi, prin centrul comercial.

„Brooke Brody, liniștește-te...” își spuse, strângând din pumni.

Se îndreptă spre cea mai apropiată pizzerie și încercă să-și recapete liniștea devorând o porție uriașă de spaghete, condimentate cu busuioc.

Brooke muncea din greu în acea după-amiază, atât de greu încât abia își stăpâni un urlet când auzi clopoțelul de la intrare.

— De necrezut, spuse Patrick, privind în jur. Brooke Brady, ai săvârșit un adevărat miracol!

Mai puțin dispusă să-și facă singură complimente, Brooke se uită și ea prin încăpere. Ceea ce cu câteva zile mai înainte era un șantier, începea acum să capete un aspect coerent. Da, putea fi mândră de ea însăși.

— Mulțumesc. M-am simțit într-adevăr cu totul prinsă în această întreprindere, dar rezultatele sunt satisfăcătoare.

— Pot deci să deduc că îți acorzi dreptul unei zile de odihnă, pentru mâine?

Aha, plimbarea rămânea valabilă. Brooke simți o satisfacție enormă.

— Nu prea știu, îi răspunse cu un aer detașat. Am un program atât de strâns pentru mâine.

— Adică?

Patrick se apropie de ea și se sprijini de teighele. Efluviile înmiresmate ale after shave-ului său ajungeau până la ea și o făcură să simtă că puterea de a se apăra îi slăbește. Privirea îi fu irezistibil atrasă de gura lui.

— Eu... da? zise ea, amintindu-și deodată că îi pusese o întrebare.

— Ce ai exact, de făcut sâmbătă?

— Oh... cumpărături. Am mâncat toată săptămâna la restaurant, fiindcă n-am avut vreme să intru într-un

magazin, trebuie să mă ocup și de rufe. Să-mi cumpăr un televizor. E prea multă liniște la mine în apartament...

— Încerci să-mi spui că nu poți să vii cu noi în parc?

„Norocul e de partea ta, Brooke, se gândi ea. Nu-l lăsa să-ți scape! Profită de el, ca să redresezi situația”.

În loc de asta, găsi soluția de compromis.

— Îmi este imposibil să stau toată ziua.

— Nicio problemă. O să vin să te iau la ora nouă și o să te aduc înapoi la ora unu. Cel mai târziu la două.

— Mmm... de acord.

Dar în inima ei regretă că ascultase mai mult de vocea inimii de cât de rațiune.

Patrick nu mai stătu mult și plecă fără să facă aluzie la înțelegerea dintre ei. Simți că-i este recunoscătoare... deși, în același timp, ar fi vrut ca el s-o fi făcut!

Se cufundă iar în lucru, vrând să alunge din minte gândurile astea blestemate și seara, la plecarea de la magazin, se simțea destul de mândră de ea. În mai puțin de o săptămână, rezolvase toate problemele legate de deschiderea magazinului, angajase două vânzătoare și se ocupase și de decorarea magazinului. Da, avea dreptul să se odihnească în weekend. Mai ales că în timpul școlii de management, învățase și despre riscurile la care se expune, datorită surmenajului.

Brooke nu voia să scape ocazia. Era hotărâtă să aibă toți așii în mână, pentru a rezolva lucrurile cu iscusință desăvârșită.

În acea dimineață de sâmbătă, un soare strălucitor se ridicase deasupra orașului Amarillo. Brooke fu trezită de o rază aurie, care-i mângâia obrajii și se dădu jos din pat, bucuroasă că nu trebuia să plece în grabă spre Eastgate. Privi în jurul ei, având în sfârșit timp să se bucure de interiorul apartamentului. Acesta avea un farmec aparte și se bucură că dăduse peste el. Dar îi lipseau acele mici

trăsături personale care să-i dea impresia de cămin primitiv pe care și-o dorea.

Toate lucrurile îi fuseseră luate de tornadă. Brooke se decise să facă niște cumpărături după-amiaza, după plimbarea în parc. Se va duce mai ales la anticariate, căci îi plăcuseră întotdeauna lucrurile care păreau să aibă amintiri.

După ce făcu un duș, își legă părul într-o coadă de cal și se hotărî la o ținută comodă: un pantalon de pânză albă, un tricou și adidași.

Își prăji apoi două felii de pâine în cuptor, adăugând cu această ocazie și un prăjitor de pâine pe lista de cumpărături, își prepară un suc de portocale și duse totul pe balcon.

O briză ușoară mișca frunzele bătrânului stejar din curte. Dot tocmai stropea grădina. Interesantă persoană, această Dot. Brooke își promise s-o cunoască mai bine, îndată ce o să fie mai liberă de preocupările slujbei. De fapt, n-o grăbea nimeni, contractul ei era pe doi ani.

Își aminti reacția lui Patrick, atunci când Dot pomenise de condițiile acestui contract. O avertizase asupra riscurilor unui astfel de angajament, invocând eventualitatea unei căsătorii, ori dorința de a locui în altă parte.

Brooke făcu o mutră sceptică. O să aibă vreodată atâta încredere într-un bărbat încât să accepte să se căsătorească?

Un scrâșnet de cauciucuri pe pavajul din curte. Își plecă privirea și văzu furgoneta lui Sarah cum intră pe alee. Emmy și Shelly coborâră din mașină și o luară la fugă spre casă, urmate de unchiul lui.

— Hei, așteptați-mă! Stați un pic locului pentru că altfel, adio plimbărică!

Simțind că Patrick este pe punctul de a se enerva,

Brooke își luă geanta și se grăbi să coboare. Puțin mai târziu, se îndreptau toți patru spre sudul orașului.

Parcul îngrijit îi plăcu tinerei. Avea peluze largi, straturi de flori, heleșteu și arbori umbroși. Balansoarele, locurile de joacă și un vechi pavilion de lemn treziră copilul adormit din sufletul ei. Se surprinse regretând că nu are și ea cinci ani, ca Emmy și Shelly.

Dar aniversarea de cinci ani fusese teribilă pentru Brooke și pentru nimic în lume n-ar mai fi re trăit acea teribilă perioadă a vieții ei, când suferise moartea mamei și abandonul tatălui.

— Hai să ne așezăm aici și să lăsăm copiii să se distreze, spuse Patrick, arătându-i o bancă sub un arbore stufos.

Ea dădu din cap și-l urmă apoi așteptă ca el să se așeze la un capăt pentru ca să se instaleze la extremitatea opusă. Spre surprinderea ei, cele două fete se așezară între ei, în loc să se ducă la joacă.

— Hei... ce faceți? întrebă Patrick, la fel de mirat ca Brooke.

Emmy și Shelly schimbară o privire un pic vinovată.

— Ei bine... ne uităm la voi.

— Vă uitați la noi? Iate uită? Ei, hai să vedem. Ce mai faceți domnișoarelor?

Fericită că unchiul ei intră în joc, Shelly izbucni în râs.

— Mulțumim, foarte bine!

— Și dumneavoastră, domnișoară Michele?

— Și eu la fel.

— Sunteți foarte drăguț îmbrăcate. Rochițele sunt nou-nouțe, nu-i așa?

Fetele aprobă în același timp, dând din cap.

— Vi le-a făcut cumva mama voastră?

— Știi foarte bine că nu! replică Shelly, din ce în ce

mai amuzată. Ni le-ai cumpărat tu, unchiule!

— Aha, sunt uituc? Ei bine, mi se pare atunci că mai sunt două mici uituce pe banca asta.

— Shelly și cu mine nu suntem uituce! protestă Emmy.

— Nu? Atunci puteți să-mi explicați ce căutați aici, când la zece metri de noi se găsesc niște balansoare nemaipomenite?

Gemelele se strâmbară, apoi săriră de pe bancă și o rupseră la fugă spre balansoare.

— Bravo, murmură Brooke surâzând admirativ. O manevră foarte interesantă.

— Nu sunt chiar tot timpul cretin...

Capitolul 1

Din nefericire efectul acestei tactici, destul de dibace, fu de scurtă durată. După zece minute, gemenele se întoarseră iar pe bancă, între Patrick și Brooke și se uitară la ei cu un aer solemn.

— Gata? Întrebă Patrick, un pic agasat.

De obicei gemenele nu stăteau locului mai mult de un minut iar acum, tocmai în acea zi, se decisese să nu-l scape din ochi!

Fetițele dădură din cap.

— Și dacă v-ați duce să vedeți ce e în pavilion? le propuse el, arătând cu degetul spre construcție, pentru cazul că ele ar fi uitat unde se găsește.

— E mai bine cu voi aici, spuse Shelly, încrucișându-și mânuțele.

— Și de ce, mă rog?

Patrick se lupta din greu ca să nu-și piardă răbdarea.

— Poate că o să vă dați pupicuri! răspunse Emmy, cu ochii strălucind de încântare.

Depășit cu totul de situație, Patrick suspină din adâncul sufletului. Apoi, își spuse că cel mai bine era să

joace pe cartea sincerității.

— Nu vrem să ne dăm pupicuri azi, eu și Brooke. Deci n-o să scăpați nimic dacă vă duceți să vă jucați.

— Promiteți? insistă Shelly, uitându-se bănuitoare la amândoi.

— Promitem.

Fetițele comentează răspunsul, șușotindu-și ceva la ureche, apoi consimțiră să-i lase singuri. Se îndreptară în liniște spre pavilion și în curând din interiorul lui se auziră râsete și strigăte ascuțite, acompaniind refrenul unei melodii, difuzată de un bătrân patefon.

— Îmi pare rău de această mică punere la punct, îi spuse Patrick lui Brooke, care asistase tăcută la toată scena.

— Nu-i nimic. E normal ca fetițele de vârsta lor să fie interesate de acest subiect.

— Da, desigur... dar cum ar putea să știe că niște săruturi, adesea nu înseamnă mare lucru.

— Așa e, spuse și ea, râzând.

Lui Patrick i se strânse inima când o auzi cum râde și își dădu atunci seama că se așteptase la altă reacție din partea ei. Să fie decepționată, ori furioasă.

Această ieșire în parc, cu familia, începuse să ia o turnură ciudată. Dacă mai înainte îi făcuse plăcere să fie însoțit de gemene, ei bine, acum nu mai era tot atât de încântat. Lângă tânăra femeie de lângă el, ar fi vrut să aibă parte de mai multă singurătate. O singurătate în care ea să-și plătească o parte din datorie. Nu reușise desigur să-i monteze toate etajerele și nu putea să pretindă chiar optzeci de săruturi, dar... Ca și când i-ar fi citit gândurile, Brooke roși brusc și își privea cu insistență vârful adidașilor.

Fericit că nu încasează vreo palmă, Patrick luă o decizie neașteptată.

— În ceea ce privește săruturile alea, pe care mi le datorezi...

O văzu cum se crispează și apoi schițând, în mod surprinzător, un surâs.

— M-am gândit că e mai bine să-ți plătesc în rate, Patrick.

— În rate?

— Da. În tranșe de cinci. Ca prim acout...

— De acord. Și când începem. Acum?

— Dar le-ai promis gemenelor...

El ridică ochii spre cer.

— Așa e... S-o lăsăm pe mai târziu. După ce scăpăm de îngrășii ăștia doi, de exemplu...

— Nu ți-e rușine? spuse ea, mimând indignarea.

— Nu prea...

Brooke crezu că dimineața aceea n-o să se sfârșească niciodată. Și nici că o să se plictisească, de altfel. După o săptămână de muncă asiduă, interludiul acesta bucolic i se părea până la urmă plăcut, dar prezența celor două fete de cinci ani, timp de cinci ore în șir, nu era tocmai odihnitoare.

Gemenele nu ezitară să-și manifeste nemulțumirea atunci când Patrick le duse direct la Emerald City, fără să treacă mai întâi pe la Brooke s-o lase acasă. Făcură un tărăboi nemaipomenit, dar unchiul lor, impasibil, le lăsă în fața porții exact la orele două.

Tânăra simți un gol în stomac imediat ce Patrick se întoarse la volanul furgonetei.

— Unde mergem acum?

— Ei bine... cred că o să mă duci acasă.

— Nu trebuie să-ți iei un televizor?

— Ba da, dar...

— În regulă, atunci unde mergem? repetă el.

Brooke ezită.

— Într-un loc, unde e un magazin bun. M-am ferit de cheltuieli în ultima vreme și nici pe mai departe nu vreau să cheltuiesc sume exagerate.

— Știu exact unde să te duc, murmură el, pornind din loc. După ce dădu cu spatele, întoarse la dreapta și merse până la capătul străzii. Acolo frână atât de brusc încât tânăra scoase un țipăt mic. El își scoase grăbit centura, se aplecă spre ea și o sărută pe buze!

— Vreau să fac asta de la începutul dimineții, îi spuse, în chip de explicație.

Uluită și tulburată totodată, ea se mulțumi să dea din cap. Apoi porniră din nou și după câteva minute mergeau pe drumul spre Amarillo. Patrick rupse tăcerea.

— Ai reușit să faci ceva cu solicitanții pe care i-ai contactat?

— Da. Am aranjat cu două femei. Una va lucra trei zile pe săptămână, cealaltă patru. O să fiu și eu acolo tot timpul, cel puțin la început.

— Nu te ambala prea tare, Brooke. Am trecut prin asta și știu că se cade ușor în capcana asta.

— Am să încerc să păstrez măsura.

Văzu că Patrick iese de pe autostradă și se angajează pe un drum secundar. Încruntă din sprâncene.

— Unde mergem?

La una din dughenele mele. Am acolo un stoc de televizoare. Poți să împrumuți unul până te restabilești financiar.

— E drăguț din partea ta, dar nu cred că este necesar.

— Mda. Dar am totuși dreptul să te ajut, nu-i așa? ripostă el hotărât.

Curând ajunseră în fața unui hangar mare, cu acoperiș din tablă ondulată. El coborî din mașină și, ca de obicei, deschise galant portiera tinerei femei.

Merseră până la un oblon de fier, pe care Patrick îl deschise.

— Magazinul este deschis în toate zilele mai puțin sâmbăta, când vânzătorul nu este aici.

O invită pe însoțitoarea lui să intre. Lumina pătrundea în magazin prin niște ferestre înalte și Brooke fu surprinsă de grămada de obiecte înghesuite peste tot. În fundul sălii, văzu chiar și o mașină, un model foarte vechi, datând probabil de la începutul secolului. Într-un colț, zări amenajat un birou.

— De unde ai scos toate astea? se interesă ea, arătând cu un gest larg spre obiectele din jur.

— Am spus într-o doară și oamenii au început să vină să-mi aducă lucrurile care nu le mai trebuie.

Se îndreptară spre ceva care aducea vag cu un raion de electrocasnice.

— Dar eu mă descurc bine în harababura asta, așa că te pot duce la ce-ți trebuie. După părerea ta, ce televizor se potrivește cu interiorul unde locuiești? adăugă el mucalit.

— Niciunul, probabil, dar l-aș alege pe ăsta portabil.

— Foarte bine, doamnă.

Luă modelul cu pricina și-l duse la ușa hangarului.

— Vezi și altceva ce ți-ar fi de folos?

Tânăra se uită iar în jur.

— Da, lampa aceea. Și prăjitorul de pâine mi-ar face viața mai ușoară, dimineața. Dar am să le plătesc, evident.

— Adaugă la vechea datorie.

Ea înghiți în sec.

— Dar am și așa o datorie mare la tine.

— În cazul acesta, începe s-o achiți fără să mai stai pe gânduri.

Patrick se apropie de ea și o luă în brațe. Brooke, care visa îmbrățișarea aceasta de la începutul zilei, nici nu

se gândi să i se sustragă. La atingerea unuia de celălalt, corpurile parcă li se îmbrățișară. Sărutul în care se înlănțuiră era năvalnic, senzual, furtunos și... încărcat de promisiuni. Toate spaimile tinerei fugiră departe, doar în câteva secunde. Conștient de schimbarea petrecută cu ea, Patrick scoase un geamăt.

— E un pat, în spate de tot... spuse el dintr-o suflare.

— Am unul acasă, îi replică ea, ignorând delicat sensul propunerii.

— Nu înțelegi ce vreau să spun?

— Ba da, dar...

— Să nu mai discutăm, scurtă el momentul, oftând. Cred că am cam depășit măsura.

„Tocmai că nu”, se gândi Brooke, ferindu-se să formuleze cu glas tare acest gând.

— Ar trebui să mergem, acum... sugeră ea. Patrick ezită o fracțiune de secundă, apoi luă televizorul și-l puse în spatele furgonetei.

Trei ore mai târziu, trecură amândoi pragul apartamentului. Se opriseră însă mai întâi la un supermarket, unde Brooke făcuse niște cumpărături.

— Unde-i cablul, întrebă el, ca să-ți instalez televizorul?

Ea i-l dădu și imediat televizorul fu așezat pe o masă joasă, în încăpere.

— Vrei un pahar de limonadă? întrebă ea.

Brooke schiță un surâs, amintindu-și momentul de la casierea supermarketului, când casiera făcuse aluzie la „soțul ei”. Dintr-un motiv pe care nu-l înțelese mai mult ea decât Patrick, nu simțise nevoia s-o dezmință.

— Să aranjăm mai întâi proviziile, răspunse el. Lucrând împreună, isprăviră rapid și treaba asta și imediat după asta Brooke aduse un platou pe terasă.

Soarele strălucea pe cerul de un albastru uniform.

Patrick se așează cu coatele pe balustradă. Trase adânc aer în piept.

— Știai că aerul din Amarillo este unul dintre cele mai pure din Statele Unite? Ținând seama de mărimea orașului, evident.

— Da?

El dădu din cap, privind pe deasupra paharului. Jenată de privirea aceasta instentă, Brooke primi cu bucurie vizita lui Dot.

— Bună seara, micuț. Am uitat să-ți spun că afară ai și o cutie de scrisori. Ca să-mi repar greșeala, ți-am adus corespondența.

— Mulțumesc foarte mult, Dot.

— Te rog, aș vrea să te prezint și celorlalți locatari. Cred că am putea să ne întâlnim seara la o înghețată și niște prăjituri, să zicem pe la opt. Și tânărul tău prieten este binevenit, e de la sine înțeles, adăugă ea uitându-se peste umărul lui Brooke.

— E drăguț din partea ta. Dacă Patrick o să mai fie pe aici, îl aduc.

Dot surâse, dădu din cap, apoi se întoarse pe călcâie, cu o grație surprinzătoare pentru o femeie atât de corpulentă. Brooke închise ușa în urma ei și se întoarse la Patrick, pe terasă. După ce se așează lângă el, deschise plicul pe care i-l dăduse proprietăreasa și recunoscu imediat sigla companiei de asigurări, pe antetul foi dactilografiate. Din plic îi căzu un cec la picioare.

După ce i-l arătă, îi adresă un surâs lui Patrick.

— Doamne, îți mulțumesc că există societăți de asigurări.

— Da, o aprobă el sec, pe neașteptate.

Brooke parcurse conținutul scrisorii dintr-o privire.

— Perfect. Agenția de unde am închiriat remorca va fi și ea plătită. Din nefericire, lucrurile din ea nu sunt

acoperite de asigurare.

Schiță o grimasă.

— Să încercăm să vedem partea bună a lucrurilor! O să văd ce pot face mâine. De altfel știu de pe acum cam ce vreau.

— O altă mașină decapotabilă? sugeră el.

— Nu, cea pe care mi-a luat-o tornada nu mi-a plăcut de fapt niciodată.

Patrick se uită la ea surprins.

— Mm! Era totuși o mașină drăguță și după cum cred, avea un motor excelent.

— Se poate, dar îmi fusese oferită de tatăl meu... ca să-și împace conștiința, fără îndoială.

El încruntă din sprâncene.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Mi-a dat mașina în seara în care am primit diploma școlii de management. A cumpărat mașina la Seattle, a condus-o până la Portland și a sunat la ușă.

Avu un răs trist.

— Am fost foarte încântată. Nu din cauza mașinii, ci fiindcă făcuse tot acest drum pentru a lua parte la mica petrecere pe care am organizat-o cu acel prilej.

— Ceva îmi spune că nu sunteți foarte apropiați, tatăl tău și cu tine.

— Asta ca să folosim un eufemism.

Patrick se posomorî.

— Te-a tratat rău când erai copil?

— Într-un fel. Nu m-a iubit niciodată.

Îi povesti atunci despre anii după moartea mamei, îi vorbi despre diferitele dădace și guvernante care o crescuseră, de colegiile particulare, de vacanțele petrecute la unul sau altul din colegii de clasă. Îi povesti de acele ciondăneli cu mama vitregă, Judy, care era cu doar opt ani mai mare decât ea și care era foarte posesivă. Despre

sentimentul de singurătate care o chinuia și în sfârșit de hotărârea, grea dar necesară, de a pleca în Texas, ca să înceapă o viață nouă.

După această mărturisire, urmă o lungă tăcere, apoi Brooke îi surâse lui Patrick, mulțumindu-i că o ascultase.

— Ai mare noroc, îi spuse acesta.

— Noroc? Cum poți spune așa ceva?

— Nu te-a bătut niciodată, nici nu te-a înjurat, nu-i așa?

— Nu, desigur!

— Și-a cheltuit banii prin cârciumi? Ți-a alungat prietenii din casă? Ți-a insultat profesorii? Ți-a bătut mama?

— Nu, răspunse ea, făcând ochii mari. Nu, desigur.

— În cazul acesta, află că ai avut noroc, Brooke Brady. Mult noroc.

— Dar îl iubește pe fiul său vitreg mai mult decât pe mine! protestă ea ridicându-se dintr-o săritură.

Patrick se ridică și el.

— Nu-i decât o supoziție.

— O supoziție? Cu siguranță că nu. E doar purul adevăr. Altfel de ce nu mi-a dat nicio atenție, tot acest timp?

Se îndreptă spre balustrada balconului și se sprijini de ea, cu spatele la oraș.

— În tot acest ultim timp, poate. Dar și în ultimul an? Te-ai gândit că a venit la petrecere pentru a-și exprima, poate, regretul? Că ți-a vorbit de fiul lui, doar ca să te facă să înțelegi că acum știe care-i sunt îndatoririle de tată?

— Fiul său vitreg, îl corectă Brooke, refuzând, fie și o clipă, să creadă în această ipoteză.

Patrick suspină, ceea ce o surprinse tot atât de mult ca și cele spuse de el până atunci.

— Știi la ce mă gândesc, Brooke?

— Nu.

Își încrucișă brațele și evită să-l privească.

— Cred că ți-ai alimentat atât de multă vreme resentimentele față de tatăl tău, încât acum nu mai poți face altfel.

Tânăra își reținu respirația, dar nu spuse nimic.

— Este mai ușor să urăști decât să iubești, nu-i așa? Este mai ușor să-ți întemeiezi aici un cămin, decât să-ți găsești un loc în cel pe care-l aveai la Seattle?

— Nu, strigă ea, ducându-și mâinile la față. Nu-i adevărat.

— E adevărat! Ești lașă, și n-ai să ai niciodată parte de fericire dacă ai să te încăpățânezi să ocolești provocările pe care ți le aruncă viața, în loc să le înfrunți.

Îngrozită, ea deschise gura să-și strige indignarea, dar nu reuși să scoată niciun sunet.

— Îți mulțumesc foarte mult pentru sfaturi, domnule știe-tot! mormăi, într-un sfârșit, îndreptându-se spre ieșire. Deschise ușa și zise:

— Acum, fii bun și pleacă.

Patrick se execută fără măcar să o privească. Trânti ușa în urma lui, cu speranța că o să greșească treptele și o să-și rupă o mână.

În seara aceea, Brooke se duse la mica reuniune organizată de Dot, sub imperiul unei stări de spirit dintre cele mai proaste. Adresă surâsuri politicoase celorlalți, un cuplu fără copii și o tipă necăsătorită de vreo patruzeci de ani, și cu gândul aiurea, se prefăcu interesată de conversație.

A doua zi dimineață, mai era încă indispusă, când se trezi. Perspectiva de a cumpăra o mașină nouă, care cu o zi înainte o umplea de bucurie, acum i se părea o corvoadă. Se gândea totuși la un tip de mașină sport, vopsită în bleu deschis, care i se promise că-i va fi livrată la sfârșitul

săptămânii viitoare.

Luni, loturile de încălțăminte începură să sosească la Ruby's Slipper. Brooke munci din greu toată ziua, neavând vreme să arunce nici măcar o privire spre magazinele din jur. Din nefericire gândurileniu-i erau la fel de ușor de stăpânit și multe dintre ele se ocupau de Patrick, mai mult decât i-ar fi convenit.

Marti, a fost la fel de ocupată cu inventarul și să explice celor două vânzătoare ce așteaptă de la ele.

Miercuri, tânăra se duse la o întâlnire cu acționarii magazinului, ca să pună la punct ultimele detalii legate de deschidere. Patrick se afla și el acolo și întâmplarea făcu să fie așezat chiar în fața ei.

Arăta superb în cămașa verde închis și trebui să facă eforturi ca să se concentreze asupra celor ce se discutau. În timpul dezbaterii, observă că ceilalți manageri acordă multă importanță părerilor lui. Ceea ce era normal până la urmă, fiindcă era cel dintâi care investise în acest proiect. Dar Brooke consideră că are și ea dreptul să-și spună părerea asupra celor ce se discutau.

Pe când se pregătea să ia cuvântul, proprietarul magazinului de muzică se întoarse spre Patrick.

— Ce zici, Sawyer?

— Că băuturile gratuite și baloanele vor trebui să fie în cantitate suficientă. Intervenția clovnilor mi se pare inutilă.

— Clovnii vor da totuși un aer de adevărată sărbătoare acestei inaugurări, observă Brooke, din simpla dorință de a-l contrazice.

— Și cine să-i plătească? Genul ăsta de distracție costă în general foarte scumpp și noi am depășit deja bugetul alocat inaugurării.

— Putem găsi oameni care să accepte să facă asta gratuit. Există o școală de arta spectacolului în Amarillo,

nu-i așa?

— Asta-i o idee bună, zise cineva.

— Așa e, aprobă un alt acționar.

Brooke adresa un surâs generos lui Patrick, care, evident, nu împărtășea entuziasmul colegilor lui.

— Deci, o să te ocupi tu de găsirea unei trupe benevole? se interesă el, cu răceală.

Surâsul dispăru de pe chipul tinerei.

— Nu cred că sunt cea mai potrivită persoană pentru a duce la bun sfârșit acest demers, pentru că abia am sosit în Amarillo.

Se uită împrejur, la toată asistența.

— Există cineva dispus să se ocupe de treaba asta? spuse el autoritar.

Nu răspunse nimeni.

— Bun, zise Patrick cu o figură indiferentă, în cazul acesta, cred că putem renunța la clovni.

— Un moment! interveni Brooke, punând palma pe masă. N-am spus că nu vreau să mă ocup.

— Ah?

— Chiar dacă nu sunt perfect familiarizată cu orașul, știu că voi găsi artiști care vor dori să se producă gratuit.

— N-o să fie ușor, remarcă Patrick.

— N-are importanță. Provocarea asta nu-mi inspiră teamă.

Declarația aduse un surâs sarcastic pe buzele interlocutorului său. Și Brooke își aminti brusc discuția aprinsă pe care o avuseseră despre lașitate și provocările existenței.

Turbată de furie, ridică din umeri.

— Am spus că am s-o fac și am s-o fac.

— Bineînțeles, bineînțeles... o ironiză el.

Bărbatul din dreapta lui Brooke, care era președinte de ședință, îi chemă la calm. Apoi luă mâna tinerei și se

uită la ea.

— Ce faceți? întrebă Patrick, mijind ochii.

— Îi caut verigheta. Așa, dintr-odată, mi-am imaginat că sunteți căsătoriți. În orice caz, vă comportați ca atare.

Remarca declanșă ilaritate în sală și atmosfera se destinsese dintr-odată.

— Îmi pare rău, zise Patrick, după ce calmul reveni.

— Și mie, murmură Brooke.

Președintele de ședință surâse.

— Nu e foarte grav. Am lucrat din greu cu toții în ultima vreme așa că e normal ca spiritele să fie mai aprinse. Unde am rămas?

Reuniunea continuă pe un ton mult mai lejer și când se termină, toți participanții se salutară bine dispuși.

— Dacă te întorci la magazin, putem merge împreună, sugerează Patrick, adresându-se tinerei.

Ea acceptă și ieși din sala de consiliu. Traversară aleile în tăcere. Când ajunseră în fața ușii de la Ruby's Slipper, Patrick schiță un surâs încurcat.

— Cred că îți datorez scuze.

— Și eu. De fapt, nu avem nevoie de clovni. Când încercam să dau explicații psihologice...

El scutură din cap.

— Am pierdut o excelentă ocazie de a tăcea. Și nici nu cred că ar fi bine să vorbim despre relațiile dintre părinți și copii...

Cu această remarcă ermetică, se întoarse și intră grăbit în sala de jocuri.

Capitolul 8

Intrigată, Brooke nu ezită decât o secundă, ca să-l urmeze.

— Ce-ai vrut să spui? întrebă ea, trecându-și brațul pe sub al lui Patrick.

El se întoarse spre ea cu o față impasibilă și rămase

tăcut câteva secunde, cât o eternitate.

— Cred că nu ți-am arătat proprietatea, nu-i așa? îi răspunse el în sfârșit, ocolind întrebarea.

— Nu, dar...

— Vino...

O duse prin culoarele magazinului „Curcubeul electric”, arătându-i jocurile video. Brooke îi ascultă explicațiile cu interes și rămase uimită să descopere farmecul acestora.

— E uimitor, murmură ea, impresionată în ciuda prejudecăților defavorabile pe care le avusese. N-am mai văzut niciodată o sală de jocuri atât de mare.

El se uită la ea, uimit la rândul său.

— Este deci prima oară când intri într-un asemenea loc?

— A doua oară, admise ea cu un surâs palid. Prima oară n-am stat decât câteva minute. Timpul necesar pentru ca logodnicul meu să mă anunțe că a rupt logodna, să mă îmbrățișeze și să-mi ureze noroc...

De data asta, Patrick făcu ochii mari.

— S-a despărțit de tine într-o sală de jocuri?

— Da. Așa era el. Un cretin perfect.

— Și pe mine mă considerai cretin, îi reaminti el.

Ea îi zâmbi, așa cum numai ea știa s-o facă.

— Nu te cunoșteam bine atunci. Și de altfel, și acum ți se întâmplă câteodată să fii puțin cretin...

— Fii un pic mai precisă.

— De acord. Nu prea ai strălucit prin inteligență la reuniunea asta.

— Poate crezi că tu ai fost perfectă?

— Nu știu ce să zic. Trebuie să mă mai gândesc.

— Foarte bine. Poate că ai să-mi dai răspunsul în seara asta, după cină. Mama n-a fost prea mulțumită că nu te-am condus acasă sâmbătă. A trebuit deci să-i promit că

o să-ți fac o invitație pentru seara asta.

— Îți mulțumesc foarte mult, Patrick, ești drăguț, dar mă văd obligată să te refuz. Mai am o mulțime de treabă de făcut.

— Pot să-ți fiu de folos cu ceva?

Brooke dădu din cap, strâmbându-se.

— Din nefericire, nu. Sunt lucruri administrative. Dar să-i mulțumești lui Sarah, din partea mea.

— N-o să uit. La drept vorbind, te înțeleg, și eu am o tonă de hârțogăraie de rezolvat.

Oftă și se îndreptă spre ușă. Înainte să lase oblonul, o salută pe Brooke și se îndreptă spre parcaj. N-o mințise când îi spusese că are o grămadă de treburi administrative. Își cam neglijase registrele în ultima vreme, pentru că trebuise să se ocupe de reparațiile la autoservice, de deschiderea sălii de jocuri și... să se gândească la o fată.

În seara aceea, pe la ora șapte, Patrick încă mai lucra la biroul pe care și-l amenajaze în depozitul de vechituri. Se uita îngrijorat la mulțimea de dosare, deschise în fața lui. Dumnezeu, nu putea să sufere nimic din ce avea de a face cu contabilitatea! Era cu adevărat nerăbdător ca mama lui să-și ia diploma de contabil. După aceea, intenționa să-i lase ei sarcina asta, care i se părea ingrată.

Întinse mâna spre sticla de apă minerală și luă o înghițitură zdravănă, când se făcu auzită soneria telefonului.

— Alo, Patrick? Sam Richardson la telefon. Îmi pare rău că te deranjez, dar încerc să dau de tânăra a cărei mașină a fost luată de tornadă. Îți amintești de ea, nu-i așa? Minionă, blondă, bine făcută...

— Da, îmi amintesc foarte bine, răspunse Patrick sec, surprinzându-și prietenul. Despre ce este vorba?

— I-am găsit remorca. Se pare că s-a desprins și a

aterizat pe un teren al lui Lawrence Bean. Nu este cultivat, așa că a dat peste remorcă abia azi.

— În ce stare e?

— Mă mir că încă mai există, și că, în mod curios, mai conține unele lucruri. Poate chiar și așa, avariata, proprietarul va fi bucuros s-o recupereze.

— E o veste grozavă! spuse Patrick, ridicându-se în picioare. Ai anunțat-o pe Brooke Brady?

— Ți-am telefonat fiindcă nu știu unde s-o găsesc. A petrecut o noapte la tine, așa că m-am gândit că ai putea să știi ceva de ea.

— Vrei s-o anunț eu?

— Nu-i nicio problemă, bătrâne.

Câteva secunde mai târziu, Patrick sună la informații pentru a obține numărul de la Ruby's Slipper. După vreo zece încercări, cum nimeni nu răspundea, sună la tânăra acasă. Coplesită de oboseală, probabil că aceasta își luase de lucru acasă.

Dar și încercarea asta se dovedi la fel de infructuoasă ca și precedentă. Probabil că Brooke era în drum spre casă. Se apucă din nou de lucru, lăsându-i timpul de a ajunge acasă. Apoi sună din nou. Iar fără succes.

Patrick încruntă din sprâncene, îngrijorat. Să i se fi întâmplat ceva neplăcut fetei?

Asta dacă nu cumva... îl mințise, pur și simplu! Nu ar fi fost prima oară în viață când întâlnea o femeie incapabilă de sinceritate. Oare și Brooke aparținea acestei specii detestabile?

Încerca oare să-l evite? Sau îl mințise din alte motive? O problemă de familie, de exemplu.

Patrick își adora familia, pe toți membrii ei, fără excepție. Era locul lui de refugiu. Datorită familiei, avea un scop în viață. Avea nevoie de toți ai lui.

Din nefericire, nu toată lumea îi împărtășea punctul

de vedere. Stephanie, de exemplu, nu manifestase niciodată mare interes față de ceilalți membri ai familiei Sawyer. Patrick sperase că situația se va schimba cu timpul, dar ea se înrăutățise. Nu uitase niciodată amărăciunea ce le-o provocase celor dragi nebăgând de seamă răceala manifestată de Stephanie față de ei. Dar o făcea într-un mod inteligent, arătându-se întotdeauna fermecătoare când Patrick se afla în apropiere.

El se mai întreba și azi de ce făcuse atâtea eforturi ca să-i înșele credința. Nu era nici măcar cel mai bogat om din regiune. Și nici cel mai seducător.

Poate că la vârsta de treizeci și trei de ani se gândise că n-ar fi în situația de a se arăta prea exigent. Poate că se hotărâse să se agațe de un bărbat care era susceptibil de a-i oferi tot ce avea nevoie.

Și acum, din cauza Stephaniei, Patrick se surprindea că are îndoieli față de o femeie pe care o iubea...

Pe care o iubea?

Tresări. Cum putuse să-i treacă așa ceva prin minte? N-o iubea pe Brooke! O dorea cu siguranță, dar dorința și dragostea erau lucruri diferite și el o știa prea bine. Nu, n-o iubea. Și chiar se felicita pentru asta!

De ce să iubești pe cineva în care nu poți avea încredere?

Dacă era să se gândească la Stephanie, aceasta dăduse cinstea pe rușine. Și nici nu-i suportase pe ceilalți membri ai familiei lui.

Hotărât, dintr-odată, Patrick închise registrul cu un gest scurt, își luă bluza de piele și părăsi magazinul. Merse grăbit până acasă, cu chipul întunecat.

După nici zece minute, era convins că o alungase pe Brooke din sufletul lui. De aici încolo se va feri să dea târcoale pe lângă Ruby's Slipper, ca să capete niște sărutări fugare. Femei erau destule în Texas, până la urmă!

Nici n-avea nevoie de ea!

— Și să se ducă dracului! mormăi el, trecând de poarta reședinței. Se opri nedumerit și se uită la mica mașină sport, de un albastru superb, care era parcată la câțiva metri mai încolo. Brooke și toți din familia lui, cu excepția lui Randy, încă la Nashville, erau adunați în jurul vehiculului strălucitor, nou-nouț.

Încruntă din sprâncene, intră pe alee și opri motorul. Gemenele o rupseră la fugă să-l întâmpine.

— Are o mașină nouă! spuse Shelly.

— Și ne-a plimbat puțin cu ea! adăugă și Emmy, la fel de entuziasmată ca sora ei.

Așadar, Brooke nu-i detesta familia? Avu impresia că-și schimbă părerile și își dădu seama că sperase să se întâmple așa.

De ce? Să fim serioși, o știa prea bine...

Dacă Brooke nu s-ar fi acomodat cu tribul Sawyer, ar fi avut un pretext excelent s-o evite. Dar acum situația nu mai era așa de simplă.

Tânăra dădu bucuroasă din mână, în direcția lui.

— Surpriză, surpriză! Ce ai zice de o plimbare cu noul meu bolid, Patrick Sawyer?

— Hm...

— Hai, urcă!

El ezită și se uită în jur.

— Mai merge cineva cu noi?

— Noi abia ne-am întors, îi răspunse Sarah.

Patrick zâmbi crispat și se instalează în mașina care strălucea ca o monedă nou-nouță.

— Unde mergem? îl întrebă Brooke.

— Tu conduci, tu alegi.

— Da, dar nu cunosc prea bine locurile.

— Bine, e un lac nu prea departe de aici.

— Îmi arăți unde?

El îi confirmă și un sfert de oră mai târziu, Brooke frână lângă o întindere întunecată de apă în care se reflecta cornul argintiu al lunii.

— Excelentă mașină, observă el atunci, neștiind prea bine ce să spună.

— Da, mărturisesc că merge bine și este foarte plăcută la condus.

Patrick își drese glasul.

— Am încercat să te sun mai devreme. Mai întâi la Ruby's Slipper și după aceea la tine acasă.

— Ah?

— Nu era nimeni.

Ea izbucni în râs, amuzată de evidența acestei realități.

— Mi s-a spus că mașina n-o să sosească înaintea sfârșitului acesta de săptămână și până la urmă am primit un telefon că livrarea se va face mai repede decât era prevăzut. Și așa cum îți închipui, m-am grăbit să o iau în posesie.

El dădu din cap.

— Voiai să-mi spui ceva în mod special, Patrick?

Se uită în ochii lui, aparent nedumerită de atitudinea lui și el înțelese de ce se comportă așa.

— Da. Sam Richardson, polițistul care te-a găsit pe drum în ziua uraganului, mi-a telefonat. Ți-a găsit remorca.

— Remorca? repetă ea, înmărmurită. Cea în care se aflau lucrurile mele?

— Da. Mi-a telefonat pentru că nu știa unde...

Strigătul ei de bucurie tăie brusc explicațiile lui Patrick.

Sări de gâtul lui și-l sărută cu efuziune.

— Genial! geni-al!

Patrick se grăbi să-i tempereze entuziasmul.

— Așteaptă, aș vrea să te previn că... nu e sigur că

lucrurile tale sunt în bună stare și nici că sunt toate acolo.

Îi spuse apoi cum să procedeze ca să intre în posesia lucrurilor.

— O să mă duc mâine dimineață devreme. Vrei să-mi spui mai exact unde?

— Desigur.

O tăcere apăsătoare se lăsă în mașină, apoi Brooke deschise portiera.

— Hai să ne plimbăm puțin. Noaptea e atât de frumoasă.

El dădu din cap și o luă pe urmele ei. După câteva momente, înaintau pe malul apei, adulmecând aerul calduț, încărcat de mirosuri văratice. Cerul era plin de stele și numai cântecul privighetorii tulbura liniștea înconjurătoare.

Ascultându-și pornirile, Patrick își întrerupse deodată mersul și o strânse pe tânără în brațe.

— Îmi mai datorezi o mulțime de săruturi, îi șopti el la ureche.

Ea schiță un surâs.

— N-am uitat. Și la cele datorate pentru etajere se adaugă și cele pentru obiectele pe care le-am luat de la magazinul tău.

— Am putea rotunji cifra la... să zicem, optzeci?

— De acord.

Ridicată pe vârfurile picioarelor ea îi sărută buzele ușor, numărând în același timp.

— Unu, doi, trei...

— Hei, trișezi! protestă el, punându-i mâinile pe umeri pentru a o împiedica să continue. Ai uitat discuția pe care am avut-o în biroul de la Ruby's Slipper?

Brooke ridică din umeri.

— Mi-e teamă că nu-mi amintesc nimic, până la urmă. Dar fii amabil și adu-mi aminte esențialul.

În loc de răspuns el o strânse și mai tare și-i dădu un sărut apăsător pe gură, care o făcu să se cutremure din tot corpul. Apoi el se depărtă ușor, adâncindu-și privirea în ochii tinerei care străluciri asemenea stelelor.

— Este mai clar acum? se interesă el cu o voce răgușită.

— Da... da.

— Ți place să trăiești periculos, Brooke?

— Până acum n-am făcut așa ceva.

— Întotdeauna există prima oară.

— Fără îndoială, admise ea cu un murmur.

— Atunci, ce vei face?

Ezitatea îi fu scurtă. Îi cuprinse talia cu brațele și-i lipi capul de pieptul său. Se lăsă apoi pe iarba mătăsoasă și o trase pe tânără lângă el. Buzele li se întâlniră, într-un sărut interminabil, încărcat de pasiune și când se ridică, ochii îi erau tot atât de întunecați ca apele lacului. Își strecură mâna sub pânza fină a bluzei ei, simțindu-i sânii întăriți sub mângâierea lui.

— Te doresc, Patrick, îi spuse ea dintr-o suflare. Și tu?

— E greu de ghicit?

— Vreau să aud.

— Te doresc, Brooke.

De ce avea nevoie ca el să-și mărturisească dorința? Gesturile, ardoarea lui nu-i erau oare suficient de explicite?

Tânăra tăcu pentru câteva momente, apoi lăsă să-i scape un suspin.

— Mi-ar plăcea atât de mult să te cred, dar...

— Ai încredere în mine.

Ea clipi din ochi și atunci el distinse în adâncul ochilor ei ceva care semăna curios de mult cu dragostea. Apoi un surâs îi flutură pe buze.

— Pot cu adevărat... să am încredere în tine? N-o să mă faci să sufăr?

Nu, el n-o va face să sufere. Cel puțin nu dacă era cu adevărat dragoste, ce putea zări în ochii ei. Și dacă așa stăteau lucrurile...

Îl sărută îndelung, lipindu-se de el. Teribil de tulburat, Patrick îi răspunse la îmbrățișare, încercând totodată să-și păstreze luciditatea. În mod evident, confunda în acel moment dragostea cu dorința. Nu avea dreptul să profite de slăbiciunea ei momentană. Mai ales că nici nu avea putința să-și mai asume o relație aventuroasă. După povestea cu Stephanie, fugea de dragoste ca de ciumă.

Se crispă și Brooke îi simți imediat schimbarea de atitudine.

— Ce s-a întâmplat? Îl întrebă, uitându-se la el.

— Eu...

Pentru prima oară după multă vreme, nu-și găsea cuvintele.

— Este inutil să te lansezi în explicații, adăugă ea ridicându-se. Am înțeles.

Consternat, o văzu cum își aranjează hainele și apoi cum se ridică și se îndreaptă hotărâtă spre mașină. O ajunsese din urmă, făcând pași mari și o prinse de mână în momentul în care ea se pregătea să deschidă portiera.

— Nu sunt sigur că știu ce aștepți de la mine, Brooke, îi spuse într-un acces de sinceritate.

— Prietenie, Patrick. Nimic mai mult!

Cuvintele acestea căpătară un ecou sinistru în sufletul lui Patrick.

— Brooke, eu... începu el, în timp ce fata se așeza la volan.

— Să nu mai discutăm.

Îi adresă un surâs care nu avea nicio legătură cu

expresia ochilor, apoi răsuci cheia în contact. El mai așteptă încă o secundă și se hotărî să urce în mașină. Pe drumul de întoarcere, niciunul nu scoase o vorbă. Ea nu deschise gura nici când opri mașina în fața casei lui.

— Brooke, în ceea ce privește remorca...

— O să sun mâine dimineață la comisariat și o să rezolv singură problema asta.

Atunci când se despărțiră, ea îi spuse un „la revedere” care avea accentele înghețate ale unui „adio”.

— Până la urmă, ce m-o fi apucat? murmură Brooke o oră mai târziu, privindu-se în oglindă.

Și totuși, nu era nici pocită, nici proastă, nici...

Atunci, de ce niciun bărbat, nici chiar tatăl ei, nu-i arătau vreun interes? Patrick era la fel ca ceilalți pe care-i cunoscuse, o respinsese și el.

La amintirea scenei care se derulase în seara aceea, resimți o durere ascuțită în inimă. Patrick... pe care nu-l cunoștea decât de puțină vreme și față de care se purtase cu precauție.

Precauție? Încerca oare să se amăgească singură? Cum ar fi putut fi considerate „prudente” îmbrățișările lor atât de pasionate.

Se întinse pe canapea, scoțând un geamăt, apoi își reveni.

Fie, îmbrățișări pasionate. Și ce-i cu asta? Ce era rău în lucrul acesta? Nimic. Erau doi adulți care se doriseră unul pe celălalt... deci nimic mai normal, până la urmă. Și nici nu risca nimic, pentru că atracția ei pentru Patrick era doar una fizică și prin urmare ușor de controlat. Mai ales după ce constatase o dată în plus ceea ce știa deja: că niciun bărbat n-o putea iubi.

Și hotărâtă dintr-odată asupra acestei concluzii, se hotărî ca de a doua zi să ducă exact aceeași viață pe care se decisese s-o ducă atunci când plecase din Portland. Se

va dedica total muncii și nu-și va face nicio speranță că ceilalți, mai ales bărbații, îi doresc fericirea.

Cuvintele astea erau mai ușor de spus decât de crezut, așa că în dimineața aceea de joi, Brooke se simțea împăcată cu toată lumea când se trezi din somn. Un fel de tristețe încerca să i se insinueze în suflet, pe când își lua micul dejun, dar o alungă cu hotărâre.

Se duse imediat la comisariat, și însoțită de un polițist, se duse la locul unde-i fusese găsită remorca. Observă de la distanță că aceasta era într-o stare jalnică și se pregăti pentru ce era mai rău. Lucrurile ei erau probabil în stare jalnică.

Cu inima strânsă, traversă câmpul și cu ajutorul polițistului, reuși să deschidă ușa și să se strecoare în interior. Se înarmă cu curaj și începu să aleagă lucrurile. Hainele mai întâi, care trebuia date la curățat. Apoi vesela, care, printr-un miracol, era intactă. Se felicită că o împachetase în ziare, înainte de marea plecare. În sfârșit, cărțile. Erau cele care avuseseră mai mult de suferit. Cea mai mare parte aveau foile lipite, din cauza umezelii, dar din fericire mai erau încă lizibile.

Lucrurile la care însă ținea cel mai mult erau serios avariate: fotografiile vechi, diplomele, jurnalul pe care-l ținea din adolescență... Așa că, pe când semna procesul verbal de primire la comisariat și făcea demersurile necesare ca toate să ajungă la ea acasă, simți că este pe punctul de a face o criză de melancolie.

După întoarcerea la centrul comercial, se cufundă în muncă, reușind să se concentreze în îndeplinirea multelor sarcini pe care le avea de îndeplinit pentru inaugurare. Aceasta se întâmpla vineri, când ziua i se păru și mai apăsătoare. Amintirea îi revenea în memorie, zguduitoare. Și se mai gândea și la lucrurile îngrămădite în bucătărie, de care nu avusese vreme să se ocupe.

Ceilalți comercianți din centru depuseseră și ei o activitate identică. În seara aceea, înainte să se întoarcă acasă, se plimbă pe alei și constată că toate magazinele străluceau, gata de deschidere.

Ajungând în parcaj, văzu camioneta lui Patrick garată, ca de obicei, aproape de mașina ei și simți o împunsătură în inimă. El își petrecuse fără îndoială ziua în centrul comercial, dar nu se gândise să treacă s-o salute. Și ce era surprinzător în asta? se gândi ea cu moartea în suflet. Nu o făcuse, pe malul lacului, în seara aceea, să-și dea seama că nu e interesat de ea?

Era epuizată și demoralizată când trecu pragul apartamentului și lacrimile-i cădeau în omleta pe care se forța s-o mănânce.

Ca să-și înfrângă starea de deprimare, luă o înghețată de ciocolată din congelator și o degustă pe terasă, încercând să se convingă singură că îi este mai bine singură. Că viața în doi era plină de constrângeri materiale și morale.

Nu era mai fericită așa? Putea să se întoarcă acasă când voia, să gătească ori nu, sau să cânte „Liberă ca vântul”.

Dar și liberă să doarmă singură în pat și să privească spre viitor de una singură.

Capitolul 9

Sâmbătă dimineată, Brooke se trezi într-o formă de zile mari, încât se minună și ea. Era oare așa doar fiindcă dormise atât de bine în noaptea aceea? Sau fiindcă ziua inaugurării venise în sfârșit? Nu mai conta. Important era rezultatul.

Sosi la Ruby's Slipper cu o oră înainte de deschidere, ca să se asigure că totul este în ordine și gata pentru a primi clienții. Vânzătoarea care lucra cu ea sâmbetele nu întârzie nici ea să apară și împreună, făcură un ultim retuș

decorațiilor interioare.

Brooke se duse până la ușă și contemplă satisfăcută rezultatul lungilor ore de muncă. În acel moment, zgomote de trompetă îi atraseră atenția. Tânăra surâse. Cu atâta agitație, aproape că uitase de sosirea micii trupe de artiști benevoli pe care reușise să-i recruteze miercuri prin telefon. Da, cu siguranță, putea fi mândră de ea.

Se așază în ușă, ca și vânzătoarea, pentru a asista la lansarea baloanelor de către clovni, pe aleile centrului comercial. Îl zări pe Patrick care deschidea sala de jocuri. Imediat ce-l recunoscuse, inima începu să-i bată mai tare, punându-i în pericol liniștea abia recăpătată. Așa că binecuvântă sosirea primei cliente. Dacă reușea să se concentreze cu toată energia asupra muncii, poate că reușea să se desprindă de acest diavol de bărbat!

În dimineața aceea, magazinul nu se goli nicio clipă și le mulțumi din adâncul inimii tuturor acelor clienți care nu numai că umpleau casa de marcaj, dar o și ajutau să nu aibă gânduri negre.

Brooke trăgea din când în când cu urechea, pândind zgomotele de la „Curcubeul electric”, dar Patrick n-o mințise când o asigurase că sala de jocuri e perfect izolată fonic. De fiecare dată când se uita, vedea tineri intrând și ieșind și se bucură sincer pentru el. Era de-a dreptul încântată că sala de jocuri avea atâta succes. Patrick era un bărbat căruia nu-i lipseau calitățile și ea îi dorea tot succesul pe care-l merita. Nu-l iubea, cu siguranță, dar nu putea să-i aducă vreo vină. Nici măcar tatăl ei n-o iubise mai mult...

Gândul acesta îi trecea prin minte exact în momentul când ridică privirea ca să primească un nou client. Uluită, se uită la bărbatul care nu era altul decât... tatăl său.

— Bună ziua, Brooke, îi spuse el cu vocea sa gravă pe care ar fi recunoscut-o dintr-o mie.

Tânăra clipi, uitându-se în ochii albaștri cenușii, la părul lui cărunț și la pieptul lui puternic.

— Tata?

— Să mă fi schimbat atât de mult numai pe parcursul unei luni? spuse el surâzând larg.

— Nu, nu. Bineînțeles! Dar ce... faci?

Jonathan Brady izbucni în râs și se îndreptă spre ea s-o îmbrățișeze.

— Nu vrei să-l saluți pe bătrânul tău tată? Am venit să asist la inaugurarea de la Ruby's Slipper, atâta tot! îi răspunse el firesc.

În timp ce-l îmbrățișa se gândea că pentru ea lucrurile nu erau tot atât de simple.

— Am crezut că ai vreo reuniune la Amarillo! insistă ea.

— Nicidecum. Am luat avionul de dimineață ca să pot prânzi cu fiica mea, cred că directorii au și ei o pauză pentru dejun, nu-i așa? Și o să plec diseară.

Brooke respiră adânc.

— Ai făcut tot drumul ăsta... doar pentru a lua masa cu mine?

— Da. Ce-ar fi să mergem chiar acum? Mi-e foame și îmi place să am grijă de mine.

Brooke îl aprobă și-și luă geanta de după tehghea. Cum tânăra vânzătoare părea cam nelămurită de situație, Brooke îi dădu explicațiile necesare.

— Ana Peck. Tatăl meu, Jonathan Brady. Ana o să lipsesc pentru dejun. Sper să nu fie vreo aglomerație în magazin la ora asta.

— Nu-ți face griji, o să mă descurc fără probleme și singură, îi surâse tânăra arătându-i ușa.

Când ieșiră, Jonathan îi întinse brațul ficei sale.

— Ei bine, care-i cel mai bun restaurant din galeria asta?

— N-am nicio idee, fiindcă asta este ziua inaugurală pentru toate magazinele.

Se gândi o clipă și adăugă.

— Îți place bucătăria chinezească?

— Foarte mult.

— În cazul acesta, hai să încercăm la „Dragonul roșu”. Prea surprinsă de vizita neașteptată a tatălui ei, Brooke nici nu întoarse capul când trecură pe lângă „Curcubeul electric”.

Proprietarii restaurantului o recunoscuseră și-i propuseră o masă pentru două persoane, un pic mai departe de ceilalți clienți. După ce ascultară recomandările chelnerului, se hotărâră să comande. Rămaseră singuri, se priviră un pic încurcați și începură să vorbească amândoi în același timp, ceea ce îi făcu pe amândoi să izbucnească în râs și atmosfera se destinse.

— E rândul tău să vorbești, spuse tânăra. Până la urmă, tu ești cel care ai făcut atâta drum ca să mă vezi.

— Pari destul de surprinsă.

— Desigur. Te credeam ocupat sâmbăta... cu fiul tău.

— Și deci nu am timp și pentru tine!

Brooke ridică din umeri.

— Până acum ai fost tot timpul ocupat.

Cu palmele pe masă, Jonathan se aplecă spre fiica sa.

— Vreau să-ți spun o poveste, Brooke.

— Am trecut de vârsta poveștilor cu zâne, îi replică ea cu o mutră plictisită.

— E vorba de o poveste reală. Acea a unui bărbat care avea o asemenea adorație pentru soția lui, încât la moartea acesteia s-a închis în propria durere, ignorând restul lumii.

Urmă o pauză, după care continuă:

— Bărbatul acela eram eu, și cunoști urmarea. Ceea ce nu știi, este cât de mult regret că mi-am petrecut toți

anii preocupat să-mi oblojesc propria rană, fără să țin cont de tine.

— Este motivul pentru care ai venit la petrecerea pe care am organizat-o la Portland, puțin înainte de plecarea mea? Voiai să-mi spui asta?

— Da, răspunse el, mirat că ea ghicise.

Dar nu era nimic de mirare, evident. Patrick îi deschisese ochii.

— Și... mi-ai vorbit atât despre Franck, ca să-mi arăți că te-ai schimbat? mai adăugă ea.

— Exact. Te-ai îndoit?

— Nu. Nu în acest moment.

Chelnerul aduse două platouri aburinde.

— De fapt, în seara aceea eram teribil de nefericită, reluă ea după ce fură din nou singuri.

— Și atunci, ai acceptat postul ăsta, în Texas.

Tânăra îl aprobă.

— Aveam intenția să te invit să te întorci la Seattle, Brooke. De aceea am venit la petrecere. Pentru a-ți spune că fac niște amenajări în garaj și apoi voi face un apartament separat.

— Adevărat? murmură ea, cu ochii încărcăți de lacrimi.

— Da. Adevărat. Credeam că puteam încerca un nou început. Să încercăm să avem o relație... cel puțin amicală.

Râse, lipsit de veselie.

— Dar cred că îți ceream prea mult. În orice caz, vreau să știi cât de mult regret că te-am făcut să suferi. N-am vrut asta, știi bine.

Cu gâtul uscat, ea își șterse ochii pe furiș. Apoi ridică privirea, simțind că tatăl ei se uita la ea.

— Ce e? De ce te uiți așa la mine?

— Sunt frapat de asemănarea cu mama ta, răspunse el, cu vocea tremurândă. Același păr, aceiași ochi, aceiași

pistru. Și după toate aparențele, același caracter afurisit! mai spuse el, surâzând.

Surâse și ea.

— De ce spui asta?

— Pentru că n-am uitat toate festele pe care mi le-ai jucat, în adolescența ta.

Brooke își mușcă buzele.

— Eram geloasă pe Judy și pe bebeluș. Pentru ei aveai mereu timp, dar pentru mine nu...

— N-o iubești pe Judy, nu-i așa?

— Într-adevăr!

— Cunoscând-o, ai să descoperi că nu-i lipsită de calități. Și fiindcă veni vorba, am discutat o mulțime cu patronul tău, alaltăieri, când i-am telefonat să-mi spună data inaugurării.

— Ah!

— Da, și mi-a spus că postul din Seattle mai este încă de actualitate și, dacă te interesează, te așteptată.

Ea își împinse farfuria.

— Ce spui Brooke? insistă Jonathan... Vrei să te întorci cu mine acasă? Dă-mi o șansă să repar greșelile trecutului! N-o să regreți, îți promit.

— Tocmai am semnat un contract pe doi ani cu proprietarul apartamentului în care stau acum.

— O să-i dau eu suma cerută.

— Și... prietenii mei?

— Ai venit de puțină vreme în Amarillo. Presupun că n-ai putut să-ți faci prea mulți, în numai două săptămâni de zile.

— Nu fi atât de sigur! replică ea cu un aer atât de ofensat, încât pe Jonathan îl făcu să suradă.

— Nu m-am îndoit evident, că ai avea prieteni. Dar cred că ți-ar mai bine acolo, în Est.

— Da, desigur, admise ea cu un suspin.

— Nu-ți cer decât să te gândești la propunerea mea. Nu ești obligată să te hotărăști imediat. Ești oricând binevenită la noi.

— Acest „la noi” se referă la tine, la Judy și la Franck, presupun?

Jonathan aprobă și tânăra schiță o grimasă.

— Aș fi ipocrită dacă aș spune că mor de dorința de a sta sub același acoperiș cu ei. Le port pică... și ție la fel. Trebuie mai mult decât o simplă masă ca să ștergem acești douăzeci de ani în care n-am comunicat.

El dădu din cap.

— E un început, Brooke.

— Da, un început frumos... Și chiar dacă nu mă reîntorc la Seattle, chiar și dacă nu mă înțeleg cu Judy și Franck, noi doi vom forma întotdeauna o familie.

Jonathan îi luă mâna și i-o strânse într-a sa.

Făcând abstracție de zgomotul înconjurător, Patrick Sawyer se plimba pe culoarele sălii de jocuri, veghind ca totul să se desfășoare cât mai bine. Își aruncă ochii pe ceas și se îndreptă spre ușă. Din prag, aruncă o privire spre magazinul vecin. Ca și data precedentă, văzu un magazin plin de clienți și o singură persoană care se ocupa de ei: tânăra vânzătoare.

Incapabil să mai suporte suspansul acesta, împinse ușa de la Ruby's Slipper. Se duse direct la vânzătoare.

— Vreau să vă vorbesc.

— Imediat ce termin de servit pe doamna aceasta, domnule.

Patrick își stăpâni cu greu nerăbdarea și se sprijini de tejghea. În cele din urmă vânzătoarea se apropie de el, cu surâsul pe buze.

— Vă ascult.

— Cine este bărbatul cu care Brooke a plecat să ia masa? o întrebă el, roșindu-se.

Ana clipi din ochi și-i aruncă o privire suspicioasă.

— Nu văd de ce ar trebui să vă răspund, nici nu vă cunosc.

— Sunt proprietarul sălii de jocuri de alături și... un prieten al lui Brooke, îi răspunse el.

Dar, în mod evident, tânăra nu consideră această explicație suficientă.

— Știți, nu cred că o să mai treacă mult până o să se întoarcă. Puteți atunci s-o întrebați chiar pe ea.

— Nu-mi pot petrece aici toată după-amiaza! îi spuse el iritat. Sunt îngrijorat. Nu l-am mai văzut pe bărbatul acela pe aici.

Ana se uită atentă la el și-i surâse din nou, de data aceasta cu simpatie.

— N-aveți niciun motiv de îngrijorare. S-a dus că mănânce cu tatăl ei.

Tatăl ei? Așadar, bărbatul acela de cincizeci de ani, foarte seducător, nu era, așa cum crezuse el, vechiul logodnic, cu care ea rupsese legătura într-o sală de jocuri și care venise s-o caute.

Tatăl ei... era perfect. Poate o să se împace în timpul dejunului. Spera sincer. Dacă n-ar fi fost îndrăgostit de Brooke, ar fi apreciat-o oricum, ca să-i dorească fericirea.

Patrick îi mulțumi vânzătoarei, părăsi în grabă Ruby's Slipper și se întoarse la sala de jocuri. În drum o zări pe Brooke și pe tatăl ei la capătul aleii. Se grăbi să închidă ușa sălii de jocuri. În spatele geamului, îi văzu cum trec și sesiză aerul strălucitor al fetei. Era absolut magnifică.

Se uită după ea cum se depărtează, cu inima bătându-i nebunește și își trecu mâna prin păr.

— Hahal de tine, Sawyer, mormăi el, cred că ai încurcat-o!

Mai întâi accesul acela de gelozie, când o văzuse la brațul bărbatului, apoi emoția aceasta ce-l cuprinsese

văzând-o atât de fericită. El care se credea vindecat de dragoste pentru totdeauna după nefericita poveste cu Stephanie, acum nu mai era atât de sigur.

Ce era de făcut? Să se întoarcă la Ruby's Slipper și să-i spună pur și simplu „te iubesc”? După scena de pe malul lacului, risca să-l considere nebun. El însuși, avea propriile îndoieli, în privința sănătății mintale...

Deci, trebuia să avanseze cu prudență pe acest teren dificil. Îi va face o mică vizită, ea o să-i vorbească despre tatăl ei și el o să admită că s-a purtat ca un idiot. Ca un „cretin”, dacă ținea ea neapărat! apoi vor merge în spatele magazinului, se vor săruta cu foc și...

Patrick scutură din cap. Ținând cont de numărul mare de clienți care se tot fâțâiau prin centrul comercial, dezbaterile amoroase din spatele magazinului i se păreau cam greu de realizat. Și de fapt, nici nu era sigur că Brooke o să vină cu el și o să i se dăruiască. Și în realitate, asta nici n-o tenta prea tare.

Ceea ce dorea, era s-o ia pe Brooke Brady de nevastă! Dorea să-i devină soție, în fața oamenilor și a lui Dumnezeu. Dorea o sărbătoare cu prietenii și cu familia, o cameră mobilată, o lună de miere. Dorea ca „dragostea” să rimeze cu o „veșnicie”.

Mama lui va rămâne să locuiască în casa din Alea Florilor și el va construi alta.

Viața cu toată familia era minunată, dar viața în doi era și mai minunată.

Își vor construi un cămin, vor avea copii...

— Mă scuzați, domnule...

Patrick tresări și se uită fix la adolescentul care stătea în fața lui.

— Mi-a rămas o fisă înțepenită în aparat.

Dădu din cap și-l urmă, abandonând visarea. Pentru că de visare era vorba. Fiindcă dacă ar fi parcurs distanța

care-l separa de Ruby's Slipper și i-ar mărturisit dragostea sa lui Brooke, aceasta ar fi refuzat probabil să-l asculte.

Dar pentru atâta lucru nu era dispus să renunțe!

Pendula de la „Curcubeu electric” arăta 4 și 40 când Patrick îi anunță pe angajați că o să lipsească un timp. Intră în magazinul de încălțăminte, unde o găsi singură pe Brooke, cu excepția a doua fete care încercau niște pantofi cu toc și care păreau că nu se grăbesc deloc.

Brooke era aplecată asupra registrului de contabilitate. Se îndreptă fără nicio ezitare spre ea.

— Bună seara, murrmură el.

Parfumul de flori al fetei îi gâdilă nările și simți în acel moment cât de mult îi lipsise.

Ea ridică privirea și-i surâse.

— Bună seara. Ei, cum merg astăzi lucrurile la „Curcubeu electric”?

— Nu am de ce să mă plâng. Dar tu?

— Ziua asta o să rămână de pomină. Din mai multe motive...

Patrick cunoștea motivele, dar nu ținea neapărat să le spună cu voce tare. Se uită în jur.

— Unde-i vânzătoarea?

— S-a dus la o cafea... și se întoarce în câteva minute, spuse ea, uitându-se la ceas.

— De ce ești atât de sigură.

— Fiindcă am amenințat-o că o dau afară dacă întârzie mult! Și eu trebuie să stau jos și să beau o cafea.

— Și dacă am bea-o împreună?

— De acord.

Ana trecu pragul, suflând din greu.

— Am fugit tot drumul!

— Îl cunoști pe vecinul nostru, proprietarul sălii de jocuri? Întrebă Brooke, gata să facă prezentările.

— Într-un fel...

Brooke încruntă din sprâncene auzind răspunsul ăsta și Patrick se grăbi s-o conducă spre ușă.

— Sunt înapoi în zece minute, Ana! mai apucă ea să strige, înainte să iasă.

Cum nu prea aveau mult timp la dispoziție se așezară la tejgheaua unui bar situat la câțiva metri.

Brooke se urcă pe scaun și scoase un oftat prelungit.

— Mmmm... Este prima mea pauză, după masa de prânz.

— Unde ai mâncat? se interesă el, profitând de ocazie. Eu am vrut să văd cum este la restaurantul grecesc din apropiere, care este cu totul acceptabil.

— Eu am luat masa la Dragonul Roșu... cu tatăl meu!

— Tatăl tău? exclamă el, mimând surpriza.

— Chiar el, în persoană. Voia să ia avionul de după-amiază, dar l-am convins să rămână până mâine. Poate dormi pe canapeaua din salon.

„Ce fericit!...” se gândi Patrick.

— Mâine dimineată o să-l duc să vadă orașul. O să-și dea seama și el de ce nu vreau să mă mai întorc la Seattle.

— La Seattle?

— Vrea să mă întorc acasă.

— Și l-ai refuzat, nu-i așa?

Ea își așeză cu grație o șuviță de păr care-i căzuse pe față.

— Nu tocmai, pentru că perspectiva asta nu-i chiar lipsită de interes. Dar oricum, dacă ar fi să accept, n-aș face-o imediat. Mi-am luat unele angajamente aici. Printre altele și contractul de închiriat pe doi ani.

Își termină ceașca de cafea.

— Înțeleg că v-ați împăcat...

— Atât cât se putea, având în vedere situația de până acum. Dar o relație dificilă care durează de douăzeci de ani nu se rezolvă în câteva ore. Mai trebuie timp. Trebuie

să încerc să mă înțeleg cu Franck și Judy. Și el știe că nu-i voi considera niciodată ca pe adevărata mea familie.

Deci problemele nu erau nici pe departe rezolvate. Brooke n-o să plece curând din Amarillo.

Își aminti de remorca găsită pe câmp.

— Ți-ai recuperat lucrurile? o întrebă dintr-odată.

— Da, nu sunt toate în stare excelentă, dar...

— Ar fi trebuit să vin cu tine.

— Ținând seama de împrejurări, mai bine că n-ai venit.

— Prin „împrejurări” înțelegi fără îndoială cele întâmplate la malul lacului?

Ea îi confirmă, se uită la ceas și se ridică.

— Cele zece minute de pauză au trecut!

Mergând pe alee, Patrick îi zise:

— Ascultă, în legătură cu...

— Cu ce?

— Îți datorez scuze, pentru miercuri seara.

— Nu spune prostii Patrick. A fost doar o simplă eroare de interpretare. Se întâmplă adesea în jocurile seducției!

Joc de seducție"! Sarcina n-o să fie ușoară, cu siguranță.

O prinse de braț.

— Brooke, eu...

În momentul acela, se auziră strigăte. Amândoi întoarseră capul și zăriră o aglomerație în fața „Curcubeului electric”. Angajatul lui Ppatrick îi făcu semn cu mâna.

O lăsă pe tânără și alergă într-acolo.

Capitolul 10

Cuprinsă de spaimă, Brooke porni pe urmele lui. Cu inima bătându-i puternic, îl văzu pe Patrick într-o discuție agitată cu un bărbat aflat în stare de ebrietate. Acesta

protesta fiindcă pierduse la unul din aparate și cerea banii înapoi.

La câțiva metri de ea, Patrick încerca să-l calmeze și ea se simți grozav de înspăimântată, până când necunoscutul se calmă și se îndepărtă. Îi făcu un mic semn cu mâna de la distanță lui Patrick, din cauza mulțimii de curioși și se duse spre magazinul ei.

„Păcat...” se gândi împingând ușa de la Ruby's Slipper. Tocmai aveau o conversație interesantă. După toate aparențele, Patrick se gândise la cele întâmplare miercuri seară și voia să-i spună ceva.

Masa luată împreună cu tatăl său îi dăduse aripi lui Brooke. Îi redase încrederea în ea însăși. Se simțea din nou gata să lupte pentru ceea ce-și dorea mai mult pe lume.

Dragostea lui Patrick.

În timp ce luase masa cu tatăl ei, înțelesese două lucruri de extremă importanță. În primul rând, că era capabilă să inspire dragoste și că nu mai considera Seattle ca fiind căminul ei. Dar asta era oare suficient ca să se simtă „acasă” în Amarillo?

Era ora nouă și jumătate când luă încasările în geantă și închise Ruby's Slipper în urma ei. Ana nu lucra decât până la ora șase, așa că fusese singură mai mult de trei ore și acum se simțea epuizată.

Scoase un suspin adânc și puse cheile în poșetă. Și... se trezi nas în nas cu bărbatul care în acea după-amiază făcuse scandal la „Curcubeul electric”.

— La ce oră se închide acolo? o întrebă el, arătând cu degetul spre sala de jocuri.

Respirația îi era grea de alcool și Brooke se dădu instinctiv, înapoi.

— Cam peste vreo două ore, îi răspunse ea cu aplomb.

Nu era adevărat. Patrick îi spusese că închide pe la

zece.

Dar ghicind că bărbatul urmărește să continue discuția cu ea, îl mințise, sperând că-l va descuraja și-l va determina să plece.

— Două ore? repetă el strâmbându-se. Bine, atunci cred că va trebui să-mi ții companie, micuțo...

Brooke se crispă. Incidentul o contraria, dar n-o speria. Se găsea într-un loc public și deci nu avea de ce să se teamă.

— Îmi pare rău, dar e imposibil, replică ea, sigură de ea. Altă dată, poate...

O luă din loc dar individul i se așeză în față și-i puse mâinile pe umeri.

— Nici vorbă, seara asta!

Ea se uită în jur, gata să ceară ajutor. Dar nu era nimeni la ora aceea târzie. Toate magazinele închideau la ora nouă, cu excepția cinematografului și a sălii de jocuri.

Sala de cinema era în celălalt capăt al aleii. Nu-i rămânea decât „Curcubeul electric”.

Aruncă o privire plină de speranță într-acolo și își mușcă buzele. Așa cum îi promisese Patrick, ușa era închisă, înăbușind zgomotele.

— Hai, vino, repetă bărbatul, încercând s-o tragă în direcție opusă. Am o sticlă în mașină. N-o să ne plictisim împreună...

Luptând cu panica, Brooke reuși să schițeze un surâs palid.

— Ascultă, eu...

— Niciun „ascultă”, mârâi bărbatul începând să tragă de ea.

Ea aruncă o privire disperată spre aleea pustie și, de spaimă, scoase un strigăt prelung care răsună în liniștea dimprejur.

În momentul următor, ca prin minune, Patrick ieși din

sala de joc și alergă spre ei. Bărbatul care-l văzuse și el, se puse imediat în poziție de luptă.

— Brooke, dă-te de o parte!

Tremurând ca o frunză, se execută. Cei doi bărbați erau de talie egală și la fel de porniți, unul împotriva celuilalt. Alcoolul părea că înzecea puterile individului acela sinistru. Terorizată, nu-i trebui prea mult ca să înțeleagă că lui Patrick n-o să-i fie ușor să-i vină de hac și, o luă la fugă să caute un gardian.

Îl găsi la capătul aleii, venind în goană spre locul incidentului și comunicând în aparatul de emisie recepție.

În câteva momente sosiră și polițiștii, care puseră cătușele scandalagiului. Brooke le spuse că o să facă o plângere, dar mai târziu. Pe moment, dorea doar să se ocupe de Patrick, care era încă sub impresia celor întâmplate. De cum se îndepărtară oamenii legii, își duse brațele după gâtul lui și-i acoperi obraji de sărutări.

— Nu... sunt plin de sânge, murmură el strâmbându-se de durere.

Avea o tăietură la bărbie și sângele îi curgea pe cămașă.

— Sper că nu ți-a făcut rău, adăugă el, regăsindu-și deodată întreaga energie.

Tânăra se grăbi să-l liniștească și-l luă de braț, ducându-l spre sala de baie de la Ruby's Slipper. Acolo îi curăță fața, cu ajutorul unui prosop muiat în apă.

— Ai o față înfricoșătoare... murmură ea, oscilând între râs și plâns.

— Poate, dar mă simt mai în formă ca oricând.

— Ți-ar plăcea, de exemplu, să mai faci pe bătaușul, Patrick Sawyer? Trebuie să-ți spun că am fost... uluită, ca să nu zic șocată de energia de care ai dat dovadă în încăierare. Nu te credeam în stare de o asemenea violență...

— S-ar părea că nu mă cunoști atât de bine precum crezi.

„Dar suficient ca să te iubesc la nebunie”, îi răspunse ea în gând.

— Așa o fi. Povestește-mi unde ai învățat să te bați așa. Ești unul din copiii străzii, care a trebuit să se lupte ca să supraviețuiască?

Îi puse întrebarea pe un ton detașat, gândindu-se că avusese o copilărie fericită în sânul familiei. Dar întrebarea nu-l făcu să zâmbească, așa cum își închipuise.

Patrick îndreptă spre ea o privire gravă.

— Am fost copilul unui alcoolic... și nu m-am bătut niciodată până la paisprezece ani. Dar într-o seară, tata a lovit-o pe mama. A fost prea mult. Când l-am lăsat din mâini, în noaptea aceea, cred că a fost mulțumit să plece. Și când i-am spus că o să-l omor dacă se întoarce, cred că a înțeles că nu glumesc.

Tonul implacabil cu care rostise cuvintele Patrick o înspăimântară pe Brooke, la fel ca privirea lui cruntă.

— Nu... nu știam, se bâlbâi ea.

— Desigur. Și nici tipul ăla infect care te-a atacat nu știa nimic de promisiunea care am făcut-o atunci, când l-am dat afară pe tata...

— Ce promisiune? îl întrebă Brooke încet.

— În seara aceea, am jurat să nu las pe nimeni să ridice mâna asupra cuiva pe care-l iubesc.

Cuprinsă de o amețală neașteptată, ea se agăță de gâtul lui și se lipi de el.

— Și eu fac parte dintre cei pe care-i iubești? șopti ea abia auzit.

Încrederea în sine, de curând regăsită, îi lipsea tocmai acum.

Patrick surâse. Era poate nervos, dar Brooke nu-și dorea nimic mai mult.

O îndepărtă puțin, ridicându-i bărbia și sorbind-o din priviri.

— Da, îi răspunse solemn. Dar eu sunt printre cei care-i iubești?

— Da, răspunse ea, fără ezitare.

El o luă atunci în brațe, intrând în magazin și o învârti prin Ruby's Slipper, scoțând chiote de bucurie. Nebună de fericire, Brooke se ținea strâns de el, râzând din toată inima.

Epilog

— Am o coafură înfiorătoare! exclamă Brooke, uitându-se critic în oglindă.

Era în camera lui Sarah Sawyer, la câțiva centimetri de o oglindă mare de toaletă.

— Ba nu, o asigură Cynthia. locul ăsta îți vine de minune. Brooke se dădu înapoi și își vântură rochia de mătase sidefie.

— Și rochia asta... strânsă pe talie.

— Este o ținută perfectă, draga mea, afirmă Sarah.

— Dar... ar trebui poate să dau jos colierul ăsta de perle. E... un pic cam prea încărcat, nu?

— Deloc, îi spuse și Ruby Lloyd, care venise cu avionul cu o seară înainte. Ești magnifică, Brooke. Pur și simplu magnifică!

— Ți-e frică să te măriți? o întrebă atunci Emmy, privind-o cu ochii mari.

Brooke își mușcă buzele.

— Eu... da.

— Ți-e frică deci de Patrick? insistă și Shelly, mirată și totodată curioasă.

Brooke izbucni în râs.

— Nu, desigur. Dar abia aștept să scăpăm o dată de tot ritualul acesta.

— Desigur. Fără asta ar fi mai ușor, admise și Sarah

uitându-se admirativ la viitoarea ei noră.

Mult mai ușor. Atât de ușor. Dar...

Deocamdată însă, trebuia să dea ochi cu mulțimea de invitați, să intre în biserică la brațul tatălui său, să-l asculte cu atenție pe preot ca să nu se încurce în momentul când va trebui să spună „da”...

Coborî scara cât putu de repede, cu un surâs pe buze și intră în mașina decorată cu voal alb.

Picături mari de ploaie începură să se spargă de parbriz când vehiculul ajunsese în fața bisericii. Își ridică ochii spre cerul plumburiu și apoi se prinse de brațul întins al lui Jonathan Brady și traversă naosul.

La capătul culoarului, într-un smoching superb, o aștepta Patrick. Cu un surâs tremurător pe buze, se îndreptă spre altar. Se întrebă dacă o vor ține picioarele până la sfârșitul ceremoniei. Se cam îndoia...

Patrick îi făcu atunci un semn cu ochiul și toate temerile i se spulberară, pentru a face loc unei bucurii fără margini.

Câteva minute mai târziu, se auziră sunetele solemne ale orgii, sporind emoția tinerei. În spatele lor, foșnetul rochiilor o anunță că invitații se ridicaseră în picioare.

Ținând strâns buchetul de trandafiri albi, Brooke ascultă cu atenție vorbele grave ale preotului, conștientă că intră într-o etapă decisivă a existenței sale.

De acum, nu mai trebuia să fugă.

Vocea nu-i tremură niciun pic când rosti tradiționalul „da”. Și nici mâna nu-i tremură când Patrick îi puse un inel de aur pe deget.

Sărutul pe care-l schimbară, pentru a pecetlui unirea lor, era încărcat de promisiuni. Traversă apoi din nou naosul, fericită, la brațul celui care de acum înainte îi era soț.

Brooke Sawyer, doamna Sawyer... cuvintele acestea

îi sunau melodios în minte.

Când erau pe punctul de a ieși din biserică, se auzi un bubuit de tunet care-i făcu să tresară pe toți. Se opri interzisă, privind lfulgerul alb care sfâșia cerul.

În acel moment, se auzi un zumzet în apropiere care-i atrase atenția.

— Chem toate unitățile, se auzi o voce artificială, abia înăbușită de stofa vestei lui Patrick. Toate unitățile, repet! Se anunță o tornadă care se îndreaptă spre Amarillo. Nu pare periculoasă. Treceți la posturile voastre...

Brooke și Patrick se priviră, apoi izbucniră în hohote vesele de râs.

Ținând-o de braț pe Brooke, Patrick se întoarse spre invitați.

— Doamnelor și domnilor, mă tem că mirele va trebui să lipsească de la petrecere. Dar nu pentru mult timp. Nu uitați să-i păstrați și lui niște șampanie!

Apoi se aplecă spre Brooke și învăluind-o cu o privire drăgăstoasă îi spuse încet:

— De data asta, Dumnezeu o să aibă grijă să nu-mi mai cadă vreo mașină roșie pe cap!

Sfârșit